

Giới thiệu Cô Là Dân Chơi Hả?

Bạn đang đọc truyện Cô là dân chơi hả? của tác giả vitconxauxil1995ct trên website đọc truyện online. Nó tên thật là Lâm Băng Băng hay còn gọi là Linda, là chị hay của nhóm Hải âu. - Trần Huỳnh Như hay được gọi là Funny, là bạn thân hồi học cấp 2 của nó, đang là nhị đại tì của nhóm Hải Âu. - Lương Đức Hoàng có tên cúng cơm là Tỉ nì, là cánh tay phải đắc lực của nó, cũng là phó tướng của nhóm Hải âu. -Hoàng Gia Minh và Huỳnh Thiên Bảo là 2 hot boy nổi tiếng của trường Royal, tuy 2 người có tính khá trái ngược nhau nhưng họ đều cùng mục tiêu là đại ca của nhóm Hắc ban hội. - Dương Hoàng Nam là bạn trai trước khi gia đình nó gặp sự cố và khi gặp lại anh đối với nó anh phải mang tội "sát nhân". -Hoàng Đan Thanh: là chị họ của Minh và cũng là người yêu "tạm thời" của Nam.

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Hả?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Bình bình, bốp bốp, rầm..."đuổi theo nó cho tao, không được cho nó thoát". Những âm thanh rừng rợn kia được phát ra từ 1 con hẻm nhỏ ở đường XX, hầu như những người dân ở đây đều quen thuộc với những chuyện đó nên chẳng ai bận tâm đến. Và trong vài giây tiếp theo trong hẻm hiện lên loáng thoáng bóng 1 người nào đó, trên tay còn cầm 1 cây côn dài khoảng 1 mét, người đó lê lét cái thân xát mặt môi, toàn thân chỉ toàn máu và máu. Cái áo trắng học sinh bây giờ đã pha thành màu đỏ thẫm.....đi một khoảng đường, người đó ngất đi.....xung quanh tĩnh mịch, cảnh quang xác xơ mùi chết chóc.....

.

Ở bệnh viện DM

.

Cánh cửa phòng 22 mở ra:

hi !!! papa mama vào thăm con sớm thế. nó vui mừng hét toán lên.

_con khỏe chưa con gái iu _papa nó hỏi khi thấy nó tươi cười.

con có bệnh hoạn gì đâu mà khỏe với không khỏe hả papa. nó vẫn cười tươi như hoa.

_con nhox này còn cười nữa à ! làm papa mama lo gần chết luôn rồi nè !!! _mama của nó nhí nhảnh thấy sợ.

_mama đừng bần mà, mama bần con cũng bần zậy!!! _nó nằng nệ nhìn cực baby lun nhá.

_pa còn ở đó đùa giỡn với nó nữa à, lo việc chính trước đi!!! _ông nói với vẻ mặt nghiêm khắc (ghét ông này woa' y)

việc chính !!! là gì dạ pa, có người nào đến nhà mình gây sự hả pa, cứ để con xử tội nó, xem đứa nào dám đụng đến chúng ta nữa hok cho biết. nó nghênh ngang cái mặt.

_con gái con lừa gì không biết, 16 tuổi đầu rồi chứ ít đâu mà suốt ngày cứ tập tộ phá làng phá xóm, rồi còn bài đặt xử này xử nọ nữa chứ, con quá quắc lắm rồi, ta cần phải xem chừng con tí mĩ mới được _ông papa của nó giảng một bài thuyết lý làm nó rợn cả gai óc.

_con có làm sai đâu chứ, tại tội nó kiếm chuyện quậy phá tội con nên mới oánh nhau ấy chứ, tại tội nó chứ đâu phải tại con !!! _ nó vẫn cố gắng hòng lên mặt cãi.

vậy chứ mỗi lần oánh là tới nổi vào viện nằm cả tháng trời hay sao hả. ông cũng nằng nệ hok kém.

_dạ,....tại lần này không có ai đi chung nên mới nặng vậy chứ có đàn em của con là tội nó bầm dập rồi, hahaha _nó cười mà không để ý đến papa và mama đang nhìn nó say đắm.

anh à, con Băng nó hư quá òi, anh cần phải nói việc đó với nó ngay không thôi thì nó hư thật mất. mama nó nói với khuôn mặt lo lắng.

Papa quay sang nó:

_Băng à, ta có việc này muốn nói với con...._ông nói nhưng lại ngừng khoảng.

_papa, có việc gì ạ!!! _nó đang đặt 1 dấu ? to đùng trên đầu.

_ta muốn con...

Ta muốn con chuyển qua trường Royal học. ông nói rất nhất quyết.

sao con lại phải chuyển trường chứ!! con có làm gì sai đâu, với lại trường dạy rất tốt mà. nó nhăn mặt cãi lại.

_dạy tốt thì đã sao, học sinh có thèm nghe theo lời thầy cô đâu, còn thô lỗ đánh thầy cô nữa chứ, thật hết biết cái trường đó._mama nó bây giờ mới lên tiếng.

_mama con nói đúng đó, con mới học trường đó mới 1 năm mà đã đánh đấm tùm lum rồi, con mà còn ở đó học vài năm nữa thì không biết con sẽ như thế nào nữa đây?

_dù như thế thì con cũng chấp nhận chuyển trường, nhưng tại sao lại phải là trường Royal ạ!!! Trường đó toàn là 1 lũ nhà giàu kênh kiệu, ăn chơi trác tán chứ có tốt đẹp gì đâu papa!!! _nó ngán ngẩm nói.

_dù vậy, nhưng vẫn còn tốt hơn cái trường Neutral con đang học đây!!!

nhưng ở trường đó con có nhiều kẻ thù lắm, học không yên ổn đâu papa ơi. nó thở dài nói.

_ta biết ,nên bây giờ ta sẽ nói với con việc thứ 2.

còn việc thứ 2 nữa ạ !!! chán chết. mặt nó bắt đầu ủ rũ.

việc thứ 2 ta muốn nói đó là....con sẽ đính hôn với con nhà Bác Hoàng đó. ông vừa cười vừa nói.

_cái gì ạ!!! đính..đính hôn gì cơ ạ!!!_nó há hốc mồm ra nói.

_thì đính hôn là đính hôn chứ còn gì nữa._mama nó lên tiếng.

_đính hôn cái quái gì chứ, con không thích !!! _nó bực bội cãi lại.

_ta biết trước sẽ thế mà...nếu con không muốn đính hôn thì hãy nghe theo điều kiện của ta... _ ông không hề biến đổi sắc mặt.

_điều kiện gì ạ!!! papa cứ nói đi, chuyện gì con cũng hứa hết._nó vui mừng khi nghe papa nó nói.

điều kiện của ta cũng không khó lắm, ta chỉ cần con vào trường Royal học 1 tháng mà không được xảy ra 1 chuyện to nhỏ nào, mà ngược lại phải ngoan hiền, chăm học nữa. Thì đến lúc hết kì hạn mà con làm tốt nhiệm vụ ta sẽ tha cho. ông nói 1 hơi.

_làm sao mà không xảy ra chuyện được ạ, bọn chúng không để yên cho con đâu!

chuyện đó ta đã kêu người sắp xếp hết rồi, bây giờ chỉ dựa vào năng lực đóng kịch của con thế nào thôi. ông xoa xoa đầu nó bảo.

thế con phải cải trang ạ !!! điều kiện của papa khó chút đi được. mặt nó phịu xuống nói.

_thế con có đồng ý điều kiện của papa không ?

_tất nhiên là đồng ý chứ ạ!!! _mặt nó vẫn xụ xuống làm cho pa và mama nó cười nghiêng ngả.

_thôi con nghỉ ngơi đi papa và mama về để chiều còn xuất viện nữa chứ!!!

Khi papa và mama ra khỏi cửa, nó lấy trong ví ra cái điện thoại và gọi cho 1 người nào đó.

_tí nì hả? chị đây, em tìm được bọn chúng chưa.

_dạ rồi, em điều tra được bọn chúng là tụi đàn em của bọn "hắc ban hội" đó chị.

em làm tốt lắm, bây giờ em biết việc tiếp theo cần phải làm gì rồi chứ. nó nói mà miệng nhếch mép cười trong điệu.(tác giả kể bên nên bít).

_vâng,em sẽ cho tụi nó biết đụng đến ta 1 lần thì ta sẽ làm bọn chúng lãnh hậu quả gấp 100_1000 lần và sẽ không thấy được bình minh lun.

Good!!! em của chị đúng là thông minh hơn người mà. lần này thì nờ 1 nụ cười hiền làm cho ai nhìn vào cũng bị say...năng...(nói hơi lớ thì fải).

_em iu của chị mà lại.

_thôi thôi, khoe khoang đủ rồi đó ông tướng, đi làm nhiệm vụ của mình đi...làm xong thì đến đây, chị có việc nhờ.

_yes sir, pp sir.

Rụp.... nó chỉ nờ 1 nụ cười nhẹ, rồi nhanh chóng phai mờ và trở lại ngay với khuôn mặt lạnh như băng của mình. (chuyện j` mà làm cho nó lạnh lùng như

thế thì... chap sau sẽ bít), tai nó đeo phone, chân nhịp theo tiếng nhạc và nó ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết.

Ở 1 nơi khác, có 2 người đang...

_con không thích mấy cái chuyện ép hôn đâu, pa làm ra thì pa tự mình giải quyết đi.

_thằng nghiệt tử này, mày suốt ngày chỉ biết ăn chơi lêu lổng, không làm ra tích sự gì, mà bây giờ ta chỉ nhờ mày có mối việc đính hôn thôi mà mày còn cãi bướng với ta nữa à._1 người đàn ông cỡ tuổi trung niên lên tiếng.

_con biết ý định của pa không chỉ là đính hôn thôi đâu, mà để cho con pé kia quản lí con thì đúng hơn, nhưng con không cần 1 đứa con gái quản thúc, con tự biết lo cho mình.

_mày...mày..thôi được, ngày mai ta sẽ phá bỏ tất cả các quán bar và làm cho gia đình của bạn bè mày phải tiêu tan sớm nội trong ngày mai

_pa..pa...ép người quá đáng, chứ bây giờ pa muốn con phải làm gì.

_ta chỉ muốn con chấp nhận vợ tương lai của con mà thôi.

_nhưng con chưa biết mặt cô ta ra sao, tính cách như thế nào làm sao mà ưng cho được.

_con cứ yên tâm pa đã sắp xếp hết rồi, mai, cô pé đó sẽ vào học ở lớp con nên con có thể tìm hiểu con pé đó bất cứ lúc nào.

_ok, nếu pa muốn....nhưng con không nghĩ cô ta có thể chịu đựng được lâu đâu._hắn nở 1 nụ cười rất ưa là điều trên khuôn mặt baby của hắn

_con nói gì thế?_ông này chỉ nghe loáng thoáng thôi.

_dạ đâu có gì,.._hắn định nói gì đó thì chuông điện thoại vang lên.

_alo.có chuyện gì không

_đại ca oi, đến giúp bọn em đi, bọn em đang ở đường XX, tụi em bị bọn "hải âu" đánh lén, bọn chúng mạnh...e...e...e...

Vừa tắt máy xong, hắn chỉ khề lên 1 tiếng rồi rồ xe đi mất vút_"mẹ kiếp".

Khi hắn đến nơi thì...

Khi hắn đến nơi thì xung quanh giờ đây đã trở thành....1 bãi chiến trường....đàn em hắn thì nằm la liệt trên mặt đất.....gió thổi nhẹ nhẹ....mà cũng phải làm cho người ta rùng mình....khi nhìn thấy cảnh tượng đó...và hắn vừa nhìn thấy....1 tấm hình...in hình chim hải âu, đính kèm 1 chiếc lông vũ, nó được đặt lên trên.... 1 vũng máu...

Mặt hắn tối sầm lại và lấy trong túi ra 1 chiếc iphone,... hắn gọi cho 1 người nào đó.

_Bảo hả? mày điều tra giùm tao băng "hải âu" đi, rồi người đứng đầu băng đó nữa._hắn nói với giọng lạnh tanh.

_ok, mai đi học tao đem qua cho.

Hắn sai người đem đám đàn em của mình vào bệnh viện và hắn tự nói thầm rằng_"bọn này là ai tao cũng nặt kệ, đã có gan đụng đến Gia Minh ta thì các người tới ngày tận số rồi".(cha này tự tin gút_chưa chắc đâu đâu nha cung)._rồi hắn phóng vút đi để lại con hẻm âm u phía sau lưng nhieu sự tiếc nuối.(con hẻm mà mê zai gút).

.

Tại bệnh viện, tiếng cười được phát ra từ phòng 22.

.

_haha, thiệt không, tụi nó bỏ không được lun à....(lần đầu tiên thấy nó cười tươi đến vậy...)

_cho đáng đời, ai biểu tụi nó dám đụng tới chị cung của em chứ.(thằng nh0x này biệt danh là Tí nị nha pà kon).

Tí nị vừa nói vừa ôm cổ nó chặt cứng.

_thôi thôi, thả chị ra y ghét thở qua rùi nè.

_à mà chị nói có việc nhờ em mà, có việc gì không chị.

_à, là như vậy....(nó kể mọi chuyện cho Tí nị nghe hết...cả chuyện đính hôn nữa....)là vậy đó._mặt nó bùn lại.

_vậy chị có đồng ý, chuyện đính hôn không? _tí nị nói mà khuôn mặt hiện ra vẻ bùn bùn..(t/g cũng hèm bít lun)

_tất nhiên là không rồi, bởi không đồng ý nên chị mới đính cái trang đó.

_vậy thì tốt quá!!!_thằng nhỏ hớn hờ khi nghe nó nói là "không đồng ý".

_tốt gì chứ!!_nó hèm hử ý của tí nị định nói gì.

_à không có gì đâu, ý em là em sẽ làm nhiệm vụ hóa trang cho chị thật tốt ý mà._thằng nhỏ nói mà tránh đôi mắt nó vì giờ đây mặt cậu ta đỏ như quả cà chua.

_uhm, nhưng còn 1 việc nữa, chị muốn em nói với mọi người trong mấy ban hội khác là chị đã đi du lịch ở nước ngoài rồi, không có ở VN nghe chưa.

_em biết rồi mà, chuyện ấy em bít tự xử lí, mà lúc nào chị cũng cứ coi em như con nít ý.

_thì em là con nít chứ gì nữa, bằng tuổi chị mà khuôn mặt trong như baby ấy, nhìn cưng kinh khủng lun._nó nói mà tay cứ nheo nheo khuôn mặt baby của tí nị.

_thui thui, chị tha cho em, em còn nhỏ hèm mún chút sớm đầu._thằng bé nói mà miệng cứ chu chu ra trông kute cực, làm nó phải phì cười.

Một lát sau pama nó đến làm giấy xuất viện và đưa nó về nhà nhưng nó không chịu lên xe mà nằng nặt đòi đi bộ,...đi một khoảng...đến con đường XX (nhà nó gần ấy), nó thấy 1 chàng trai đang bị 1 bọn khoảng 12, 13 đứa đánh không thương tiếc,...rồi cái máu anh hùng của nó nổi lên, nó đến gần và rồi....

Nó chưa kịp suy nghĩ kĩ gì đã...bụp, bịch, bụp...nó đánh bọn kia làm bọn chúng không kịp trở tay và ngã quỵ xuống đất, nhân cơ hội đó nó nắm lấy tay anh chàng bị vây đánh hồi nãy (cái này là nó tự nghĩ chứ tác giả cũng hèm bít rồi) chạy thật mạnh ra công viên Hương lái ở gần đó.

_nó thở hổn hển quay sang anh chàng kia, thấy anh im lặng từ nãy tới giờ và nhìn nó chằm chằm làm nó phát bực : "anh không cần nhìn tôi = con mắt biết ơn đó đâu, giúp người là chuyện thường tình ý mà."

_....._anh ta vẫn ngồi im trên ghế đá và nhìn nó = đôi mắt....(hok bít nói sao lun).

_chắc anh sợ lắm phải hok, trong tình cảnh ấy ai mà chả sợ, với lại lần sau anh có đi đâu thì đi nhiều người ấy, chứ đi 1 mình ban đêm nguy hiểm lắm._nó giảng thuyết anh ta.

_gần như biết được chuyện gì vừa xảy ra với mình, anh ta nhếch mép cười nhẹ 1 cái rồi nghĩ thầm "chắc cô pé này có gì nhầm lẫn đây".

_chợt nó thấy trên cổ tay của anh có chất gì màu đỏ đỏ chảy ra...đó không gì khác....mà là..máu.

_anh chờ tôi ở đây 1 lát, nhất định không được đi đâu đấy._nó chạy đi mà nói với theo.

_"lại là 1 đứa iu mình hóa điên rồi, xinh thế mà....ôi đi thôi, mấy đứa con gái này thật phiền phức, đã hăm dọa rồi mà còn đeo như sam ! thật nhầm chán !!!"_anh ta nói thầm và đứng zậy định bỏ đi nhưng nó chạy tới.

_tui kiu anh đừng đi đâu, chờ tui 1 lát là chết người à,... đưa tay ra coi._nó nói với giọng khá bực bội.

_anh ta chưa kịp hỏi nó tay sao phải đưa tay ra thì nó đã nắm chặt lấy tay anh và băng bó vết thương trên cổ tay của anh.

_tại sao cô lại giúp tôi_anh nói với vẻ kinh ngạc vì những hành động của nó.

_không tại sao cả, chỉ vì tình người thôi, với lại tui thấy anh cũng là người tốt nên giúp đỡ zậy mÒà._nó nói mà vẻ mặt cười tươi tắn trông cực đáng iu. Nó hèm bít những hành động đó đã làm cho 1 trái tim bị băng giá giờ dần trở nên ấm áp, dễ chịu.

_cô không biết tôi là ai mà sao cô giám chắc tôi là người tốt chứ._anh ta nói với vẻ mặt khó hiểu.

_uhm, thì tui hok bít anh là ai, nhưng tui tin giác quan của mình, nó nói rằng "anh là người tốt"._nó kèm theo 1 cái nháy mắt làm cho anh chàng kia đang mặt lạnh cũng phải phì cười.

_ui cha, anh cười đẹp như thiên thần ấy cho nên ngày ngày phải cười tươi và nhiều hơn nữa, thế mới được nhiều người iu quý chứ !!!_nó chọc anh ta làm mặt anh ta hơi hồng hồng nhưng tan biến rất nhanh.

_thế còn em, có iu quý anh không._anh ta chọc nó lại làm mặt nó đỏ ngầu vì mất cỡ và cũng vì lần đầu tiên có người con trai hỏi nó như thế.

Chợt chuông điện thoại reo lên..."Băng ơi nghe điện thoại kìa...pama gọi Băng kìa....".

_alo, con zè ngay đây ạ.

_nó nghe xong liền quay sang anh, chào 1 tiếng và nó chạy mất hút, chỉ để anh chàng kia ngồi thờ thẩn suy nghĩ bân quơ:

_ "thì ra pé tên Băng à, tên đẹp đấy, đẹp và lạnh giá như con người của em vậy, chắc có lẽ đây là duyên số ông trời cho 2 ta gặp nhau,...anh sẽ tìm được em và...chiếm giữ trái tim em..".

Anh ta vừa bước đi vừa suy nghĩ, bỗng có người gọi phía sau làm anh tan đi giấc mơ mà trở về hiện tại.:

_ Đại ca có sao không ạ

_Anh không sao! _anh ta chỉ cười nhẹ.

_đại ca quen cô gái đó à._thằng áo xanh từ xa chạy lại hỏi.

_không quen nhưng bây giờ đã quen._anh cười nhẹ rồi bước đi.

_mấy thằng đàn em nghe đại ca nói mà chẳng hiểu mô tê gì, đứng đờ ra đó nhìn nhau.

_tụi bây còn không đi, đứng đó ngắm sao hả??? _anh ta quát, bây giờ hồn tụi nó mới trở về thể xác, ríu rít chạy theo sau.

Khi nó về đến nhà thì đã thấy pama ngồi đợi ở phòng khách.

_con về rồi đây ạ!!! _cô vẫn thanh thản bước vào nhà.

_à, con về rồi à, pama đã kêu người đem đồng phục cho con rồi đây này._mama của nó tươi cười nói.

_con biết rồi ạ, con xin phép lên phòng trước, pama ngủ ngon._mặt nó trở nên ủ rũ trở lại lặng lẽ bước đi.

_uhm, con ngủ sớm đi, mai còn phải chuẩn đi học nữa._papa nó vẫn nhìn chăm chăm vào tờ báo đang cầm trên tay.

_sao nhanh thế ạ!!! con mới xuất viện về, vẫn còn mệt mỏi sao đi học được._nó quá bất ngờ khi nghe papa nó nói, nó hét lên.

_vậy bây giờ con muốn thế nào? ở nhà hay đi học._bây giờ ông mới bỏ tờ báo xuống, nhìn nó = đôi mắt đầy đe dọa.

_vâng!!! con sẽ đi học._nó miễn cưỡng trả lời, vát cái thân xác nặng nề của mình đi lên phòng.

Ở dưới nhà, có 2 người cười thầm vì nhiệm vụ của họ đã thành công.

-----ở trên phòng nó-----

_nó bắt máy lên gọi cho ai đó:

_heo lô!!!

_ "heo" cái đầu mày á, chị đây.

_ủa, chị hai hả, có chuyện gì mà gọi em khuya thế, nhớ em à.

_nhớ,nhớ cái con khi, mày có nhớ nhiệm vụ chị nhờ mày làm hok?

_à, việc hóa trang á hả!

_uhm, mai mày qua nhà chị sớm nhá, mai chị mày phải đi học rồi.

_ok, sao cũng được, chị nói gì em làm nấy,...dù có phải lên chảo dầu xuống biển lửa em cũng...cam lòng.

_ối, trùi ui, nghe mà nổi cả da heo...ý nhầm da ngựa.

_thui hem giỡn chị nữa, pp chị.... iu chị nhiều.

_chị cũng iu tí nị nhiều nà! chúc em ngủ ngon nha _nó cũng nói giỡn theo, cúp máy nó nằm bịch ra cái giường iu quý của mình.

-----bên đầu dây bên kia-----

_em mong những lời đó sẽ thành sự thật, chị à,.....dù chị có biết tình cảm của em hay không, nhưng em mong chị là của em mãi mãi.

-----trên cái giường của nó-----

_ hôm nay thật nhiều chuyện phiền phức xảy ra, haizz.... _ nó nằm thờ dài, nghĩ về những chuyện vừa qua.

_ nó vừa nghĩ đến cái gì đó mà hét lớn: "ui chết cha!!! hồi nãy đi gấp quá quên mất chuyện hỏi tên anh chàng kia ời, tiếc quá đi mất," _ nó chọt bịch miệng mình lại, nó suy nghĩ" mình vừa làm gì thế này, lúc trước thường xuyên gặp mỹ nam mà mình có suy nghĩ như vậy đâu, chẳng lẽ anh ta khác bọn kia sao".

_uhm, chắc là vậy.....nhưng vì anh ta quá đẹp zay mà.....ui trùi ui thích chết đi mất _ nó nằm trên giường vừa suy nghĩ đến khuôn mặt anh chàng kia, vừa ôm mềm ôm gối lẩn tới lẩn lui cười ha ha. (tác giả mới bit tính con nhỏ này cũng hơi mê zay đẹp á).

_____ sáng hôm sao _____

Trời xanh trong lành, chim chít hót vang khắp nơi nơi, ở 1 căn nhà sang trọng, trên cái giường ngủ, có 1 con gì đó đang ngủ,.....đó không ai khác chính là nó.

_cốc, cốc....

_mama ả, ề on nủ... út ừ i. (mama hả, để con ngủ 1 chút nữa đi).

_con iu, con mau thức dậy đi, đã 7h rồi đó, thêm một chút nữa là con thành heo lun đấy _tí nị ở ngoài giả giọng mama của nó cười nói.

_nghe hem giống giọng mama, nó bật dậy như lò xo chạy vào wc vsen, rồi phóng ra ngoài mở cửa.

_heo lô! nhanh dữ hen.

_heo cái gì nữa mau hóa trang nhanh lên đi, trễ giờ rồi nè. _nó nắm tay tí nị vào phòng hồi thức nh0x.

_tí nị mặt hơi đỏ vì lần đầu vào phòng con gái, nhưng cố gắng bình tĩnh, quay lại chọc nó: "chị hai nhà ta, biết học chăm chỉ từ khi nào dạ ta".

_cho chết này dám trêu chị hả!!! _miệng nó nói mà tay nó cú vào đầu Tí nị xối xả. _chị cũng không mún chăm học đâu, tại ông già kêu trong 1 tháng không được gây sự nên mới thế đó chứ. _nó cố giải thích cho Tí nị hiểu.

_oh, ra thế, chứ trời có sập thì chị cũng chẳng chăm học đâu.

_thôi nói nhiều quá đó, trang điểm đi, trễ rồi. _nó nhăn mặt nói với tí nị, tỏ vẻ bức tức.

_em biết rồi, thế chị muốn trang điểm như thế nào?

_à,....hãy làm cho chị xấu đi,làm xấu thế nào mà cho bọn họ không nhận ra ấy.

_ok, xong ngay.

_nó nhìn mình trong kiếng mà hét toáng lên : "ôi má ơi đây là ma hay người thế này, trông kinh quá."

_thế thì bọn chúng mới không nhận ra chị chứ,à khoan còn thiếu cái gì đó.... _tí nị chạy vào ra túi lấy ra 1 chiếc kính cực ngố đưa cho nó _chị đeo cái này vào đi, cái này hợp với chị đó.

_thôi thôi, như thế là đủ lắm rồi, làm khuôn mặt đẹp đẽ của chị ra như vậy rồi còn thêm chút nữa là pama không nhận ra chị lun ấy chứ!

_không ai nhận ra chị càng tốt chứ sao _chưa kịp để nó nói, tí nị đã đeo thẳng vào mặt nó

_____ Nó đi đến trường = khuôn mặt bần như con chuồn chuồn và cuối cùng trước mắt nó là cái trường mà nó cực kì ghét. Nó thẳng tiến bước vào trường với hàng ngàn con mắt kính ngạc nhìn chăm chăm về phía nó và nó cũng có nghe vài lời không hay cho lắm từ các phía:

_ê mầy, con nhỏ đó là con nhà ai mà xấu chết đi được.

_làm sao mà nó có thể xứng với trường nổi tiếng này được chứ.

bla....bla.....

Chợt có tiếng 1 đứa con gái hét lên làm phá tan bầu ảm đạm trong đầu nó,.....cái tính tò mò của nó nổi lên đành quay lại xem có chuyện gì đang xảy ra.

_aaaa.....idol của trường đến rồi kia pà kon ơi!!!

_ôi, tôi iu các anh ấy nhất.

_ai cho pà iu các anh của tôi thế hả? đừng nói bừa bải.

_mày nói cái gì hả con nhỏ kia? các anh ấy là anh iu của tao đấy thì làm sao.

_thì cho mày chết này...búp..bình..bóp.

_hok ngờ ở cái trường nổi tiếng như thế này mà cũng xảy ra mấy cái vụ như thế này à!! _nó nghĩ trong đầu, mà cười thầm rằng mình có thể lộng hành ở đây rồi,...chưa kịp cười xong nó đã bị 1 đám con gái chạy lại chen lấn vì 1 cái gì đó xô đẩy và thế là nó té ra đất....ôi không nó té xuống mà hok hề đau, mà hình như nó ngồi lên cái gì đó mềm mềm...để nó nhớ kĩ lại...hình như vừa nãy lúc té xuống...nó đã kéo 1 người khác té xuống theo...hình như là vậy..

_này cô kia ngồi đủ chưa hả, còn không mau đứng lên._thằng con trai nhìn nó quát lớn.

_ơ, uhm... _nó cố đứng dậy nhưng có cái gì đó là lạ...ôi trời ui, guốc của tui, nó đã...đi châu diêm đương mắt ời,...chợt có cánh tay đưa ra và 1 giọng nói ấm áp đẩy quen thuộc cất lên.

_bạn có sao không, đưa tay đây mình kéo lên cho.

Nó ngước lên nhìn xem là ai, thế là...

_ơ, là cậu à..

_ơ, là cô ư..

Hai đôi mắt nhìn nhau chằm chằm mà không để ý đến xung quanh đang có cuộc nội chiến và vũ khí...không gì khác là = mắt.

Hai người họ vẫn cứ thế, nhìn nhau chằm chằm đến khi có 1 người nãy giờ vừa bị bỏ rơi lên tiếng:

_Ê!!! con nhỏ kia, làm người ta té rồi còn đứng đó nhìn nhìn ngó ngó cái gì thế hả? _anh ta vẫn ngồi lì dưới đất mà quát nó.

_đến bây giờ nó mới tỉnh mộng và quay sang anh ta,nó chỉ biết điều trước tiên nó phải làm là kéo cái tên đang la hét kia đứng dậy,...fải...thế là nó làm theo đúng suy nghĩ của mình đưa tay ra 1 cách lịch sự.

_Anh chàng kia chưa kịp nói gì thì ở sau lưng nó có 1 bàn tay được xem là trắng nõn nà xô ngã và 1 giọng nói tựa như oanh vàng cất lên: (cái này t/g nói hơi lớ thì fải)

_Anh Minh ơi!! Nắm tay của em mà đứng lên này._cô ta còn tặng kèm 1 nụ cười như thiên sứ nữa chứ.

_Gặp người khác trong tình trạng này thì đã nắm lấy bàn tay của cô ta mà vui mừng tột độ rồi (vì cô ta we' xinh ý mà). Nhưng cách biểu hiện và lời nói của anh ta làm nó không khỏi bàng hoàng:

_Anh ta gạt bỏ tay cô bé ra và hét lớn: " cô là cái thá gì mà bảo tôi phải nắm lấy bàn tay dơ bẩn của cô chứ."

_nó chưng hửng và nhìn mọi người trong trường, họ vẫn bình thản nhìn cái bi kịch trước mắt,...nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nó nghĩ nếu nó còn đứng đây chắc chắn sẽ gây họa, thế là nó quay đi, phòng thầy hiệu trưởng thẳng tiếng.

_Anh chàng kia đang đối phó với cô gái đang ở chân anh mà đầm đìa nước mắt nhưng khi thấy nó bỏ đi anh ta cũng gán chửi với theo: " con nhỏ kia, làm người ta té chưa bồi thường gì đã đi là thế nào."

_nó không nói gì chỉ quay lại chọc quê hần 1 cái, làm cái đầu của hần ta bốc khói nghi ngút.

_anh ta mặt đỏ hăm hăm quay sang người bạn chí cốt của mình. : " Bảo! mày quen cái con nhỏ xấu xí kia à!".

_anh Bảo cũng ngập ngừng rồi nói: ...tao không biết phải người tao quen hay không, nhưng hình như là phải."

_"thế mày có giúp tao đối phó với con nhỏ đó 1 trận ra trò hok, nó giám làm bẽ mặt tao với học sinh trong trường thù này nhất định phải trả."_hần ta bốp tay bốp chân như sắp đi ra chiến trường hem bằng.

_anh Bảo chỉ cười mà hok nói với hần ta 1 lời nào, vì anh đang bận duy nghĩ đến việc của nó, hàng chục dấu chấm hỏi xuất hiện trên đầu anh, làm hần (Gia Minh ý) đứng gần cũng không khỏi tò mò.

Quay lại với nó, trước mắt nó bây giờ là phòng hiệu trưởng, cóc...cóc...cóc.

_mời vào.

_cháu chào hiệu trưởng!!! _trước mắt nó là 1 cụ già khoảng 40 tuổi (mới 40 mà nó kiu = cụ, thật hết bit).

_ơ, tiểu thư, sao tôi lại dám để tiểu thư xưng với tôi như thế ạ! _ông kính cẩn, cúi đầu xuống nói với nó.

_ơ, xin ông đừng làm vậy ạ, dù sao ông cũng là người đáng tuổi ba cháu mà.(nhỏ này cũng lễ phép gúm).

_không đâu thưa tiểu thư, nhờ ông chủ đã cứu mạng gia đình tôi và giúp tôi được cái thân phận như ngày hôm nay, tôi thật lòng rất rất biết ơn ông ấy. ông hiệu trưởng kể rõ đầu đuôi với đôi mắt biểu hiện sự thần phục pa nó.

_tôi biết rồi, nhưng tôi mong khi tôi còn ở trong cái trường này thì mong ông có thể đừng gọi tôi= tiểu thư này, tiểu thư nọ có được không, ông cứ gọi tôi = tên như các hs khác là được rồi. _nó hơi gắt giọng khi nói với ông ấy.

_thưa vâng. ông hiệu trưởng có vẻ sợ sệt khi nghe nó nói.

_tốt, thế bây giờ ông có thể cho tôi biết lớp học của tôi đc hok. _nó vẫn cau có nhìn ông hiệu trưởng.

_cô học ở lớp 11b2 thưa tiểu thư. _ông vẫn kính cẩn nói với nó.

_tôi đi đây và ông phải giữ bí mật về thân phận của tôi nếu không thì...(nói chuyện với thầy kiểu đó đấy).

_tôi biết rồi ạ!!!

Rầm....cánh cửa được đóng sầm lại với cách đóng không mấy là lịch sự.

_ông chủ thật tốt bụng và hiền lành, còn cô chủ thì...._ông hiệu trưởng ngồi đó mà lắt đầu ngán ngẫm.

1 tầng...

2 tầng...

3 tầng...

Thế là đến lớp, nó vẫn thanh thản bước vào và nó thấy 1 cái trò rất rất trẻ con mà nó thường chơi ở nhà, đó là trên cánh cửa bị đóng có 1 cái bục màu nâu mà không biết rõ đó là cái gì, lỡ ai bước vào và kéo cánh cửa kia thì...(biết rồi hế).. và nó chợt bất ngờ khi nghe có tiếng gọi từ phía sau:

_em là học sinh mới chuyển tới phải hok? _một cô giáo mặt áo màu xanh nhìn nó cười 1 cách tự nhiên.

_vâng ạ!!! _nó nhìn người trước mặt và cười 1 cách rất ngây thơ, (nói chung là đẹp).

_nó chưa kịp nói gì cô đã băng băng vô lớp thế là cánh cửa được mở ra....ùych...bịch....bây giờ không gian trở nên im lặng và hách xì....hách xì...(tiếng này của ai thì mý pọn tự hieu).

_nó không ngờ cái bịch nâu nâu hồi nãy không gì khác đó là hạt tiêu và còn dưới đất nữa đó là vài cái vỏ chuối xanh mướt vừa bị bà cô dẫm lên_bây giờ nó mới rùng mình khi nghĩ mình là người phải chịu những cái trò quỷ quái đó thì tiêu lun, không ngờ bọn chúng đón mừng bạn mới = cách đó._thật tội nghiệp cho pa kô khi phải thay nó lãnh nạn (nói mà mặt chẳng bit hối lỗi chút nào)

_thế là chiến tranh thế giới thứ 3 được nổ ra:

_đứa nào trong số tui bây làm ra mấy cái trò đáng ghét này thế hả????_bây giờ không ai nhận ra 1 bà cô xinh đẹp nết na hồi nãy, mà bây giờ đã xuất hiện 1 con quỷ mặt đỏ hồng học nhìn cả lớp.

_là tôi đó. _1 giọng nói khá lạnh lùng cất lên, nó cũng thấy tò mò...thế là nó đưa mắt vào lớp nhìn và rồi,...là tên khốn đó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Cô giáo nghe tiếng nói cũng cố gắng mở to mắt ra xem...ai dè...lại là tên nhox con Gia Minh đó, ta sẽ cho mi biết tay.

_nó thì vẫn nghĩ hôm nay là ngày chết của tên đáng ghét đó vì bây giờ đầu bà cô đang bốc khói nghi ngút.....hehe...mi chết chắc rồi.

_nhưng câu nói của cô đã làm cho nó xém té ngửa.

_không sao, chắc tại em ham vui thôi chứ không cố ý, nên cô tha cho em lần này. _cô nói mà kèm theo 1 nụ cười gượng trên mặt. _"hên cho mi là con của ông chủ nếu không thì.....và die từ lâu rồi. _cô nghĩ thầm mà mặt không khỏi về gian tà.

_nhưng trái lại với nó, cái tên đáng ghét đó không biết sorry hoặc ra vẻ nào là hối hận cả, cái mặt cứ trơ trơ ra và nói 1 câu phán quyết rồi ngồi xuống "thế thì tốt".

_ "ôi trời, đây là cái lớp học đó hả, dù lúc trước mình học ở trường Neutral có quậy phá thế nào đi nữa nhưng vẫn giữ được câu "tôn sư trọng đạo" thế mà... nó lắc đầu ngoe nguẩy bước vào lớp.

_ chợt lớp im phăng phắt khi nhìn nó bước vào và bây giờ cô mới nhớ lại nhiệm vụ của mình.

_ uhm...uhm...đây là bạn học mới của các em mong các em cho 1 tràng pháo tay để chào mừng bạn ấy vào lớp của chúng ta nào.

_ chẳng nghe được gì nhưng vài giây sau thì nghe được 1 tiếng vỗ tay nhỏ từ phía góc lớp, nó chuyển mắt tới đó và thấy người quen nên cười nhẹ 1 cái... "dù sao cũng có người ủng hộ mình vào cái lớp này, thế cũng còn mai"... nó lăm bằm trong đầu và bị cắt ngang những suy nghĩ đó bằng vài tiếng xì sầm phía dưới lớp:

_ trời ơi!!! con nhỏ đó xấu xí thế mà cũng được vào cái lớp chúng ta à.

_ thiệt hết chịu nổi, lớp mình toàn gia đình quyền quý, tướng mạo song toàn, thế mà bây giờ lại đem đầu ra cái vệt xấu xí thế không biết vào lớp.

_ con đó vào được chắc nhờ tiền cha mẹ thôi.

_ nhìn quê mùa quá đi mất....v...v...

_ bà cô thấy tình hình không ổn, nhưng bà ấy vẫn muốn tìm hiểu xem gia cảnh nó như thế nào mà có thể vào được cái lớp Vip này, thế là..._em có thể giới thiệu về bản thân và gia đình cho các bạn biết được không? (cả cô cũng mún bit nữa nà).

_ nó nhếch mép cười 1 cách lạnh tanh và khuôn mặt nó bây giờ cũng thế, nó không thèm nhìn mặt bà cô mà quay thẳng xuống lớp và buôn 1 câu ngắn ngủn : "tôi tên Hạ Gia Hân, mong chiếu cố" (tên giả nhá bà cô)._xong phần giới thiệu cụt lủn của mình, nó quay sang bà cô nói với giọng khá ầm lên 1 chút.: "em ngồi bàn nào dạ cô?"

_ có vẻ bà cô cũng thấy vẻ tức giận của nó nên không dám nói nhiều và chỉ vào cái bàn trên của Gia Minh và nói : "em vào chỗ đó ngồi nhé!"_ có vẻ cô hơi sợ nó nên nói chuyện cũng hơi rụt rè.

_ nó gật đầu chào cô 1 cái và đi thẳng tới cái chỗ ngồi lí tưởng của mình và gục đầu xuống, vài tiếng bàn tán xung quanh nó càng nhiều hơn như:

_ con nhỏ đó xứng nhờ! được ngồi trước anh Minh và ngồi ngang anh Bảo nữa chứ, chắc nó phải tu 8 kiếp mới đc.

_ con nhỏ đó láo quá, mới vào lớp là đã chơi nổi rồi.

_ nhìn quê mùa thế chắc không biết chúng ta là đây mà, phải cho nó bài học để khỏi láo toét trước mặt chúng ta.

_uk, được đó.

_ ở bên bàn nó, nó vẫn gục mặt xuống nhưng tay nó đã nghe hết mọi chuyện mà chỉ cười nhẹ vì tội cho mấy cái tên không biết lượng sức mình.

Renggg...Rengggg

2 Tiết học trôi qua 1 cách nhanh chóng, vì chủ yếu là nói về các buổi chơi hè thôi chứ có học hành cái gì đâu.

_ chợt có 1 cô bé chạy tới gần nó, khều khều nó hỏi : "Hân ơi, bà hok sao chứ sao tui thấy bà nằm này giờ vậy.

_ uhm, mình hok sao còn bạn, bạn tên gì thế?_ nó vẫn mắt nhắm mắt mở hỏi.

_ mình tên Băng, Trần Thiên Băng...cô nói và kèm cho nó 1 nụ cười như thiên thần.

_ nó nghe xong thì hơi bất ngờ vì nó cũng tên Băng mà, nhìn kĩ Băng từ trên xuống dưới và nói lớn : "bạn đẹp thật đấy,...nhưng tại sao bạn lại chơi với mình thế?"_khi hỏi đến đó mắt nó bần bần hẳn.

_ sao bạn lại nói bản thân mình như thế, ai mà không đẹp chứ, tại người đó hok biết chăm sóc mình thôi, và tại sao mình lại mún chơi với cậu là vì mình thấy cậu rất thú vị.

_ cảm ơn Băng đã chơi với mình nha!!!_nó cũng cười tươi vì có thêm 1 người bạn mới.

_ khách sao quá à, cứ xưng hô là bà với nhau j nghe vui tai hơn,...với lại hỏi này tui không có ý không vỗ tay mừng bà đâu mà tại vì...tui sợ..tui con Ngân thôi.

_ vậy sao bà còn đòi làm bạn với tui chi, bà hok sợ sao!!_nó cũng khó hiểu nên quay sang hỏi.

_ uhm, bây giờ thì hết sợ rồi, dù sao có thêm 1 người bạn cũng tốt mà có bị đánh 1 vài lần cũng hèm sao._cô nói mà vẫn tươi cười.

_ cậu yên tâm đã là bạn của mình thì sẽ hok có ai giám động tới sợi lông chân của cậu đâu_nó ngênh cái mặt lên làm cho Băng phải phì cười.

_thui đi cô nương,tui biết cô giỏi lắm rồi, thui 2 đứa mình cùng ra canteen mua đồ ăn nha, đói meo ruột lun ùi nè. _Băng giả vờ mít ướt làm nũng với nó.

_thui thui pé ngoan, để chị dẫn đi ra canteen rồi chị mua kẹo cho ăn nha, cung cung ghê... _nó nói mà mặt cứ nhéo qua nhéo lại má của Băng làm mặt cô giờ đỏ chót. Cô biết mình sẽ bị rượt đuổi nên trước khi buồn tay ra cô đã bắt chón và phóng vèo ra cửa để cho Băng đứng đó la lối ới ới, rượt theo mình.

Ở trên 1 cái cây gần lớp học, có 1 người nãy giờ nghe hết đầu đuôi câu chuyện và cười thầm trong bụng mà không biết trái tim anh đã lộn nhup vì ai đó.

Băng và nó vẫn tung tăng cùng nhau đi trên cầu thang quen thuộc, bất chợt nó hỏi:

_Băng này, sao mình thấy cái ông Gia..Gia..Minh gì gì ấy, hình như hok sợ thầy cô giáo thì phải, mà như hồi nãy á, cô cũng hok giám động đến hấn ta nữa là sao dạ?

_uhm, thì tại cái trường này là do nhà hấn ta xây nên, nên mấy thầy cô có thấy hấn ta làm gì thì cũng phải im lặng nếu không mất việc như chơi.

_ồ thế à, thì chỉ là 1 tên công tử bột thôi chứ có gì đâu mà sợ chứ.

_không chỉ có nhiều đó thôi đâu, pà có thấy khi cậu ta đi đến đâu, hoặc làm cái gì thì hok ai giám hó hé bèn mắng đến hok. _Băng nói mà chỉ tay về phía G. Minh.

_uhm, có, lạ thiệt hé, dù có giàu đi chăng nữa nhưng mình thấy khi đi hấn cũng có vài người đi theo hết á mà lại kính cẩn nữa chứ, hok lẽ là vệ sĩ. _nó tò mò vương mắt lên nhìn.

_hok phải đâu, đó là đàn em của cậu ta đó.

_hả? bộ cậu ta cũng có đàn em trong trường nữa à. _nó ngạc nhiên hỏi.

_uhm, hok chỉ trong trường thôi đâu mà còn ở ngoài trường nữa,...à mà pà có nghe về nhóm "Hắc ban hội" hok? _Băng quay sang nhìn nó.

_à, thì ra là nhóm đó, sao tớ hok biết được chứ.(mới đánh nhau xong mà hok nhớ mới lạ) _nó cười mỉm trả lời.

_ủa? bộ pà cũng biết về nhóm đó nữa hả? nghe nói nhóm đó mạnh lắm, cho nên không ai giám đụng vào cậu ta hết. _Băng nói mà khuôn mặt cũng có đôi phần lo sợ.

_uhm,... thôi ta không nói tới mấy chuyện đó nữa tới canteen rồi. _nó nói còn tay thì nắm lấy Băng chạy thẳng tới quầy.

Hai đứa ríu rít gọi món, nhún nhảy mà quên có người đằng sau thế là:...

_xoảng.....

_con nào đấy hả??? _một giọng nói đánh đá của 1 đứa con gái hét lên.

_tôi..tôi..tôi xin...xin lỗi bạn, mình hok cố ý đâu. _giờ đây Băng đã đóng "băng" thiệt lun òi, áp ứng trả lời.

_nó thấy thế nên chạy lại gỡ vây cho bạn :

_ơ, bạn ới, tui mình xin lỗi, vì lỡ tay làm rơi đồ ăn trên tay bạn, bạn có thể vào lấy khay đồ ăn khác được hok mình sẽ trả tiền, thấy con kia hok nói gì mà trùng mắt ra nên nó cũng đưa khay đồ ăn của nó lên nói _hay pạn lấy khay đồ ăn của mình đi, mình mới mua xong đó.

_con nhỏ kia không thèm để tâm đến câu nói của nó mà hươ tay đánh đổ hết khay đồ ăn rơi xuống đất và nói _ai cần cái thứ rẻ tiền này, bàn tay dơ bẩn của mày đụng vào thì làm sao mà ăn được _nói xong còn tặng cho nó 1 nụ cười điệu. Bây giờ bọn học sinh đang bu quanh tụi nó

_nó không bất ngờ gì lắm vì nó lun nghĩ con nhà giàu ai cũng thế nên nó vẫn bình tĩnh trả lời : " thế thì huê nhé!!!" _nói dứt lời nó đã nắm lấy bàn tay Băng đi tút.

_con nhỏ kia cũng không vừa, vỗ tay 3 cái thì 1 bon con gái chạy tới bao quanh tụi nó, con nhỏ kia cười _mày định đi ra khỏi đây dễ dàng zậy sao, nếu như thế thì tao hok fải là Ngân.

_ "thì ra tên Ngân à! thú vị đây" _nó nghĩ và nói _thế cậu muốn gì đây.

_hahaha, hỏi tao mún gì hả, tao mún đánh mày, mày nghe rõ chưa, đồ ngu. _cái Ngân vẫn vênh vào xỉ nhục nó, câu nói của cô ta làm canteen trở nên ngột thở.

_ok, được thôi _ "lần này cô chết chắc" _nó cười cười nhìn trông rất điệu.

_ồ ồ ồ _ai cũng lắc đầu nhìn nó thương hại, lẫn cảm thông.

thể đánh khi nào. nó quay sang Ngân hỏi.

_ khá lắm, nếu mún thì đây chịu, đánh ngay bây giờ ok._ Cái Ngân lắc đầu vì có đũa tự mún nhảy vào chảo dầu đây mà.

ok,xin mọi người tránh ra. nó nói với mọi người gần đó làm ai cũng không khỏi ngạc nhiên và Minh, Bảo cũng không ngoại trừ.

Thế là đã xong phần trang bị cho trận đấu, nó cũng quay sang Băng bảo:

cậu đi ra góc kia xem mình xử bọn chúng nhá. nó vẫn tươi cười với Băng

_không được đâu bọn chúng đồng lõa với lại chuyện này do mình gây ra cho nên mình sẽ gánh chịu.

"cốc" trên đầu của Băng_ cậu ngốc quá, cứ để mình lo, cậu chỉ cần đứng xem là được rồi.

Khi Băng len lét chạy ra xa thì trận chiến 1: 20 cũng bắt đầu nhưng...ở đâu trong nhóm học sinh chạy lại gần nó và ghé sát vào tay nó và nói nhỏ làm mặt mày nó tối sầm lại

cô nhớ về giao kèo chứ!!! người con trai ghé sát vào tai nó nói nhỏ.

_nó hơi có chút ngạt nhiên, nhưng vài giây sao nó cũng biết rõ và bình tĩnh suy nghĩ : " thì ra là người của ông già đây mà "._nó xoay qua phía anh chàng kia nhưng không thấy rõ mặt vì bị che bởi đôi mắt kính và cái nón lưới trên đầu, nhưng nó không quan tâm mà hỏi tiếp: "anh là người của pa tôi,...ông ấy sai anh đến giám sát tôi ư?".

_tôi không phải là người của ông ấy và tôi đến đây không phải giám sát cô mà là "bảo vệ" cô._anh ta trầm tĩnh nói.

nó có chút không hiểu và nhìn anh ta 1 cách ngờ ngát; anh ta biết nó có chút ngỡ ngàng nên quay sang bọn kia để lơ chuyện của mình. " tôi không cho phép các cô đụng đến cô ấy".

_all học sinh trong trường đều nhốn nháo lên vì lời nói của anh ta và còn xì xầm to nhỏ nữa.

-mày có biết anh ta là ai hok?_con nhỏ thứ 1 nói.

-ai mà bít?_con nhỏ thứ 2 chen vào

-chắc anh ta là bồ con kia._thứ 3

-chắc là vậy._thứ 4....v...v...

tất cả im lặng con Ngân hét lên làm cho khu canteen trở nên im phăng phắt đến rợn người.

nó quay sang chống nạnh nói với anh chàng kia. " muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân à".

anh ta không cần giải thích mà nói một lèo " thế thì sao, tại thấy 1 bọn khi ẻo lã mắt xanh mỏ đỏ tay đầy gậy gộc đến bắt nạt một cô bé hiền lành tay không có vũ khí thế này, thấy trường tai gai mắt nên đến giúp thôi!"

_lời nói của anh ta làm cả khu cười nghiêng ngả và cả nó thế.

giờ đây mặt mày Ngân ta tím ngắt vì bị cho 1 vố mạnh, tay chân nắm chặt mà hét "mày là ai? tao sẽ cho mày tiêu đời!!!"

ồ ồ lời nói này có phải do chị Ngân cao quý, con của chủ tập đoàn điện tử lớn thứ 3 của nước ta không đây? thật là bất lịch sự hết bít? chẳng có gia giáo gì cả? nó từ phía sao phóng lên trước, làm mặt ngờ ngợ nói.

cô Ngân nhà ta, chẳng biết nói thế nào, chỉ biết liếc nhìn nó và nói: cô hãy chờ đó, thế này vẫn chưa xong đâu.

_nó thì trời không sợ đất không sợ, huống chi chỉ là 1 lời đe dọa của Ngân, nó vẫn chống nạnh vênh vênh cái mặt lên mà cười.

_con bạn thân của nó giờ đã thấy bót nguy hiểm nên vội bay tới nó (tú nhầm là chạy mới đúng)_ê ê mày có sao hok_vừa nói vừa sờ soạng trên người nó.

_ế ế mày làm cái quái gì thế, tao có bị làm sao đâu, chưa có rớt miếng thịt nèo hết, hehe

còn ở đó cười nữa nãy giờ làm tớ lo muốn chết, tưởng có đánh nhau nữa ời chứ Băng nói mà mặt hok còn miếng máu.

lo gì, có đánh nhau thì càng vui chứ sao!!! nó vẫn bình thản nói.

_đồ ngốc, hồi nãy hok nhờ cái anh kia thì tiêu rồi còn gì,...._Băng nói mà xoay xoay tìm anh chàng kia_ủa, mà anh ta đâu ời.

giờ nó mới nhớ ra và loay hoay tìm kiếm ân nhân ờa hé, mất tiu ời, đi đâu ời ta_ nó không nhìn thấy anh ta nhưng nó nhìn thấy 1 cảnh bông hồng và 1 lá thư, nó mở ra....trong đó có 1 tấm hình có hình chim hải âu của băng nhóm nó và 1 lá thư.

Hi nhox!

Chắc nhox hok bít anh là ai phải hok nè!!! nhưng đừng suy nghĩ quá nhiều cho căng thẳng đầu óc nhé! 2 chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi,...à với lại anh sẽ giữ bí mật cho nhox, pipi nhox!!!

kí tên

thiên thần hộ mệnh của nhox

nó vẫn đang suy nghĩ về danh tánh của người bí mật kia thì sao lưng có người kéo tay nó và nói với Băng "cho tôi mượn cô ấy chút nhé!!!_thế là người đó kéo nó tới sân thượng, chẳng hiểu mô tê gì mà bị kéo lên đây với lại đang mệt nên dồn hết sức mình mà hít hít lấy không khí, đến khi người kia lên tiếng.

em là Băng phải hok? người đó nói với giọng trầm trầm sâu lắng.

_nó quay lên nhìn thì mới nhận ra hok phải người lạ mà là....người quen.

Nó quay lên nhìn thì mới nhận ra hok ai xa lạ mà chính là người mà cô cứu lần trước đây mà, nhưng tại sao anh ta lại biết tên nó, không khỏi thất mãc thế là nó hỏi lun:

Tại sao anh lại bít tên em thế? nó hỏi mà mặt vẫn không khỏi vẻ khó hiểu.

à, tại lần trước em nghe điện thoại á, rồi anh đứng gần nên cũng nghe lun. anh ta giải thích cặn kẽ cho nó nghe.

ò ò thì ra là vậy!!! nó gật gật đầu tỏ vẻ hui ý, trông cái mặt ngổ kinh khủng.

thế em gặp lại anh mà em hok vui à, thế thì anh đi vậy! anh ta nói mà cái mặt cứ gục xuống tỏ vẻ buồn tui.

hok hok fải vậy đâu, gặp lại anh em vui lắm chứ. nó vừa nói vừa làm động tác huơ huơ cái tay làm anh ta phì cười.

_nó thấy anh ta cười thì bít mình vừa bị lừa nên cái mặt đỏ ửng: "anh giám lừa em, em hok thèm chơi với anh nữa đâu!!!"

_anh ta thấy thế, bít nó đang giận nên cũng xoa xoa đầu an ủi. "thôi mà, cho anh sorry chuyện vừa nãy nhá, nhưng anh cũng có chuyện muốn hỏi em này!"

_nghe anh ta năn nỉ quá nên nó cũng thik thik mà cười toe miệng nhưng tại cái tính bướng bỉnh không bỏ được nên nó cũng bày đặt nói với giọng đầy cao thượng với anh: " tại em thấy anh năn nỉ ie oi wa' nên em mới tha cho anh đó, gặp người khác là em hok dễ dàng bỏ qua như vậy đâu."

dạ em bít rồi á, chị tha cho em nhá, mai mốt em hok giám làm chị iu quý của em giận nữa đâu. anh ta cũng giỡn lại với nó.

hihi!!! mà anh định hỏi em cái gì thế? nó đang cười híp mắt nhưng nhớ tới lời anh nói vừa nãy nên quay sang hỏi.

à, tại sao hồi nãy gặp anh mà em làm như chưa quen thế, hok lẽ quen với anh thì mặt mặt lấm sao? anh hỏi mà khuôn mặt từ vui chuyển sang...mếu...

hok phải, em hok có ý đó, tại em thấy anh có nhiều fan hâm mộ quá, với lại em cũng mới vào trường thôi nên hok muốn ra đi hoặc bấm dáp sớm đâu anh ạ! nó nói ngoài mặt thế thôi chứ trong đầu lại nghĩ khác đấy nhé." chuyện tụi con gái giám kìm chuyện với tui thì tui còn vui nữa là, tại vì nếu mọi người bít tui quen anh thì tui sẽ thành đồ nổi hay sao, nếu thế thì công sức tui bỏ ra hóa trang nhận nhận từ mấy bữa nay coi như trôi sông hết còn gì, tui đâu có ngu mà tự chuốt họa chứ."

à, em cứ yên tâm chuyện này anh cũng có nghĩ tới, cho nên em cứ tự nhiên nói chuyện với anh bọn họ không giám làm gì em đâu anh ta nói như đinh đóng cột.

nhưng...chuyện đó.. nó thấy anh ta hơi tự cao quá thì phải, nó chỉ nói chơi thôi chứ nó có nghĩ thiệt sự như thế đâu chứ.

_hok nói gì cả, cứ thế mà làm, à, anh còn chuyện này nữa,...hình như em hóa trang đúng hok, lần trước em giúp anh, anh thấy rất rõ là khuôn mặt em rất đẹp mà.

_à, chuyện này khó nói lắm, nếu rảnh em sẽ kể cho anh nghe.

_thấy nó không muốn nói nên anh cũng im lặng lun, chỉ xoay mặt về không gian xa xa tận hưởng không khí trong lành.

anh ơi, gặp nhiều lần rồi mà em vẫn chưa bít tên anh nữa!!! nó vừa nói vừa gãi gãi đầu, cười mím làm tim ai kia chột xao xuyên .

à anh tên Bảo. học cùng lớp với em đó, em hok bít à. anh quay sang nó với cái mặt khá ngạt nhiên.

thiệt hả anh tại em hok để ý, thế fải thay đổi cách xưng hô òi. nó nói mà cái tay chà cái cằm của mình tỏ vẻ tri thức.

_thôi đi nh0x kêu như thế là được rồi hok cần đổi đâu.

Renggg renggg....

thôi vào lớp rồi 2 đưa mình vào thôi Bảo nói rồi nắm lấy tay nó đi làm nó đỏ hết cả mặt mà anh ta hok bít.

Ở phía nào đó có người đã nghe từ đầu đến cuối câu chuyện và ở trên đầu người đó đang có 1 dấu hỏi lớn to đùng mà vẫn chưa có lời giải thích.

Lớp 11b2:

_G.Minh ở đâu chạy thẳng xuống chỗ ngồi của Bảo hỏi tới tấp:

_Ê Bảo, bộ cậu quen với cái con heo xấu xí kia à? quen lúc nào thế? ở đâu?cậu đổi gu mới rồi sao tớ không bít vậy? với lại hỏi này trên sân thượng 2 người đang....

_Stop, hỏi từ từ chứ, tớ có biến mất đâu mà hỏi lảm thế, à mà hỏi này cậu nghe lên tớ nói chuyện à!!!

hok hok, làm gì có, tại tớ đang ngồi trên sân thượng thì thấy cậu với con heo xấu xí đó nói chuyện thì....nghe thui. Minh nói với vẻ mặt hok khỏi lo lắng.

thế cậu nghe được những gì? bây giờ tới lượt Bảo trừng mắt lên nhìn Minh.

tớ đứng xa quá nên nghe hok rõ lắm, chỉ nghe...à..gi là...sao hok nhận ra anh...à mà...em có lí do riêng..rùi..cái gì nữa á...nghe hok rõ. Minh vừa nói vừa chống cằm suy nghĩ như ông cụ non.

thế thì tốt, tôi mà biết cậu giám lừa tôi thì Bảo vừa nói mà tay thì đang chọt lét Minh làm cậu ta chạy vòng vòng lớp, la hét toáng lên.

_cả lớp ai cũng ngạc nhiên về hành động trẻ con của 2 người, riêng nó thì lại thấy cái tên ác ôn đó cũng có chút gọi là đáng yêu.

_2 người vẫn chạy quanh lớp đến khi lớp trưởng hô, nghiêm thì 2 người họ mới biết sự có mặt của cô giáo.

2 tiết nữa trôi qua với nó như 2 tuần dài đằng đẵng, vì khi ở trường cũ nó đâu có chịu ngồi yên quá 30p, lúc thì chọc phá bạn phá cô hoặc bày ra mấy trò làm cho cả lớp không học yên được với nó, nhưng điều mà nó coi như là hình phạt nhẹ nhất đó là lấy phone ra nghe và...ngủ, thế đấy, nhưng còn ở trong tình trạng này thì biết làm sao hơn khi bị ông phó giám sát chặt chẽ như thế. haizzz...chán...cuối cùng cũng lê lét được cái sát thân tàn ma dại này ra..cửa lớp. Đúng lúc Minh đi ngang nó, cậu đâu thể để nó yên mà khỏi trường, đúng như cậu đã nói là trả thù nó, thế là,....bụp...nó nằm dài xuống đất, môi nó hạ cánh 1 cách hoàn hảo, nó cố gượng đứng lên. Quay sang người đã hại cô và:

Anh là người gạt chân tôi đúng không? tay và môi nó giờ đây trắng trợn và...có máu.

_Minh biết mình đã làm quá trớn, nhưng vì chí khí nam nhi nên đâu chịu khuất phục, anh vẫn giữ thái độ kêu ngoao như ngày nào, tiến lại gần và nói với nó: "tôi làm thì sao? cô làm gì được tôi nào?"

_từ trước tới giờ nó chưa bị gút ngã lần nào thế mà hôm nay nó lại..khóc..vì 1 lí do khá là đơn giản..và...chát...nó cho anh ta 1 cái tát thật đau và mạnh,giờ đây anh không còn thấy đau ở má vì 1 cái tát của nó mà anh thấy đau ở sâu thẳm trong tim vì khi thấy 2 hàng mi của nó nhắm nước mắt, con tim anh mách bảo hãy lau nước mắt cho nó và anh làm theo,...tuy nó hơi ngạc nhiên về hành động của anh nhưng nó vẫn cố bình tĩnh gạt tay Minh ra và tự lau nước mắt của mình, phán 1 câu rồi bỏ đi:

_tôi, ghét anh, tôi không muốn thấy mặt anh nữa.

_giờ đây anh đứng chết lặng nơi này, chờ 1 lời giải thích từ con tim mình, cảm giác và hành động có nghĩ gì khi con tim này còn mách bảo anh phải chạy theo giữ nó lại,... khi thấy nó khóc tại sao anh lại đau lòng như thế, cảm giác ấy anh chưa từng có ở những cô gái khác, nhưng sao với nó, một con heo xấu xí anh lại như thế? không biết? không nghĩ ra? để con tim tự dẫn đường và anh sẽ làm theo nó!!! thế nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Hà?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Sáng tinh mơ, hoa lá hẹ nở rộ, chim chít chen chút nhau cùng hát "bài ca hok quên" như ngày nào.

Nó ưỡ ỏi bước zậy nhìn đồng hồ, chết cha 6h30' ời, lần này trễ chắc ời, chắc phải leo tường zô wa'. Nó bay thẳng vào phòng vsen và thay đồ trong vòng 5' (ma hay seo mà nhanh thía).

Nó ngoắc 1 chiếc taxi gần nhà và đi, nó hối hả kêu anh đi nhanh nhanh làm anh tài xế, phì cười.

_làm gì mà phải luyến luyến thế, không còn thấy vẻ đáng yêu ban đầu nữa òi.

_nó chẳng hiểu mô tê gì nhưng nó cũng lễ phép trả lời: dạ, tại em đi học trễ nên mới thế ạ.

_anh tài xế hiểu ra vấn đề và cũng gật gật đầu để xe chạy nhanh hơn tí. (ông này sợ công an tóm đây m0à).

Cuối cùng cũng tới trường, thanh toán tiền xong, nó chạy ngay vào cổng, hên là chưa đóng, nó bình thân đi vào trường, nó chợt nghe văng vẳng đâu đó vài tiếng khen ngợi.

_cô pé đó xinh nhỉ, hok bit học lớp nào ta.

_từ trước tới giờ tao chưa từng thấy cô pé đó vậy.

_h/s mới hà gì á mà ới.

_nhưng tao có nghe gì đâu..v..v....

_nó nghe mà nhìn xung quanh đây đó, nhưng nó hok nhìn thấy ai nổi bật cả, bản tính hok nhiều chuyện thế là nó vẫn đứng đứng vào lớp, đi khoảng nửa đường, có 1 thanh niên cao to, khuôn mặt khá kute gọi nó:

_này bạn gì đó ới, cho mình hỏi cái ? _anh ta chạy lại phía nó.

_nó cũng hok bit anh ta gọi ai, thế là nó lại xoay ra đằng sau nhìn, nhưng chẳng thấy ai, nó xoay ngược đầu lại, giờ anh ta đã đứng kế bên nó.

_nó chỉ 1 tay vào mặt mình rồi nói: anh gọi tôi à?

_anh ta khẽ cười rồi gật đầu.

_tôi quen anh sao _nó vẫn làm mặt ngố trước mặt anh làm anh cảm thấy vui vui.

_chúng ta không quen nhưng rồi sẽ quen, anh có thể làm bạn với em hok? _anh nói mà đôi mắt long lanh đầy hi vọng

_à, được em tên Hân, còn anh?

_anh tên Phong, chào em nhé, em học lớp nào thế

_à, em học lớp 11b2. _nó nói cùng kèm theo nụ cười chút ngừ.

_ủa lạ nha, anh học 11b3 nà, sao hok bit em nhỉ, dễ thương thế mà sao anh hok nhớ ta. _anh chàng chà cằm suy nghĩ.

_dễ thương _nó vẫn chưa hiểu anh ta nói gì.

_ừk, em dễ thương mà _anh chợt nhéo má nó la lên vài tiếng ui da, ui da rồi xoa xoa mặt.

_bây giờ nó mới hiểu ra vì sao nãy giờ lại có những câu lạ hoắt phàn ra về nó và có cả câu nói của anh tài xế nữa....vì.....nó chưa có hóa trang. Nó vội chạy đi vào phòng wc làm anh Phong nhà ở ngoài cứ tưởng nó ngượng khi anh chạm vào mặt nó, anh cười khúc khích 1 mình, chờ nó hồi lâu khoảng 15' mà nó vẫn chưa ra, anh bắt đầu lo lắng, chợt có 1 người bước ra nhưng hêm fải nó, anh gọi lại hỏi.

_bạn ới bạn có thấy ai khác trong phòng wc hok dạ. _anh hỏi cô ta với vẻ mặt đầy lo lắng.

_à,... hok có ai trong đó cả, chắc đi ra ngoài rồi đó. _cô gái đó có vẻ lúng túng khi đáp lại (ngừ nì hok ai khác 9 là.....)

_uhm, vậy thanks bạn nha. _anh ta nói xong rồi bước đi, trong đầu không khỏi suy nghĩ zè nó " rõ ràng mình đứng ở ngoài nãy giờ mà có thấy ai đâu, sao biến mất nhanh vậy, chẳng vui chút nào", anh ta tiếp tục đi về phòng ngủ.

_giờ đây nó mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi cải trang xong, nó cũng tiếp tục đi nhưng lại nghe đc tiếng xì xầm ở đâu đó.

_đồ xấu xí hok biết nhục.

_xấu xí, đồ đĩ mà đòi đeo chân hạc.

_không biết nó bỏ bùa mê thuốc lú gì anh ấy nữa.

_đồ đáng ghét, tao sẽ cho 1 bài học nhớ đời....

_nó vội nhìn lại mình xem có sai sót gì nữa hêm, xoay qua xoay lại, bực....hoàn mỹ, chẳng chê vào đâu đc, nó vẫn nhón nhó đi, đi chừng vài bước....trên

trời rơi xuống 1 đồng giấy bay mù mịt khắp sân trường (nói hơi wa', thông kum)

_ nó vội chụp 1 tờ xem trong đó là cái gì, thì nó tá hỏa khi nhìn thấy.

Nó nhìn vào giấy và nó tá hỏa khi nhìn thấy hình nó đang ôm Bảo và phía dưới tấm hình còn vài dòng chữ, ghi đề chữ nó nhưng nó đâu để ý, nó lượn vài tấm nữa lên xem thì toàn bộ đều là cảnh nó ôm và những biểu hiện người ngoài nhìn zô có thể xem là "thân mật", nó cố bình tĩnh lại và suy nghĩ xem hôm qua có ai ở đó, hôm đó có nó, Bảo,...và cả Minh nữa, đúng rồi Minh chắc chắn câu ấy đã làm những chuyện này, nó cầm tờ giấy nhàu nát tan tành và đi vút lên lớp.

Àm....nó đập cánh cửa, đi thẳng đến nơi Minh ngồi và chọi thẳng tờ giấy vào mặt Minh mà hét:

_Đồ bi ổi, muốn trừng phạt tôi hay đánh đập tôi thì làm 1 cách quan minh chính đại đi đừng có đâm sau lưng người ta như thế.

_anh chẳng hiểu nó nói gì vì anh cũng mới vào lớp chưa được bao lâu, anh dùng bộ mặt ngờ ngạc nhìn nó: "cô nói gì thế? tôi không hiểu."

_bây giờ lớp nó đã làm trung điểm của trường, người thì chen xem từ cửa trước, cửa sổ rồi bao quanh cả 2 đũa nó và bàn tán đủ điều. Nào là "con nhỏ đó giám chửi anh Minh của tao, tao sẽ cho nó biết tay", "có kịch xem kìa mày, khỏi tốn tiền fcũng xem được, kaka", "con nhỏ đó ở đâu mà xấu thế"...bla..bla...

_Minh cảm thấy ngột ngạt khi bị người ta soi mói chuyện riêng tư nên mặt mày hầm hầm quát:

_các người im lặng hết coi, ra khỏi đây mau.

_dù mún xem phim nhưng cũng phải đi vì họ thấy Minh đang...tức giận....đâu ai mún chuốc khổ vào thân bao giờ.

_giờ đây, trong căn phòng chỉ có 2 đũa nó, nó vẫn im lặng nhìn anh = con mắt

_anh lên tiếng trước phá tan bầu không khí âm ỉ bi giờ. "hồi nãy cô nói tôi đâm sau lưng cô cái gì chứ".

_anh đừng có sáo biện nữa, ở đây chỉ có tôi và anh thôi đừng có giả nai làm gì, tui gớm kiểu đó lắm.

_cô...cô là cái quái gì mà trách tôi chứ, chuyện Gia Minh này không làm thì nhất quyết không nhận, tôi không phải hạng như cô nói đâu. _anh bi giờ tức thiệt ời, mặt đỏ bừng bừng, 2 bàn tay nắm vào nhau, kêu rắc rắc.

_nó giờ đây đâu còn biết sợ là gì, nó vẫn giữ thái độ đó, nghênh mặt với anh. "hừ, tôi cũng không ngờ, ngoài mặt đẹp đẽ như thế mà bên trong toàn là rác rưởi".

_cô cẩn thận lời nói của mình đi!!!_Minh giờ tay lên định tát nó nhưng có ai đó nắm lấy tay anh lại, quay ra sau, anh nhận ra đó là thằng bạn thân của mình, hem ai khác 9 là Bảo.

_có ngon thì đánh tôi đi, mặt này này_nó được nước làm tới đưa cái mặt sát lại Minh nghênh nghênh lên xem anh có giám tát nó không.

_cô thách tôi hả, đừng tưởng tôi không giám đánh con gái_lần này anh không kìm chế được cảm xúc của mình, hươ tay lên, chát...

Chát.....

Năm dấu tay thon thả của Minh đã nằm gọn trên mặt Bảo, vừa nãy anh đã thấy pạn mình tức giận, biết rằng nói chuyện một lúc nữa sẽ xảy ra chuyện, thế là anh Bảo galang nhà ta tình nguyện hứng trọn cái tát thô bạo của thằng pạn thân thay người đẹp (seo cao thượng thía).

Giờ đây Minh nhà ta vẫn còn đứng như trời trồng vì không hiểu sao anh lại ra tay với nó, cũng mai không đánh trúng nó, nhưng... Bảo, thằng bạn chí cốt của mình lại gánh cái bạt tay giùm, chưa bao giờ thằng đó quan tâm quá lên chuyện người khác mà, hay là..... ngàn câu hỏi trong đầu Minh hiện lên làm anh quẩn nảo.

_ai cho anh đánh anh Bảo hả, cái tên khốn kiếp này._nó thấy cảnh anh hùng cứu mỹ nhân trên của Bảo nó rất xúc động và bày tỏ thái độ giận dữ với Minh.

_Minh vẫn đang thắc mắc với những câu hỏi trong đầu mà hok thèm để ý đến câu hỏi của nó.

_cái tên chết tiệt này_nó tiến sát lại Minh định trả cho anh ta cái tát hồi nãy thì Bảo nắm tay lại khề lắc đầu với nó là không sao, dù trong lòng vui lắm vì được nó bênh vực như thế nhưng dù sao thì nó và Minh đều là bạn của Bảo, Bảo không muốn gây thêm phiền phức ý mà.

_nhưng...._nó vẫn không muốn bỏ qua chuyện này nên vẫn mún..nín kéo..(hehe).

_thân hình nó giờ đây đã bị Bảo lôi xềnh xệch hok thương tiếc.

_thật sự việc đó không phải do tôi làm_Minh nhà ta bi giờ mới hoảng hồn nói vọng theo nó.

_không phải anh thì còn ai khác nữa chứ._nó cũng cố gắng hét lớn cho Minh biết dù mất hết sức lực khi bị Bảo kéo dãn man như thế này.

...

_thật sự không phải tôi mà, sao không tin tôi chứ, cô ghét tôi đến thế sao,....._Minh nói trong vô thức khi bóng nó và Bảo đã khuất xa.

Anh cầm cái iphone lên và títtítít...gọi cho ai đó, chỉ nghe được vài câu trong cuộc đối thoại giữa Minh và người bên kia như :

_anh tìm cho tôi ai là người đã tung tin đồn trên tờ báo lá cải ở trường tôi ngày hôm nay.

_....

_nhánh đấy.

_....

Rup...

_nếu cô đã ghét tôi thế thì đành vậy.

.....

Nó và Bảo bây giờ đã cúp tiét và chạy vọt đến công viên gần đó, ngồi hóng mát.

_anh không ghét tên Minh đó sao._nó chu mỏ lên nói phá bỏ bầu không khí lãng mạn hiện tại.

_anh không ghét nó, vì anh biết tính nó, nóng nảy, thô bạo lâu ời và anh cũng không tin nó là thủ phạm gây ra chuyện này.

_anh thật cao thượng_nó cười títtít nhìn Bảo.

_anh đâu có cao thượng gì, thật ra lạnh lùng, thô bạo chỉ là vẻ bề ngoài của thằng Minh thôi, thật ra nó có nỗi khổ tâm đấy em à._Bảo vẫn ung dung nhìn trời xanh mà nói chuyện với nó.

_thế anh kể em nghe đi_máu tò mò nó nổi lên thì hok cần nổi và bây giờ khuôn mặt nó như 1 chú cún trông iu cực kì làm sao mà từ chối được.

_ok, chuyện là thế này, gia đình nó gồm.."những câu ân tình chưa nói, giờ bỗng tan như là mây khói, khi tình yêu đã chết thật rồi..." đó là chuông điện thoại của Bảo, bài hát mà anh và nó đều thích.

_anh sorry nó, ra nơi khác nghe điện thoại.

_thế nào rồi.

_có rồi thưa cậu chủ.

_là ai?

_....

_tôi biết rồi.

_anh chạy lại gần nó và kéo tay nó đi, 1 lần nữa nó lại bị lê lêch trên đường (nói chơi thôi chứ kéo cho nó chạy thôi à).

_nó chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra thế là nó hỏi Bảo_có chuyện gì thế anh.

_anh tìm được người đã hại 2 chúng ta rồi_anh mở cửa xe cho nó rồi chạy sang chỗ mình và phóng xe đi.

Kết...thế là đến trường.

_Trong thời gian này chiếc "dế iu" của Minh cũng reo lên.

_....

_thế à, được rồi, thanks bác nhiều.

_thế là tóm được con mồi rồi nhé._anh xoay qua phía bàn của 1 con nhỏ thủ thi gì bên tay con bé rồi bước đi, để lại cái mặt xanh chành không còn miếng máu ở lại.

....

Nó và Bảo chạy đến lớp, Bảo hét to.

_Con Ngân đâu rồi._Bảo thiên thần nhà ta đã "tiến hóa" thành ác quỷ.

"Ngân ư! chính cô ta hại mình sau." nó nghĩ buồn quơ trước câu nói của Bảo.

_có 1 thằng chạy đến gần nói.: " À con Ngân nó được anh Minh kêu ra đằng sân sau trường rồi anh".

"hok lẽ là muốn giết người để bịt miệng trước, chắc là dậy quá ta" nó trầm tư suy nghĩ.

_tôi biết rồi._Bảo nắm tay nó và tiếp tục...lôi đi.

.... Đến sân sau trường, toàn hoa là hoa, nhưng với cái sát khí trên người Minh bây giờ đã làm không khí trở nên..ngột ngạt...khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Hà?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Ở sân sau trường...

_Nói, có phải cô là người đã tung tin đồn này không hả?_Minh mặt hầm hầm nói với con nhỏ đang khúp núp dưới đất và phan thẳng một sấp giấy vào (cái bản) mặt cô ta.

_Em..em không có làm những chuyện này đâu ạ._tuy rất run nhưng Ngân vẫn giữ được bình tĩnh, nói = cái giọng ngọt như mía của mình.(định dụ dỗ người ta đây mōa')

_thôi đi, đừng có dở cái giọng chó chết đó ra với tôi, cô đúng là 1 con quỷ đội lớp người mà._Minh nói mà mắt không rời khỏi mặt Ngân, tặng kèm nụ cười khinh bỉ.

_có phải con Hân nó, nó nói xấu em trước mặt anh không, có phải những chuyện này là nó nói với anh là em hại nó đúng không, đồ đệ tiện này tao không để yên cho mày đâu._cô ta quát tháo lên trên tay bóp thành hình nắm đấm.

_đu rồi đấy, không có ai nói cả, thể lực của tôi mà không điều tra nổi 1 chuyện cón con này hay sau,_Minh vừa nói vừa tiến đến chỗ Ngân, ghé sát vào tay con nhỏ thì thầm_à mà tôi nói cho cô biết, cô mà động đến một sợi tóc của Hân thì cô biết hậu quả của cô và cả gia đình cô nữa sẽ như thế nào rồi chứ.

_nó là gì của anh mà anh lại bênh vực nó mà đối xử với em như thế chứ, dù sau 2 chúng ta cũng đã..._chưa nói hết câu thì Ngân đã bị Minh nhìn = đôi mắt không mấy thân thiện cho lắm.

_chúng ta ư!!! hừ hừ, còn có thể nói câu chúng ta sau, cô không xứng đáng đâu._Minh nói mà mặt lạnh đi chỗ khác che giấu sự buồn bã của mình.

_em...em._cô ta nghe nói thế cũng không nói được thành lời thì đằng xa có 2 bóng người chạy đến.

.....

_học...học...anh chạy gì mà nhanh thế._nó chạy đến sát bên Bảo thở không ra hơi nói.

_giờ đây Minh mới biết sự có mặt của 2 người ngoài cuộc, anh nói_2 người đến đây làm gì?_anh thấy nó ôm lấy ta Bảo anh có cảm thấy nóng nóng trong người nhưng vẫn cố bình tĩnh nói.

_à, chúng tôi..chưa để Bảo nói, nó đã tưng tưng đứng lên trước 2 tay chống ngang hông, la lớn.

_còn anh đến đây làm gì đừng nói với tôi là ra đây hóng mát thôi nhé.

_uhm, hóng mát có sao không._anh vẫn thản nhiên trả lời với nó.

_anh đừng có ngụy biện nữa, anh ra đây để giết người bịch đầu mối trước phải không?_nó nói với cái giọng chắc nịch.

_Minh không nói gì chỉ cúi nhẹ mặt xuống, mặt anh giờ đây đã tối sầm lại, " không ngờ cô ấy lại nghĩ mình xấu xa đến như thế, cô ta ghét mình lắm sau, mình có làm sai gì à, uống công mình bảo vệ cô ta đến thế"_anh nghĩ thầm và cười 1 nụ cười chua chát.

_ai cho cô nghĩ xấu tới anh Minh của tôi như thế hả?_Ngân nghe nó nói thế cũng lên tiếng chống đối.

vậy chứ không phải sau. nó vẫn giữ thái độ đó.

anh cũng không nghĩ Minh làm việc đó đâu bây giờ Bảo nhà ta mới lên tiếng, vổ vai nó khuyên nhủ.

nhưng... nó vẫn lừng lự khi nghe Bảo nói.

_Minh vẫn cứ lẩn quẩn trong đầu những suy nghĩ khó nuốt ấy, cố lấy lại vẻ mặt kênh kiêu của mình, anh phán:

_Đúng, việc đó là tôi làm đấy, thì sau nào.

Đúng là tôi làm đó, thì sao nào. Minh hiền ngang trả lời.

_cái cô (à) Ngân ngồi nghe Minh nói thế, cứ tưởng Minh che chở mình, mà thầm vui khôn xiết.

đó, chịu nhận rồi hả, cứ tưởng anh là người đàng hoàng tử tế, ai dè anh lại bỉ ổi đến như vậy, uống công anh Bảo đã tình tưởng anh và xem anh là bạn, còn anh thì sao, anh lại hại anh ấy. nó được nước làm tới, phan thẳng vài câu điều cộc vào mặt Minh.

_Minh không nói gì chỉ thấy lòng đau nhói vì một mặt là bị xúc phạm, một mặt khác là vì ai đó (mí pạn cũng bít là ai ùi fải hok) đã không tin tưởng anh.

chúng ta đi thôi Bảo chỉ nói một câu phũ phàng rồi kéo tay nó đi mất.

....

10s

20s

30s

Anh.... cô nàng tiến đến chỗ Minh đang chôn chân dưới đất nhẹ vuốt vai Minh, vòng tay ôm lấy anh gọi thủ thủ _anh nói như thế là để bảo vệ em đúng không, em biết mà, anh vẫn còn tình cảm với mà.

_Đứng chôn chân tại chỗ hồi lâu, anh cũng bừng tỉnh lại, gỡ tay Ngân ra, nói _cô đừng có nằm mơ giữ ban ngày, cô không xứng đáng để đến với tôi đâu, coi như tôi đã giúp cô giữ lại tính mạng, chúng ta giờ đây không còn ai nợ ai nữa, tự mà liệu lấy, tôi không có tốt bụng đến nỗi giúp cô lần thứ 2 đâu_ nói xong anh bước đi để lại 1 pho tượng mới xây gần như tan rã ở phía sau.

_à mà cô đừng quên lời tôi nói hồi nãy đấy, nếu cô không giữ lời thì _Minh nói và đưa tay phải lên hình quả đấm, xoay xoay làm Ngân phát rùng mình.

....đội 1 lúc sau, khi bóng Minh đã khuất, Ngân cũng bót đi vài phần sợ sệt và tiếp tục nảy sinh ra các cách hại người mà cô vẫn thường làm.

_Hân, mày hãy chờ đấy, tao không bao giờ cho phép mày đụng đến anh Minh của tao và không bao giờ bỏ qua cái nỗi nhục mà mày đã cho tao gánh chịu.

.....

Khi đã dẫn nó đến lớp, Bảo cũng dần buông tay nó ra và đi thẳng đến chỗ ngồi của mình, nó cũng khó hiểu với những hành động của Bảo, nhưng không dám hỏi vì nó biết Bảo đang buồn bực 1 cái gì đó, mà không muốn ai biết đến.

Tan trường, nó vẫn được bác tài xế già quen thuộc chở về, đi thẳng lên phòng, nó mệt mỏi muốn ngủ thiếp đi, nhưng nó vẫn cố mở cái laptop ra, mở Yahoo như thường lệ, chợt có nick thienthan_homenh_9x, lạ hoắc đến nói chuyện với nó:

_Buzz

_ai thế?

_Bạn hok cần bjt' âu? nhưng mik' có chuyện cần nói.

_sao pạn bí mật thía!!! zâj pạn cần nuj' j' zôi mik' nà.

_pạn zăn kute như hồi nêo há!!!

_pạn wen mik' seo.

_à, mà thôi chuyện đó núi seo j, pi jơ' bạn mở cặp ra j.

_chỉ d0ạ!!!

_có một món quà dành cho bạn đó.

_seo có thể thử đc.

_thịt á, bạn cứ mở ra i ùi bít lìn à.

_ok, hok có thì bạn chút zới tui á nha.

_uhm, mà.

Nó chạy đến cái giá to đùng để toàn là đồ trang sức, nó mở cái cặp iu quý mà nó luôn mang theo bên người ra, trong đó có, có, có, 1 cái....

Nó chạy đến cái giá to đùng để toàn là đồ trang sức, nó mở cái cặp iu quý mà nó luôn mang theo bên người ra, trong đó có 1 cái...hộp quà nhỏ bằng cuốn tập, nó chạy ngay tới cái laptop của mik'.

_Buzz...

_bạn tìm được chưa.

_rùi, mak' cái nì bạn bỏ vào cặp mik' khi nào thử.

_à, bạn có nhớ hồi chiều về bạn đựng vào 1 người bạn và làm rơi cặp xuống đất không.

_à nhớ ùi, lúc đó bạn đã bỏ vào đúng hok.

_yes.

_mak' trong đây là cái j' thử.

_bạn mở ra rùi sẽ bít, pipi bạn trước đây

Thienthan_homenh_9x is offline

_người này là ai vậy ta, chưa kịp hỏi thì đã offline ời, khó hiểu thiệt, để xem trong đây là cái gì nào _nó nghĩ thầm rồi từ từ mở hộp quà ra.

_ủa cái gì vậy nè _nó hơi ngạc nhiên vì trong đây hok có socola, không có vòng vàng gì hết (Ặc, cái nì nói hơi wa'), mà chỉ có 1 cái đĩa, không có danh táng đang nằm lẫn lóc với 1 tấm thiệp, nó lấy lên xem.

"Đừng suy nghĩ nhiều, hãy xem và biết được sự thật, hãy làm theo những gì con tim mách bảo nhé!!!"

thiên thần hộ mệnh của em.

_lại là thiên thần hộ mệnh, thật ra anh ta là ai chứ, sao lại đưa cho mình' cái đĩa này, cái gì mà hãy xem để biết được sự thật, rồi cái gì mà con tim mách bảo chứ, thiệt là lố bịch quá hà, ngu cái rồi mai tính tiếp. _nó tự lẩm bầm 1 mình, rồi bay thẳng lên giường ngủ, xoay tới xoay lui, sao không ngủ được thế này, thôi thì bắt lên xem thử trong đây có cái gì đã. (thật ra nó rất tò mò tại mỗi tội hơi ương bướng thôi.

Nó chạy đến cái laptop mở chế độ xem phim ra, rồi ngồi hồi lâu gần 20',.....không biết nó xem được cái gì mà vội vội vàng vàng, thay đồ chẳng bị ra khỏi nhà.

Trên đường, nó đi trên chiếc xe taxi nhỏ nhỏ băng qua các con hẻm đông đúc, trải dài trên thành phố HCM, nó lấy cái iphone ra gọi cho ai đó:

_anh Bảo hả! anh có thể cho em biết số điện thoại của Minh được không. _nó gượng gạo hỏi Bảo.

_có chuyện gì hả em?

_à, không có chuyện gì đâu anh tại em có việc muốn nói với Minh thôi.

_uhm, để 1 lát anh nhắn tin qua cho em số nó cho.

_dạ, thanks anh.

_pipi em.

Nó tắt máy, ngồi lặng im với những thắc mắc trong đầu: "thì ra Minh nói thật, anh ấy không có làm những chuyện đó, vậy mak' mình lại trách lầm anh ta, haizzz, sao mak' mình háo thắng thế không bít, bây giờ phải làm sao đây, mình đâu có dễ nói được lời xin lỗi đâu, dù gì mình cũng là chị 2 của nhóm Hải âu làm sao lại nói lời xin lỗi dễ dàng như thế, ai biết được chắc mình kín hờ mà chồn wa'"

Nó vẫn đang lẩn quẩn với cái suy nghĩ cùn đó, rồi tí..tít...tin nhắn có số của Minh cũng đã xuất hiện.

"thôi đành liều 1 phen zậy, dù sao mình cũng có lỗi trước mà, mà nhớ lại những gì mình chửi anh ta, không biết anh ta có tha lỗi cho mình không nữa, thôi mặc kệ mình chỉ đến xin lỗi thôi, không tha lỗi thì mặc anh ta dù gì mình cũng làm đúng bốn phận là xin lỗi thì ta thôi mà."

Nó lăm bắm 1 mình làm bác tài xế tưởng nó chạm mạch, làm ông toác mồ hôi vì sợ nó hok trả tiền.

Nó lấy con đế ra gọi cho Minh, bên đầu dây kia chờ hồi lâu mà không bắt máy, chợt có tiếng trả lời mà không phải là Minh mà là người khác,

_alo, ai đó ạ._bên đầu dây có tiếng thằng con trai nói.

_à, phải số này là của bạn Minh không ạ._nó nghe có tiếng nhạc um sùm, nên phải nói lớn để cho người bên kia nghe máy.

_à vâng, chị là pạn của anh Minh phải không ạ, anh Minh giờ đang sin quất cần câu rui nên không nghe máy được chị ạ._anh chàng giải thích.

_zậy à, em có thể cho chị biết anh Minh đang ở chỗ nào không em._nó nghe anh chàng kia gọi bằng chị nên chững xưng em cho phải phép (lịch sự gúm).

_dạ, là quán bar "boom" ạ!!!

_ok, chị đến ngay._nó không cần hỏi đường nào, hẻm nào, vì nơi đó là nơi nó đến thường xuyên đây mà (lúc còn làm chị 2 ý).

_bác tài, chờ cháu đến đường MX nhé, ở quán bar "boom" ấy._nó hỏi thúc ông bác tài xế

_giờ đây ông tài xế cũng bớt lo ngại hơn vì những người vào quán bar đó phải là con nhà giàu mới vào được, cho nên nó tất nhiên cũng sẽ có tiền để trả cho ông rui, mặc dù nó hơi "xấu xí". (cái nì nó đang hóa trang nhé các pạn).

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Kết....

Quán bar "Bom" đã ở ngay trước mặt nó, nó thanh thần bước vào mà để quên ông tài xế đằng sau gọi í ới, "vì chưa trả tiền cho người ta". Sợ bị lỗ vốn bác tài xế đuổi theo nó tới cùng, chưa kịp đụng đến tay nó thì đã bị 1 băng quay quanh, khuôn mặt cười nham nhở.

_các cậu, muốn gì ông tài xế run run trả lời.

_hehe, muốn gì hà, thì này._một thằng nh0x giờ tay lên định đâm cho ông già 1 cái nhưng đã bị 1 bàn tay nòn nà, trắng trẻo của nó giữ lại (mắc ói we').

_thôi, đừng có chọc ông nữa, tại hồi nãy chị quên trả tiền xe nên ông đi theo chị chứ gì._nó khom lưng xuống nhìn ông tài xế rồi ngược lên nói.

_dạ, vậy mà em cứ tưởng thằng nào giám chọc ghẹo chị nên mới._thằng nh0x gãi đầu nói.

_ai mà giám đụng tới chị 2 tụi bây chớ không sợ bị tụi bây lược sống à, hà hà _nó nói với cái giọng chọc ghẹo.

_Từ nãy đến giờ ông tài xế như được đưa xuống tới địa ngục, nghe những câu nói của tụi nó ,à phát rùng mình "trời ơi, sao con xui xẻo thế này, kiếm chút tiền com mà cũng gặp phải đàn anh, đàn chị là sao trời ", ông tài xế tự nghĩ thầm mà khấn trời khấn phật cho qua khỏi kiếp nạn.

_uhm, cháu gọi chú này, hồi nãy cháu quên gọi, à mà _đang nói chuyện với ông bác nó quay sang mấy thằng đàn em đầu nhuộm đỏ, nhuộm vàng _mấy thằng này sau không xin lỗi người ta đi, không chịu suy nghĩ, tìm hiểu kĩ càng đã hùng hổ với người ta rồi. (nói thể thui chứ nó cũng có khác gì ai đâu)

_vâng ạ!!!_mấy thằng này nghe lời nó găm gáp, cuối đầu cung kính _cháu xin lỗi chú ạ!

_ờ không, có gì đâu, chú đi trước nhé! _ông nói hết câu rồi phóng nhanh ra cái xe iu quí phóng như bay mất hút.

....

_à, chị đến đây có chuyện gì ạ! _một thằng cất tiếng hỏi.

_chị cần có việc thì mới được đến đây à! _nó làm mặt giận dỗi.

_dạ không phải tại, thường thì em thấy chị đi chung với anh Tí Nị nhưng hôm nay lại không thấy ảnh, mà chị lại đi 1 mình nên em mới..._thằng nhỏ gầy đầu nói.

_uhm, không có gì đâu, chị vào đây để kiểm bạn thôi, mà vào đó đừng có gọi chị là chị, mà cứ xem như không quen đi nhé_nó thẳng bước đi vào trong

_à mà chị cẩn thận đấy, quán bar này bị nhóm "Hắc hải" chiếm rồi, cho nên chị hãy cẩn thận hơn có chuyện gì cứ gọi tụi em nhé.

_uhm, chị biết rồi, các em cứ chơi vui về đi, chị không sao đâu mà lo._nó cười với lũ đàn em một cái, rồi bước đi.

Bùm bùm bùm bla bla.....

Tiếng nhạc, tiếng la hò hét, những ánh đèn xanh đỏ quay tứ tung, làm cho người nó quay cuồng.

_ "trời ơi, sao mún nhảy quá zầy nè" haizzz" thôi phải tìm anh ta trước đã"....a kia rồi, anh chàng ngồi nghiêng qua nghiêng lại trên cái bàn vip kia kia, sao anh ta say cìn đến vậy cơ chứ, hok lẽ lại mình_nó suy nghĩ bân quơ 1 lúc, cuối cùng cũng đến được chỗ Minh.

_Minh, Minh, tỉnh lại coi, làm cái gì mà say mềm dậy hã, để tui đưa cậu về._nó lay lay cánh tay của Minh rồi vòng tay của cậu ta lên vai nó bước đi

_Minh hất tay nó ra, kêu 1 con nhỏ nào đó, mặc đồ hết sức là thú vị, trong thật "sexy", quỳn rũ lại và ôm cô ta vào lòng.

_nó không cảm thấy buồn vì bị Minh hất tay ra, vì nó cũng có lỗi trước, nhưng nó thấy hơi đau trong tim vì trước mắt nó, Minh đang ôm ấp cô gái khác mà không phải là nó "ôi đang nghĩ lung tung cái gì thế không biết, bây giờ mình chỉ việc kéo anh ta ra khỏi chỗ này là được", nó vẫn tiến lại gần cặp đang ôm nhau âu yếm và tiếp tục hành động của nó là lay lay vạt áo của Minh.

_Minh không nói gì mà có lẽ là thấy nó hơi phiền phức, cho nên anh cũng tiếp tục phản kháng bằng cách đẩy nó 1 cách tàn nhẫn hơi lúc này, và nó không kịp trở tay thế là nguyên cái thân sát nhỏ bé của nó đã ngã vào 1 cái bàn Vip bên cạnh và xoảng...(tiếng li tách đầy cá pạn)... đổ vỡ mạnh mẽ, tay nó giờ đây đã bị những mảnh thủy tinh làm trầy xước đến ra máu.

_ê con nhỏ xấu xí này mày làm cái quái gì thế hả?_1 thằng ngồi trên cái bàn bị đổ quát nó, rồi xoay qua nhìn Minh khinh khỉnh nói_ê, thằng oánh con, về mà giữ cái con bạn gái xấu xí của mày này, không hiểu sao 1 thằng ăn chơi như mày lại chịu quen 1 con nhỏ xấu xí, như..._chưa để thằng đó nói hết câu thì

Bụp....miệng thằng đó tóe ra máu, ngã quỵ xuống đất.

Bụp....miệng tên kia tóe ra máu, ngã nhào xuống đất.

_ "Ai da, tội nghiệp cưng quá ai biểu cưng nói chị là bạn gái của anh làm gì, làm anh ta bẽ mặt như thế bị như thế này là đáng đời đấy con ạ!!, hi hi"_nó thấy tên kia nằm 1 đống không đứng dậy nổi, lòng khoái chí vì cũng cho hắn ta 1 bài học, nhưng lí do chủ yếu Minh đánh hắn ta không phải vì mình cho nên nó hơi buồn 1 chút.

_mày nghe cho rõ đây_Minh 1 tay chỉ thẳng vào tên lưu manh đang nằm chết dí dưới đất, 1 tay kéo nó lên ôm vào lòng_đây là bạn gái tao, chị 2 của cái quán bar này, tao mà còn thấy mày lảng vãng ở cái quán bar này hoặc những quán bar khác trong địa bàn của tao thì mày chết chắc rồi đó_nói xong Minh kéo nó đi không thương tiếc, nhưng nó còn biết cự cãi, giải nãy gì nữa đâu, giờ nó như biến hóa thành pho tượng hay sao ấy, mặc sức cho Minh kéo nó đi đâu thì đi, nó không quan tâm đến nữa.

_ " cái gì vậy nè, anh ta nói mình là bạn gái anh ta và nói không cho ai giám động đến mình, vừa nãy anh ta còn đánh nhau để bảo vệ mình nữa, anh ta nói thật sao, hay anh ta chỉ giả vờ thôi, còn nói mình là chị 2 của cái quán đó nữa chứ, từ trước đến giờ chưa có ai lên tiếng bảo vệ che chở cho mình cả, chỉ toàn mình bảo vệ người khác thôi, không ngờ được người khác bảo vệ lại hạnh phúc đến như thế" _nó lẩn vẩn với cái suy nghĩ trong đầu mà mặt thì tươi cười, cười hớn hơ.

_____ Ở quán bar bí giờ _____

Một đám xúm lại đánh cho thằng kia ngồi không nổi, mà lết cũng không xong, nào là:

_cho mày chết này dám đánh chị 2 tao này._thằng áo Xanh nói

_hồi nãy mà tao đánh mày thì mày chết chắc rồi (giờ bị 1 đám đánh hồng chết hả trời)_thằng áo trắng lên tiếng.

_dám chửi chị 2 tao nè._thằng áo đen đập liên tục.

_chị 2 tao còn đẹp hơn ***** nữa kia. (trời ơi cái này là khen hay chê dạ ta)_thằng áo vàng nhảy vô nói, biết mình nói nhầm nên quay đi chạy trước, mấy thằng khác quỳnh mặt cũng chạy theo, thằng áo vàng vừa chạy vừa la í ới.

_Ở đây chỉ còn lại bãi chiến trường, mọi người thì bàn tán xôn xao, về chuyện vừa rồi

_chắc bọn họ là đàn em của anh Minh đây mà.

nhưng hok ngờ bạn gái của anh Minh lại xấu xí đến thế người con gái chưa nói hết câu đã bị ném cho 1 cái nhìn hết sức là chết người của...2 cái bóng....1 trong 2 người bước ra, nắm lấy tóc của con nhò **** nó, ném ra phía bàn khác gần đó và cất tiếng nói:

đừng có mà nói xấu, Linda của tôi, không thì..kụp,kụp.. bàn tay người đó bóp lấy nhau phát ra tiếng đến rợn người, rồi 2 người hươ tay tạm biệt tất cả rồi cũng bước đi, bước ra khỏi cái không gian u ám này.

_____ Công viên _____

_Minh dẫn nó đi 1 hồi rồi cũng đến công viên, bây giờ anh ta mới thấy được thái độ kì cục của nó anh ta hỏi_cô làm cái gì mà đứng đó cười như điên vậy.

_một câu nói của Minh đã làm nó, đang dung dăng trên trời mà rớt ngay xuống địa ngục, nó quát lại_anh nói ai điên hả? À đúng rồi tui điên, tui điên nên mới bị người không bình thường như anh dẫn ra đây nè.

_cô...thôi được rồi tui thua rồi được chưa, sao lần nào tui và cô nói chuyện là lại cãi nhau thế nhò.

_cái đó,...tại anh gây sự trước với tui chứ bộ_nó chu chu cái mỏ nho nhỏ của nó trước mặt anh làm anh phải bật cười.

_anh cười cái gì chứ!_nó xoay đi (giả bộ) làm mặt giận

_thôi được rồi cho tui xin đi, à mà cô đến quán bar làm gì, nhìn cô đâu có giống kẻ ăn chơi. (đừng nhìn bề ngoài mà xem xét nhé cậu).

_hi hi, (nó hơi mất cười về lời nói của Minh nhưng cố chịu được và nhập vai thật tốt vào), tui đâu có đến đây để chơi bời gì đâu, tui đến đây để kiểm anh đó._nó cười nói.

_kiểm tôi_Minh chỉ tay vào mặt mình, trông ngó kinh khủng_để làm gì?

à, ừ, đề..."sao nói hok được zậy nè"_ à ừ..._nó hươ hươ tay làm sao mà_tùm...., chết òi, rớt xuống dưới mắt òi, cái vòng đó là kỉ niệm của mẹ tôi đấy không làm mất được đâu.

_trời ơi sao cô hậu đậu thế không biết_Minh cời giầy của mình ra rồi xoay sang nó_đợi tui ở đây chút, hồ sâu thế này chắc khó kiểm lắm đây_nói xong anh ta nhảy um` xuống nước.

3'

5'

10'

15'

20' trôi qua, nó bắt đầu sợ , bắt đầu lo lắng, nó ngồi thụp xuống ôm mặt nhớ lại kí ức xưa, kí ức mà nó dần như muốn quên đi nhưng, bây giờ, những cảm tượng bây giờ sao giống quá, nó sợ, nó run lên.

_Minh ơi, cậu mau lên đi tớ sợ lắm_nó rên lên từng nhịp trong tiếng nát, 2 hàng nước mắt tuôn ra, lấm tẩm trên mặt,làm tan đi phấn son mà nó đã gây công cực khổ trang điểm gần 1 tiếng đồng hồ, bây giờ nó không quan tâm đến việc đó, bây giờ nó muốn là thấy mặt Minh.

25'

Nó không thể chịu đựng được lần nữa kí ức đến tiếp diễn với nó, nó chạy lại giữ bờ hồ đang im phăng phất, nó hét lên:

_Minh cậu đâu rồi, có nghe tớ nói không, trả lời tớ đi.

Nó ngồi đó, nó vẫn khóc, vẫn gọi tên Minh không dứt, ngồi đến khi có 1 bàn tay ấm áp chạm vào vai nó, nó ngước lên, mắt nó sáng rực và đứng lên ôm chầm lấy người đó đến té ngã mà vẫn không muốn buông ra.

_Còn vèg chàng trai kia thì : " ui da, cảm giác này là sao đây ta, sao tim mình nó đập nhanh dữ vậy nè, chắc về phải kêu mami đưa đi doctor quá".

Bạn đang đọc truyện *Có Là Dân Chơi Há?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

"Năm" trong tư thế đó, chợt có tiếng xì xầm phía xa xa:

_ông à, bọn trẻ bây giờ hết nói nổi, mạnh bạo quá, còn nhỏ mà chơi trò người lớn ngay ở công viên luôn ông ạ! _1 phụ nữ lên tiếng

_haizzz...cho nên về mà dạy cho thằng con của bà ấy, nó có khác gì người ta đâu. _1 ông bác trả lời.

_ông này, sao tối ngày cứ bắt bẻ cục vàng của mình thế nhỉ, nó lớn rồi cũng phải có bạn gái chứ. _bà ta nhăn mặt nói.

_uk, đúng rồi, nó là cục vàng mà, đâu có giống người ta, người ta thì có 1 con bò là muốn chết rồi, còn nó thì 1 tuần đưa về 2 3 đũa, lo tiếp đãi mấy đũa đó thôi cũng chết sớm rồi. _ông bác phán.

_hừm... _bà ta mặt mày chùng ụp, bỏ đi mất hút khi nghe ông bác nói.

....

_bây giờ Minh mới biết 2 đũa ngồi...á nhầm, nằm với cái cảnh tượng "lỡ mợ" thế nào _ê, con heo kia, sao không chịu ngồi dậy hả, nặng chết đi được.

_giờ nó mới nhận ra việc làm của mình, mặt nó đỏ kè _à, uk _ngồi bật dậy.

_Minh ngồi dậy, (giả bộ) dầm lưng thì thum, như muốn nói là nó rất nặng, nhưng khi thấy mặt nó đỏ quét, mũi hồng hồng, anh hỏi _tại sao cô khóc dậy.

_tui có khóc đâu, tại bụi bay vào mắt thôi. _nó xoay mặt nơi khác, không cho Minh biết về mặt bối rối của nó bây giờ.

_ủa, dậy à, sao hồi nãy tui nghe cái con gì kêu, nào là Minh ơi, cậu đâu rồi, mau ra đây, này nọ, nghe thâm thiết lắm kia. _Minh lấy mặt để sát mặt nó cười cười nói.

_dậy nãy giờ anh nghe hết rồi mà còn hỏi tôi sao. _nó thỉnh thoảng quay qua, xem chút là kiss vào môi của Minh nhà ta mất tiêu ời.

_tuy chưa hôn, nhưng anh Minh nhà ta cũng thoáng bối rối trước mặt nó, ngồi gượng dậy, cách nó 1 mét.

_à, mà nãy giờ anh đi đâu dậy, tui tưởng ông chết chìm dưới đó luôn ời chứ. _nó đánh trống lảng.

_uk, thì tui kiếm không được nên chạy lại tiệm vòng ngọc đằng kia mua lại cho cô nè, sẵn tiện mua quần áo thay luôn, ướt hết rồi còn gì. _Minh nói xong, mở lòng bàn tay nó ra đặt vào 1 chiếc vòng ngọc.

_trời ui, sao anh hay dậy, nhìn nó y chạn như chiếc vòng của của tui luôn á. _nó hớn hờ reo lên.

_Minh chỉ cười chứ hok nói điều gì càng làm cho nó nghi ngờ anh.

_thôi khuya rồi, để tôi chở cô về. _Minh nói làm đứt dòng suy nghĩ của nó.

_uhm

..

Chiếc xe chạy bon bon trên phố, cuối cùng cũng đến nhà nó, 1 căn biệt thự trang hoàng, cổ kính và quý phái, nó bước xuống xe, rồi quay lại với Minh.

_giờ đây, nó mới đánh giá đúng cái thất mắc của mình là không sai _thật ra anh là ai, sao biết được nhà tui, tui có chỉ anh đâu.

_Minh cười và biểu lộ hành động hôn gió với nó _thôi anh về nhé, chúc vợ tương lai của anh ngủ ngon nha.

_nó hơi bàng hoàng về lời nói của Minh, nó gần từng tiếng _cái gì mà V.Ọ.T.Ư.Ồ.N.G.L.A.I.C.Ủ.A.A.N.H hả?

_Minh chỉ cười (lại cười) và hươ tay tạm biệt nó rồi phóng xe vút đi.

_nó phành phạch bước vào nhà, chỉ thấy mẹ nó ở nhà, nó lễ phép nói:

_chào mami, con mới về.

_uhm, con về rồi hả, mẹ tự làm món súp cho con đấy, con vào ném thư đi. _bà chạy lại nắm tay nó, kéo vào trong nhưng, cái vòng tay này, bà ngược lên nhìn nó, cười rất chỉ là

_có gì không mami. _nó hơi khó hiểu với hành động của bà nó hỏi.

_uhm, không có gì đâu con gái, thế mới ngoan chứ. _bà vẫn giữ nụ cười đó và dẫn nó vào bếp.

_nó vẫn thắc mắc nhưng không hỏi.

....

Ăn xong, nó bay thẳng lên phòng, tẩy trang xong nó đánh 1 giấc tới sáng, để quên đi những gì bức bối trong mình.

Vẫn như thường ngày nó tới sớm hơn, vẫn có những lời đàm tiếu về nó, nhưng nó không quan tâm, vì hôm nay nó vẫn còn....bùn ngủ (ngủ như heo ý nhỉ), nó lê lét cái thân sát, ừ ịch của mình lên lớp.

_vào lớp nó đã thấy Minh và Bảo đang ngồi đó, nó cố gấn gượng cười rồi đi đến chỗ ngồi và ịch....oe..oe _ngủ mất tiu.

_"cậu ấy dễ thương thế nhỉ" _đó là suy nghĩ của 2 người bạn cùng chí hướng.

_nghiêm_lớp trưởng hô to.

_cuối cùng thì pà cô cũng vào lớp, nhưng nó thì vẫn... an tọa trên cái bàn của mình _chào các em, hôm nay lớp chúng ta sẽ có 2 bạn chuyển đến, mong các em giúp đỡ các bạn đó nhé _cô xoay ra cửa lớp, cười rõ tươi _các em vào đi.

_Ohhhhhhhh.... _đó là tiếng la của tất cả học sinh trong lớp (trừ nó, Minh and Bảo)

_các em tự giới thiệu mình đi _cô giáo nhỏ nhẹ nói (lần đầu thấy từ tế đến thế).

_hi!!! các bạn mình là Trần Huỳnh Như, hay gọi mình là Funny cũng được mình mới từ Hà Nội vào, từ bây giờ mình là thành viên trong lớp này, mong các bạn giúp đỡ _nói xong Như tặng cho các bạn nam lẫn nữ suýt té ghế.

_còn mình, mình là Lương Đức Hoàng, hay còn gọi là Tí nì, các hot girl nào cần boy friend thì đến tìm mình nha, mình đón hết. _Anh chàng này cũng khuyến mãi cho các girl trong lớp choáng, sịt máu mũi (hơi quá, nhưng kute thiệt).

_các em có đồng ý giúp đỡ các bạn này chứ _pà cô nói dư thừa quá luôn.

_đồng ý ạ!!! _cả lớp đồng lòng hét.

_dậy các em muốn ngồi chỗ nào nà _pà cô nhí nhảnh thấy ón.

_em muốn ngồi chỗ Hân ạ!! _Như và Hoàng cùng nói.

_nhưng chỗ đó chỉ được 1 người ngồi thôi _pà cô lên tiếng.

_vậy thì đuổi Hân đi chỗ khác cho Như và Hoàng ngồi chỗ đó đi cô. _1 con nhỏ nói.

_không được _bây giờ là 4 người đồng loạt nói toàn tập (Như, Hoàng, Minh, Bảo).

_nhưng 2 em nói muốn ngồi chỗ đó mà. _bà cô nghiêng đầu hỏi.

_em muốn ngồi kế Hân _Hoàng nói.

_em cũng vậy _Như đáp theo.

_bây giờ cả lớp mồm chữ A mắt chữ O, nhìn Như and Hoàng như 2 người hành tinh.

_nhưng chỗ đó chỉ được 1 người ngồi thôi _bà cô nói rồi nhìn xuống nó đang...ngủ.

_thì cứ để Hân chọn, ai sẽ ngồi chung đi ạ. _Hoàng cười toe toét nhìn Như.

_chọn thì chọn ai sợ ai chứ _Như lên giọng nói.

_thế là 2 anh chị đi xuống chỗ, 1 con heo đang yên giấc.

_Hân _Như gọi lại lay tay nó

_Hân à _Hoàng gọi nhẹ giọng.

_Hân!!! _cái này đến cả lớp gọi, nhưng nó vẫn ...ngủ, vì Hân có phải là tên của nó đâu.

Thế là Hoàng nhà ta, mạnh bạo kéo nó dậy và chụt...

Thế là Hoàng nhà ta, mạnh bạo kéo nó dậy và chụt.... 1 nụ hôn ngay trán.

Nó cố mở to đôi mắt ngây thơ, trong sáng (ặc, cái nì chưa chắc à), long lanh như giọt sương của ánh ban mai còn vương trên lá, (ý chỉ ghen á mà) nhìn kĩ xem người nào có cái lá gan bằng con khủng long bạo chúa mà dám.... kiss nó.

Nhìn trước mắt mình là Tỉ nị (Hoàng á), nó có chút ngạt nhiên nhưng vì là người trên chốn " giang hồ", nên cố lấy bình tĩnh cười 1 cái, rõ tươi.

Nó đâu có biết hành động của nó bây giờ đã làm cho 2 người, à không phải nói là 2 ngọn núi....lửa.....đang phun trào ngừng ngưng trên đầu của?.....2 chàng nhà ta.

_2 người còn tính diễn cảnh tình tứ tới chừng nào đây, làm người ta sờn cả da " heo " hết lun ời kà. _Nthur nói với nó và Hoàng rồi xoay ra sao chỉ mấy bạn trong lớp, à phải nói là tất cả mọi người trong lớp (kể cả cô giáo), đang bị đóng băng tại chỗ, mà mồm thì haizzz...ruồi chui vào mồm chắc, cũng chả biết.

Nó biết mọi người đang nghĩ bậy đây mà, thế là nó lên tiếng giải thích ờ xin giới thiệu với mọi người đây là Hoàng, em kết nghĩa của tui.

_"chẳng hiểu sao khi nghe Bắg nói thế, mình cảm thấy khó chịu quá,...sao phải làm em mới được chứ." _Hoàng buồn rầu suy ngẫm.

_còn phần về 2 chàng nhà ta thì, mặt tươi tỉnh như có ai mới li xì tét hok bằng.

_nó nói rồi xoay sang Hoàng và Nthur_vậy 2 người đến đây làm gì?

_trời ơi, mẹ này hỏi lăng, vào trường thì tất nhiên là học ời, nói chuyện thừa. _Nthur ngồi xuống chỗ nó nghênh nghênh nói.

_bịch..._1 cú đập vào đầu Nthur, mà người gây án là..._tao chơi với mày mấy năm nay, mà không biết cái tính phá phách của mày hay sao hả? mày đến đây chắc chỉ kiếm chỗ mà quậy phá thôi chứ gì?

_hehe, biết rồi còn hỏi _Nthur xoa xoa đầu nói.

_nó xoay sang Hoàng nói _thế còn em, sao đến đây.

_cậu cố gắng cười trả lời _tại mấy bữa nay, em hok thấy chị gọi về nên em đến đây tìm chị luôn.

_tại mấy bữa nay, chị không có thời gian nên không gọi cho em được thế chuyện của bang..._nó đang hỏi Hoàng thì bị bà cô cắt khoảng.

_các em bàn bạc chỗ ngồi xong chưa. _bà cô hỏi.

_bàn bạc gì thế? _nó hỏi 2 đứa kia (Nthur và Hoàng ý).

_uhm _Nthur kéo mặt nó xoay về bên mình, giọng ra lệnh_bây giờ pà chọn đi, ngồi cùng tui hay ngồi chung với Hoàng, nói!!!

_uhm!!! _nó đang suy nghĩ thì Hoàng thở thè bên tay, cái gì đó..... nên nó... đành.. ra quyết định. _tui sẽ ngồi chung với Hoàng, còn pà thì xuống bàn Bảo mà ngồi, chỗ đó còn chỗ trống đó .

_ê con Linda kia !!! tao với mày là chị em lâu năm mà mày nờ vì 1 con nam không ra nam nữ không ra nữ này mà phản bội lại tao sao hả? _Nthur hét toáng lên.

_nó vội bịt miệng Nthur xuống, cho vài cú vào đầu (tội pà nì ghê), nhưng chưa hết chuyện của Nthur thì lại đến chuyện của...Hoàng.

_ê cái pà kia, pà nói ai là nam không ra nam nữ không ra nữ hả, nói cho pà biết,tui là boy chính cống đấy nhá, handsome thì khỏi chê lun, chứ trên thế giới này có mấy người được như tui. _Hoàng lên giọng nói.

_urk, đúng rồi, trên thế giới này chỉ có vài người như ông thôi, cho nên ông là đồ hiếm, là đồ cổ đó. _Nthur đáp lại

_chớ sao, tui là ai chứ. _Hoàng ngông nghênh nói.

_uhm, mà ông nhớ cho 1 điều, đồ cổ làđồ Cũ rồi đó nhe _Nthur nói hết câu liền đưa tay lên cầm, suy nghĩ _không lẽ ông là đồ cũ là hàng mất tem rồi hả. _Nthur đưa đôi mắt ngờ ngàng trước mặt Hoàng, làm cho ai ai trong lớp đều nhìn Hoàng rồi....lắc đầu.

_axx...cái pà này, con gái gì mà miệng mồm thấy ón, hung dữ như quỷ, coi chừng ế chồng đó nha, không thì để tui cho pà 1 bài học để biết thế nào là lễ độ _Hoàng xắn tay áo lên, định chiến đấu thì bị nó giữ lại....khuyên giải...

_thôi 2 người ngưng lại giùm tui đi, có gì đâu mà cãi hok biết nữa hà, tội nghiệp em tui mất tem chắc rớt giá lắm phải hok, thôi dù sau cũng là pạn pè thân thiết bỏ qua đi, rồi có gì chị giấu bí mật giùm cho. _nó nói quang quáng trước mặt bản dân thiên hạ, rồi còn vỗ vai Hoàng tỏ vẻ thông cảm, làm mặt mày Hoàng kute không biết đào lỗ chỗ nào mà trốn nữa.

_chợt nó quay sang Nthur, thấy con nhỏ đang cười toe toét, nó cũng vỗ vai, giọng thì như cái loa phát thanh, ân cần nói _haizzz,....tao thay nó xin lỗi mày, dù biết tính mày như S.U.T.Ú.H.À.Đ.Ô.N.G đi chẳng nữa thì cũng phải khề giọng mà khuyên bảo, chứ ai đòi nói mày dữ như quỷ, mà còn nói mày miệng mồm thấy ón nữa chứ, tuy biết mày chữ lộn thì không ai bằng mà nó còn C.Ô.Ý nói thế, chắc sao này không ai dám lại gần mày nữa quá. Haizzz... _nó thờ 1 hơi dài, sau câu nói, làm Nthur cũng như Hoàng mún kiểm cái hồ nào đó mà lôi nó ra chần nước chết cho xong (2 ông pà nì ác quế).

_này giờ nghe nó nói làm ai nấy cũng cười thâm, chứ hok giám cười lớn vì bây giờ họ biết không nên đối đầu với lửa (ý nói Nthur với Hoàng á).

_ còn Bảo và Minh thì rất khâm phục cái tài thuyết phục của nó (thêm dầu zô lửa thì có).

_ LINDA!!!!!! _ lần này thì cả 2 (Hoàng và Như) đồng thanh.

_ nó hơi bất ngờ khi họ gọi biệt danh của nó, sợ phát hiện nó kéo 2 người chạy mất hút, để lại cho 2 chàng nhà ta 1 dấu ? về cái biệt danh là lạ, mà quen quen đó.

Khi kéo được 2 cái thân ú ì của Như và Hoàng lên tới sân thượng thì nó cũng ra một mảng thờ không ra hơi, đợi đến khi tích tụ đủ không khí để thờ nó xoay qua 2 người đang đứng chết trân vì bất gặp ánh mắt hết sức thân thiện của nó.

_ ủa! mà chị kéo em với cái pà thiêm này lên đây làm cái gì dạ? _Hoàng vẫn thanh thản nói, dù đã biết nguyên do của nó.

_ còn hỏi chị nữa sao, 2 người có biết là sắp làm tiêu tan hết biết bao nhiêu cố gắng, công sức của tui không hả. Còn đứng đó mà giả vờ hỏi nữa. _giờ đây mới chính là bản tính thật sự của nó, ngang tàn và nóng nảy.

_ cho tớ xin lỗi, nhưng mọi việc cũng tại thằng Tí nị chứ ai, lúc đầu cho tớ ngồi với cậu thì mọi chuyện đâu rắc rối tới vậy. _có lẽ Như đã thấy khói bắt đầu bốc lên trên đầu nó, cô nàng đành đẩy tội cho anh Hoàng nhà ta, đang há mồm nhìn bà.

_ cái gì chứ? pà biết gì mà nói, lỗi là tại pà ấy, tôi ngồi kể chị hai là để nói với chị ấy về tình hình trong hội mấy tuần nay, chứ có ở không mà chơi như pà đâu, đúng là không biết lý lẽ, toàn đưa ra những lý sự cùn. _Hoàng khoanh tay ngoảnh mặt chỗ khác mà miệng vẫn cứ tuôn trào những lời nói khinh thường. (sao cha nãy chánh thể).

_ ưk, tui ở không mà chơi đó thì sao nào, nhưng tui đến đây là để bảo vệ chị 2 chứ không như ông nghĩ đâu, à phải nói là không giống như ông mới đúng, chẳng phải ông đến đây vì sợ có người cướp chị 2 của ông đi sao. _Như đưa cái mặt gần tai Hoàng mà thủ thủ đủ để anh nghe và đủ để anh làm 1 hành động không mấy là thiện cảm với mấy pạn girl.

_ tuy Hoàng ra tay khá nhanh nhưng Như cũng đâu có phải là hạn thường, cô bật người ra phía sau, tránh được cú đâm từ thân của Hoàng, cô cười nắc nẻ như điên. _tôi mún giữ bí mật giùm cậu lắm nhưng...haizzz...làm ơn mắc quáng không hà, thôi thì đành nói ra vậy lỡ chị ấy chịu thì càng tốt chứ há. _Như nói xong rồi tiến lại chỗ nó, nhưng bị Hoàng dụt ngược lại và té vào người anh.

_ trong tình cảnh đó ai nói là hành động bạo lực đấy, mà phải nói là hết sức lãng mạn ý chứ, trước mắt nó bây giờ, có 1 cặp tình nhân đang tay trong tay, người nữ nằm lòng người nam, người nam khụy xuống, tay kia vòng lấy người nữ, bốn mắt nhìn nhau trào máu hòng=>ý lộn=> trào nước mắt. (bà nì mê phim riết nhiễm nì, làm như người sắp chết hem bằng).

_ nó đứng nhìn nãy giờ, mà trên môi lại hiện lên một nụ cười tinh quái. _um.um...đây là trường học không phải công viên, mong các bạn có làm những chuyện 18+ thì đi vào chỗ vắng chứ làm ngay tại đây thì sẽ làm vẩn đục tâm hồn trong trắng, ngây thơ của tớ mất.

_ nghe nói câu đó, Hoàng chột buông cái thân sát bé nhỏ của Như ra làm cô nàng đập đầu xuống đất la oai oái. Anh chàng liền chạy tới chỗ nó, khuôn mặt hết sức là dầy khờ (oe), _những gì chị nghĩ không phải sự thật đâu, em với pà Funny không có gì hết á, thật đó chị tin em đi. _Hoàng lay lay tay nó như 1 đứa trẻ, nhưng anh đâu có biết nói những câu đó đã làm tổn thương trái tim của 1 người.

chết rồi mẹ ra ...chạy

_ Có gì đâu mà chối chứ, tui đâu có cấm 2 người thích nhau đâu, với lại tui thấy 2 người cũng xứng lắm mà. _nó cười cười nói.

_thôi đi pà oi, đừng có nói tầm bậy tui với ông Tí nị tới ngày chỉ biết cãi nhau, chỉ mỗi là không đánh nhau thôi chứ xứng cái con khi _bây giờ Như mới lên tiếng.

_uhm, đúng đó _Hoàng đồng ý theo.

_trời ơi, bình thường, mấy người không xem phim sao, lúc đầu thì chả ghét với chả ưa, lúc sau thì...haizzz...thì like với chả love, những chuyện đó như ăn cơm bữa ý mà. _nó luyên thuyên thuyết giáo.

_tui nói là không phải như vậy mà. _Như răn cổ lên nói.

_suyt....im nào _nó chột xoay qua 2 người mặt đang hầm hầm trước mặt, khuôn mặt nó hiện ra vẻ nghiêm túc.

_có chuyện gì thế. _Hoàng hỏi.

_có người đến, 2 người cẩn thận lời nói đó, đừng tự tiện gọi biệt danh của nhau nghe chưa. _nó nghiêm mặt nói, làm cho Như và Hoàng phải gật đầu lia lịa.

Bịch...bịch...bịch..

_Hân ơi, hân, cứu bạn tớ với _một cô gái khá xinh, trên mình lấm lem đất lẫn những vết màu đỏ, có lẽ là máu, chạy ngay đến chỗ bọn nó đang đứng và ngã quỵ xuống.

có chuyện gì vậy nó chạy đến bên cô gái, đỡ cô ấy đứng dậy hỏi, nhưng khuôn mặt thì vẫn thế, không 1 chút lo lắng.

bạn phải giúp tôi, bạn tôi đang bị bọn Ngân đánh đập rất dã man ở sau trường á, bọn họ nói là phải có cậu ra mặt, họ mới không đánh đập cậu ấy nữa cô gái ấy nói rồi tuôn ra 1 tràn nước mắt.

_nó nghe nãy giờ mà chân mày cứ nhăn lại rồi giãn ra, không nói 1 lời.

_cậu nhìn xem, đây là máu của bạn tôi đây, cậu mau đến đó để cứu cậu ấy đi, xin cậu đấy._có lẽ thấy nó không tin cho lắm nên cô gái đành quơ quơ chiếc áo dính máu của mình lên, hối thúc.

vậy cậu dẫn đường đi nó cất tiếng.

uhm cô gái mừng rỡ chạy nhanh xuống.

_chị 2 à, em thấy chuyện này có gì đó khúc mắc lắm, hay chị đừng có đi._Hoàng khuyên nhủ.

_uk, tui cũng thấy lạ lạ, mà cái màu đỏ đỏ trên áo của con nhỏ đó chưa chắc là máu đâu, tui thấy màu đó quen quen._Như nói rồi lấy tay xoa xoa cảm ra về suy nghĩ.

_không sao, có 2 người ở đây mà._nó cười,rồi vỗ lên vai Hoàng và Như làm cho 2 người hết sức ngỡ ngàng, lắc đầu vì cái tính ngu ngơ của nó.

...

Đi một lúc, cuối cùng rồi cũng đến nơi, nhưng trước mắt họ bây giờ là....

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Đi một lúc, cuối cùng rồi cũng đến nơi, nhưng trước mắt họ bây giờ, không phải là 1 đám đang ỳnh hội đồng 1 đứa mà 1 đám đang...đứng chờ 1 đứa.

Con nhỏ hồi nãy kiểm nó, giờ đang chạy về phía Ngân, khoanh tay lại nhìn nó cười tít mắt.

Lần này mày chết chắc rồi con, có chị Ngân ở đây, xem mày có giám lộng hành nữa hay không? nhỏ lên giọng.

_thấy chưa, tui biết ngay mà, lúc con nhỏ đó lên kiểm pà là tui thấy nghi nghi rồi, tự nhiên như không bị đánh không lên phòng hiệu trưởng, giám thị kêu cứu, mà lại đi kiểm pà. Đúng thật là chúng có âm mưu mà._Như cảm râm.

_hi hi, tui đã biết từ lúc con nhỏ đó dữ dừ cái áo sang tui rồi, pà không thấy sao màu đỏ đỏ là màu son mà tui hay dùng mà, sao tui không nhớ được chứ!_nó nhìn về phía Ngân thong thả nói.

_vậy pà biết rồi mà còn đi theo nhỏ đó làm gì! pà không sợ bị lộ hả?_Như hỏi.

_chuyện đó nhằm nhò gì, chi có mười mấy đứa con gái, với lại chỉ toàn là võ mèo cào thôi, không lẽ pà lại sợ tụi nó_nó nhìn Như với đôi mắt gian oi là gian.

_pà nói vớ vẩn cái gì thế? tui mà sợ bọn nó á, nằm mơ giữa ban ngày à, với lại tui dù gì cũng là phó bang hội, sao có thể đánh thua bọn nhãi ranh này được chứ, thiệt là hoang đường._Như nghênh mặt nói.

_tụi bây còn ở đó mà tranh luận à, tranh xem ai chết trước hả, thế tụi bây tranh nhau xon chưa, tụi tao không có thời gian mà đùa giỡn với tụi bây đâu_Ngân khoanh tay trề môi cười nói.

_này, tụi tui mới không rảnh để lãng phí thời gian vàng ngọc của tụi tui để đến đây nói chuyện nhảm nhí với mấy người đâu, muốn đánh thì đánh đi, nói nhiều quá._nó hơi nóng nóng nhưng cố kìm nén nói, giọng đầy uy nghiêm

Ngân hơi ngỡ ngàng trước câu nói, không sợ trời không sợ đất của nó, tuy hơi sợ với luồng khí u ám bên người bọn nó, nhưng vì danh tiếng vì bọn đàn em đang nhào nhào đòi đánh nên cô quyết giữ thể diện hô tụi bây, xông lên.

_nhờ vào cậu cả đấy_nó vỗ vai Như rồi tiếng lại chỗ gốc cây gần đó, tự đầu vào cây xem kịch.

thôi tui cũng tránh ra đây, tụi nó toàn con gái, với lại khá xinh đẹp, tui không nỡ ra tay, pà cố gắng tự lực cánh sinh nhá Hoàng lắc đầu nói.

_xí, chứ không phải ông sợ bị mất giá à, nhưng 1 mình tui là đủ hạ bọn chúng rồi không cần ông nhúng tay vào._Như chuẩn bị tự thế, khẽ nói.

_ok.

Thế là cuộc kháng chiến được nổ ra tại cái trường có tên là Royal, cuộc chiến này lửa của 2 phe đàn chị, 1 chọi 10 và có 4 hành khách đang xem phim không cần tốn vé

Đúng như nó nói, các tiểu thư của chúng ta chỉ biết ba cái võ mèo cào, tay thì lăm lăm nắm áo núu kéo, tay thì giựt tóc Như, ủa cha, chỉ ba cái võ cùn thì làm được pà chị Như chứ, cả bọn của Ngân hết té lên té xuống rồi lại tiếp tục nhào vô cầu xé (như động vật gặm nhấm nhĩ), cuộc chơi nào rồi cũng đến lúc tàn, gần 20' trôi qua, giờ đây Như ta cũng thấm mệt, vì này giờ phải tránh né, phải nhường nhịn cái bọn bồ lão này.

_haizzz...tui nhường nhịn lắm rồi nhé, bây giờ ai xong lên tui lược tất._Như nghiêng răng nói.

_tuy cũng hơi sợ vì này giờ bọn Ngân chỉ có làm rã ngựa cho Như thôi, chưa động được gì đến thân thể Như cả, nhưng vì không muốn chịu nhục, nằng đành _tui bây xong lên, quỳnh chết pà nó cho tao.

_ái da, định quỳnh tui không lại thì kiu người quỳnh chết pà tui à, nhưng tui nói luôn cho mí người biết pà tui chết lâu ời, muốn tìm pà ấy thì đến đây để tui tiễn xuống dưới lun, cho gọn._Như nói với giọng đầy thách thức.

_con này lão, lên đây._Ngân hét.

Như tun cước đá cho con đi trước 1 võ, ngã lăn xuống đất ôm bụng khóc nức nở, con tiếp theo thì Như tán mạnh vào mặt, in nguyên lần đầu tay đó chót, đánh dần dần rồi cũng đến con đầu đàn (ý pà Ngân đó), Như quay sang đá vào bụng Ngân 1 cái rõ đau, cô nàng say sẩm ngã người qua 1 bên nhưng tay thì vẫn....ôm mặt (pà này sợ làm tổn thương nhan sắc đây mà).

_chỉ thế thôi à!_giờ này nó cùng Hoàng bước đến bên Ngân, nó cất tiếng.

_hồi này tui nghe có 1 con c.h.ó, ủa nhầm 1 người tai to mặt lớn, ở gần đây nói là sẽ đánh chúng ta như tử mà, sao giờ lại lại nằm co ro ra, mặt thì hớn đất thế._Như khinh khinh nói.

_tụi bây sẽ phải trả giá vì đụng đến tao _Ngân rần sức nói.

_ái da, như thế này mà còn lên mặt được à, với lại, mình xin t.r.ị.n.h. t.r.ọ.n.g nói với Ngân rằng, chúng ta vào đây thì cũng đã có giáo dục đảng hoàng cho nên phải nói chuyện cho lịch sự 1 chút chứ, dù sao cũng là đại tiểu thư quyền quý mà cậu lại nói chuyện và hành động chẳng ra hồn chút nào, y như mấy pà bán cá ngoài chợ ấy, à không cậu còn thua xa họ, phải giữ cho mình lịch sự 1 chút nếu không người ta tưởng cậu không có học đấy, nhớ chứ? _nó tuôn một tràng lăm lăm Ngân ừng đở vì giận.

_lần này chúng tôi còn nhường nhịn lắm đấy, nếu

có lần sao thì mấy người tự liệu mà mua quang tài đi nhé!!!_Như trừng mắt hăm dọa.

_chúng tôi cũng sẽ không đồn đại về chuyện này đâu, cho nên từ bây giờ các cậu nên quên đi và đừng bao giờ gây phiền phức với chúng tôi nữa, chỉ thế thôi._nó nói xong rồi bỏ đi, Như cũng lúnh quỳnh chạy theo sau, còn Hoàng...Hoàng đầu ời ta, a đây rồi.

_bạn có sao không, mặt pạn cát không hà, để mình lao cho nhé._chàng trai ân cần hỏi và đưa tay lên lau những vết bẩn trên mặt Ngân, làm cô run...run...động.

_hi, xong rồi mình đi nhé _anh chàng giơ tay lên chào định bước đi nhưng chợt xoay lại đi đến gần Ngân, khẽ nghiêng đầu gần tai Ngân.

_tự dưng có 1 anh chàng bánh bao, galăng như thế tiến tới tới chỗ mình, ời sung sướng quá, anh ấy định làm gì nhĩ, định kiss mình khi chào tạm biệt và nói I love you sao, ời...ời...ời_đó là suy nghĩ trong đầu Ngân, mặt cô hớn hờ, cười sung sướng

_rồi chàng trai cũng cất tiếng, câu nói mà Ngân chờ cũng đã đến, nhưng, câu nói này sao lại _cậu tốt hơn hết là đừng đụng đến bọn mình, nhất là Hân, nếu không tớ sẽ không bỏ qua cho cậu đâu đấy _anh chàng nói xong rồi cũng thẳng tiến về phía cuối con đường.

_niềm tin trong Ngân, nụ cười trong Ngân đã vụt tắt 1 cách đột ngột, đang từ trên 9 tầng mây đột nhiên rớt ngay xuống 18 tầng địa ngục _sao lại là nó, sao lại phải Hân mà không phải là mình chứ, đời thật k.h.ó.n.n.ạ.n, không được ngàn lần không được, nhất quyết mình phải giành lại được anh Minh và cả anh chàng kia nữa, Hân à, những gì thuộc về mày nhất định tao phải có được, dù tao không có được thì mày cũng sẽ không có được._Ngân mặt đỏ hoe miệng tun ra nhưng câu quái ác, rồi cô nhất điện thoại lên, gọi cho 1 ai đó.

_alo, có chuyện gì mà gọi chị khuya thế? (đang ở nước ngoài nên thời gian cũng khác)_người đầu dây bên kia ngam ngáp nói.

_hu hu hu...chị..chị, mau về đây đi, em..chắc em chết quá chị oi._Ngân gào thét, rên rĩ nói. (pà nì làm diễn viên được à).

_em.em có chuyện gì hả Ngân, hay là có ai giám bắt nạt em, hay thằng Minh đối xử với em không tốt._cô nàng lo lắng hỏi.

_chị mau về với em đi, họ bắt nạt em, họ còn chửi chị, xem thường chị, thế là em bệnh vực chị, nhưng, nhưng mà...hít..hít.._Ngân kể lể. (con nì lão nhò).

nhưng gì hả em! cô nàng bên kia giọng hơi cáo gắt hỏi.

nhưng mà em sợ nói ra, chị..chị sẽ giận em mất Ngân dịu dàng, thủ thỉ nói.

em cứ nói đi, em là em gái iu quý của chị mà. người kia đáp.

dạ, bọn họ là bạn của anh Minh, với lại anh Minh còn theo phe của họ để..để nói xấu chị nữa. Ngân e dè nói.

thằng này, mới có mấy năm không gặp mà nó trở thành thế này, thật quá quái, chị phải cho nó 1 bài học mới được. cô gắt gỏng nói.

không phải lỗi của anh ấy đâu chị à, mọi chuyện cũng tại em mà ra, tại em quá tin người, tin họ sẽ là bạn tốt với em, thế mà..thế mà mới có mấy tuần mà 1 con nhỏ trong số họ, đã quyến rũ anh ấy nên, nên anh ấy mới thế thôi chị à. Ngân vừa nói vừa thút thít (chắc, sắp khóc mưng 2 cánh 3 nữa à)

thôi được rồi, mai chị sẽ về nước, để chị xem gan con nhỏ đó to thế nào mà giám cướp Minh khỏi tay em chứ!!! cô nàng khinh khinh nói.

dạ, dạ, chị về nhanh nhá, để mai em ra sân bay đón chị ngay. Ngân có vẻ khá hơn, giọng vui mừng, niềm nở nói.

_uhm, bye em

Rụp..thế là xong, 1 con cò đã vào tròng, chuyện này với Ngân có vẻ khá dễ dàng vì người con gái kia rất rất tin tưởng cô và luôn luôn bên vực cô (có vẻ họ nên thế).

Xong mọi chuyện Ngân đứng lên, lấy lại vẻ kiêu ngạo như ngày nào, bước đường thẳng tiến, trên mặt cô có vẻ thoải mái, à không, phải nói là rất vui thì có, vì cô sắp có người cứu trợ rồi

____Quay qua Minh và Bảo lúc này_____

Khi bọn nó đi, họ cũng đi theo sao, lén lén lúc lúc 1 hồi rồi cũng chịu bỏ cuộc vì cái bụng đang réo ầm lên vì...đói

Bảo này, cậu có thấy 3 người họ có gì lạ lạ không? Minh quay sang Bảo hỏi.

ờ! tui cũng thấy dậy á, mà hồi nãy ông có để ý tới thằng Hoàng không, nhìn nó cứ như đại ca ấy, thanh thần, khoanh tay xem mà miệng còn cười thích thú nữa chứ, y chang ông lun. Bảo luyện thuyên nói.

ông nghĩ sao mà so sánh thằng éo là đó với tui hả, thật không biết nhìn người. Minh quay sang hướng khác giả vờ giận dỗi.

thôi đi cha, đừng có ở đó mà khoe khoang, à mà tui thấy bọn họ có vẻ không sợ mấy cái chuyện đánh đấm thì phải (chòi, hỏi thừa), lúc thấy bọn Ngân, họ không có vẻ gì là sợ hãi cả, mà ngược lại là tỏ ra vẻ thú vị nữa chứ, gặp mấy đứa khác là đã chạy mất dép hoặc khóc than um sùm rồi. Bảo bâng hoàng kể lại.

uhm, tui cũng thấy bất ngờ về hành động của bọn họ đó, cho nên ông phải tìm hiểu kĩ càng hơn về họ nhá, chắc chắn họ có gì đó bí ẩn ở đây. Minh xoa cằm suy nghĩ, rồi quay sang vỗ vai Bảo _chuyện này chắc phải nhờ Bảo thiếu gia rồi.

haizzz...yes, sir. Bảo thờ dài ngán ngẩm nói.

Ở 1 nơi xa xa nào đó, có 2 người đang ngồi trên giường nói chuyện vui vẻ với nhau, trong 1 không gian hết sức..hết sức là lộn mộn.

anh à, mai anh về Việt Nam với em nhá. Cô gái dụi dụi đầu mình vào lòng chàng trai nói.

có chuyện gì mà phải về nước gấp thế em một giọng trầm ấm vang lên.

à, là chuyện của pé Ngân đấy anh ạ, nghe giọng của nó khóc lóc trên điện thoại, chắc nó bị ai đó bắt nạt dữ lắm anh à! cô nàng vuốt ve chàng trai nói.

trời, nó không bắt nạt người ta chứ ai giám bắt nạt nó chứ, xem chừng em bị lừa rồi đó. anh chàng không đồng tình nói.

coi như là thế đi, nhưng em cũng muốn về thăm quê hương lắm, mấy lần trước anh về đâu có cho em theo đâu, cho nên ngày mai 2 chúng ta cùng về nhá. cô nũng nịu nói.

à, uhm, vậy mai anh đi cùng em. anh xoa đầu cô nói.

_cô nàng cười rồi, chủ động hôn lên môi chàng trai, làm anh ta suýt ngã.

_anh đứng bật dậy, lấy tay che mắt, tỏ vẻ mệt mỏi nói _thôi, vậy em về phòng ngủ sớm đi, mai còn phải đi sớm nữa chứ.

vâng ạ! tuy có vẻ hơi buồn, nhưng lại nghĩ anh ta khuyên ngủ sớm là lo lắng cho mình nên cô tủm tỉm cười đáp (ai nói là hần lo lắng thế=> mệt mỏi thì có).

...

Khi cô nàng đã khuất bóng, trong không gian yên ắng không 1 tiếng động, anh chàng thở dài nói.

_haizz...muốn tránh cũng không được rồi, chắc phải cham trán rồi đây, mệt thật _nhưng trong đầu anh lại tóe lên hình bóng 1 ai đó làm anh cất tiếng _Băng à! Em sao rồi, em có còn nhớ anh không, hay anh giờ đây chỉ là 1 quá khứ, 1 quá khứ đau buồn của tuổi thơ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Hà?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Cuối cùng nó cũng lết “xác” được đến trường, nhưng, không ngoài dự tính của nó, ông bảo vệ đang đi tới đi lui, tay vòng qua sau lưng, nhìn có vẻ đang chờ ai đó... nó biết ông đang chờ ai...chờ nó chứ còn ai nữa. Nó biết nếu còn lảng vảng gần cổng trường nữa thì càng dễ bị ông bảo vệ tóm gọn khô.

Thế là chất “sám” của nó bắt đầu hoạt động thật tích cực, nào là kiếm chỗ nào vô được trường mà không bị ông bảo vệ tóm, nào là đi vô lớp không bị sao đỏ ghi tên, vô lớp không bị cô “ca bài ca loài chim biển”, haizz.nghĩ mà nhứt óc, đau tai.

Sau 2’ đập đầu, bứt tóc cuối cùng cũng suy nghĩ ra cách giải quyết, thôi thì tìm cách vô trường trước đi rồi mấy cái kia từ từ tính.(ặc, cái đó mà gọi là biện pháp giải quyết ak).

Nó rón rén ra phía sau trường, coi thử xem có lỗ chó á nhằm đường nào hờ hờ để vô trong không,...tìm 1 lúc kết quả chỉ có con số 0, à mà không phải không có nhưng có 1 cái lỗ hết sức tế nhị làm nó không biết có nên chui qua hay không...đó là lỗ thông hơi trong phòng...WC.

Thôi đành liều vậy, dù sao cũng chết, mà bây giờ đang là giờ học, chắc mọi người không biết sự hiện diện của nó trong đây đâu há (ế ế, cái này tui hok giám chắc à nha).

Nó cẩn thận đến bên nhà WC nhưng không biết bên nào mới là WC nam, bên nào mới là WC của nữ nữa,(vì nó học trên lầu lớp 11 nên không biết phòng WC ở tầng trệt lớp 10) đành mở đại 1 trong 2 ra và từ từ bước vào...khi bước vào xong, nó cảm thấy sáng khoái vì không bị ông bảo vệ bắt gặp, nó hươ tay, hươ chân, (giống biểu tượng của sự chiến thắng), nó đâu biết trong góc nhà WC này có 1 người đang nhìn chăm chăm nó (kiểu như người ngoài hành tinh ý) và không nói được 1 lời nào.

Nó có lẽ cảm nhận được 1 ánh mắt không mấy thân thiện cho lắm đang nhìn “đắm đuối” từ trên xuống dưới người nó, ánh mắt đó có vẻ làm nó hơi khó chịu, thế là nó quyết định bước lại xem sao và nó đã biết nguyên nhân tại sao người này lại nhìn nó như thế...vì nó đã trèo “nhầm” qua WC của “boy”....giờ đây mặt nó cũng ửng hồng lên vì mắc cỡ, phải chi có cái lỗ nào đó chui xuống cho rồi, thiệt là mất mặt quá.

Khi nó định chạy ngay ra khỏi WC thì nghe phía sau mình có tiếng rên rỉ, sự tò mò nổi lên, nó quay lại, đi về phía thẳng con trai đang ngồi, hỏi:

_cậu bị đau ở đâu à hay tôi đưa cậu vào phòng y tế nhá! _phải chăng Băng nhà ta đã mở lòng từ bi, cứu giúp chúng sinh, no no không phải thế đâu, khi nói câu đó ra nó đã nghĩ như thế này_”khi mình đưa thằng nhox này lên phòng y tế, thì mình đã có lí do để vào rồi, kaka...(thì ra là có ý đồ riêng)

_hắn nhìn nó một lúc rồi mới lên tiếng _không cần quan tâm.

_nó có vẻ ngạc nhiên vì những lời nói đó, nghe có vẻ bất cần đời và ngang ngược lắm, thế thì không thèm quan tâm, cứ để mặt cho chết luôn._thế thì thôi.

Nó đi gần đến cửa thì...tuttttttt...bịch...

_ai da, huhu cái mông của tui, đứm nào mà chơi ác thế hả, giám giục xà bông tùm lum để người ta bị trượt té vậy nè, ui da, hix hix _nó la toáng lên vì bị té mà thủ phạm là cục xà bông.

_hy’ hy’ hy’ _thằng nhox cười nhỏ nhưng cũng khiến nó bực cả mình.

_cười cái gì hả thằng nhox kia, thấy người ta gặp nạn mà còn cười nữa hả? _máu nó đang lên tới não đấy.

_hahaha tại chị không chịu nhìn đường đó chứ, còn ở đó trách ai._bây giờ mới nghe thằng nhox đó nói chuyện nhiều, không ngờ giọng nói của nó nghe ầm áp quá, nhưng nó nào có để ý nhiều, lấy cây lao nhà gần đó mà phan tới tấp, vừa đập vừa nói _thì ra thủ phạm là đây, cho mày chết, giám giỡn mặt với chị mày nè.

_ui thôi thôi, chị tha cho em.ui daaa _thằng bé có lẽ rất đau nên mới hét lên như thế, rồi lại ngồi thụp xuống.

_nhox, cung có sao không, hay chị đưa lên phòng y tế nhá! _nó cũng hơi lo lắng (cái này là thật nhá)

_có gì đâu mà phải lên phòng y tế chứ, mà chị đừng gọi em là “cưng” nha, nghe mà nổi cả da gà._thằng nhỏ vừa nói vừa xoa xoa tay làm mình họa.

_cái thằng bé này, còn nói móc người ta thì vẫn còn chưa chết được._nó bình thản nói.

_chị..._chưa kịp bóp chap lại gì thì_á á á...chị làm cái quái gì vậy hả, biết đau lắm hông mà còn mạnh tay nữa_thằng nh0x thét lên vì bị nó dày dọ.

_thì xem mới biết có nặng hay không mới quyết định chứ_nó từ từ mở cánh tay áo thằng bé lên và...ồ,...đánh nhau à, tay nghề của nh0x còn kém quá, không biết đánh sao mà cho mình bị thương vậy.

_chị thì biết cái gì chứ._tuy hẳn nói vậy nhưng khi thấy nó quan tâm, hẳn rất vui vì từ trước đến giờ hẳn chưa được người thân quan tâm như nó, huống chi là người hoàn toàn xa lạ,...đột ngột hẳn hỏi_chị không sợ tôi sao.

_hông, mà có gì phải sợ, cậu là người tui cũng là người đâu có khác nhau lắm đâu, đâu cần phải khép nép e sợ, đó không thuộc "gu" của tui._nó mở cặp ra, lấy chai oxi già và băng cá nhân, cả chai thuốc đỏ nữa.

_sao chị lại đem theo những thứ này_hắn đang nghi ngờ nó thì...

_hai em làm gì ở đây vậy hả? 1 nam 1 nữ vào toilet nam làm gì?_tiếng hét vọng vọng kia không ai khác chính là ông thầy giám thị còn được đặt biệt danh là thầy Trư (à ha, thì ra là anh em với Trư Bát Giới, hehe)_hai em mau ra sân chạy 5 vòng liền cho tôi vì cái tội trốn học và làm chuyện mờ ám trong phòng vệ sinh.

Nó nghe mà như sấm nổ ngang tai_ôi cái cuộc đời này, mới trốn được ông bảo vệ nay lại gặp ông Trư thật là “tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà” hix hix _nó bắt buộc cùng cậu nh0x chạy 5 vòng sân đây gian khổ này.

Cái thằng nh0x ngang bướng này là ai đây?

Không biết có làm thay đổi gì trong tình huống truyện không?

Ngân có dễ dàng bỏ qua cho nó hay vẫn tiếp tục *** hại? \

20' ôi trời ơi! Cuối cùng cũng chạy xong.

Giờ này là 8h, đang nắng chang chang, mà ông thầy lại phạt chạy mấy vòng mới chết chứ. Hên là chưa phải giờ ra chơi, không thì chắc cả trường nhìn 2 đứa nó lắc đầu rồi phán chắc 1 câu: chắc mới trốn ra đây mà!

Cố gắng hết sức lết cái “thân tàn ma dại” vào góc hội trường.Bây giờ nó mới xoay sang thằng nh0x, dù mệt đó (vì thấy thằng nh0x thở gấp quá mà) nhưng...thằng nh0x vẫn...cười...nó thì hơi ngạc nhiên 1 chút vì trông thằng bé cười nhìn cũng đẹp trai ra phết đấy nhì.(giờ này mới biết à).

_nó vội lấy tay sờ trán thằng nh0x như đang xem xét và nói ra những lời chăm chọc_ủa? không lẽ chị mới chạy có mấy vòng sân mà lại lên cơn nhanh đến thế, không được rồi phải đi uống thuốc nhanh, không thì chậm trễ thì có thể cần người bừa bãi đấy.

_cái bà chị này, không nói xiên xéo tôi thì không được sao hả? tôi chắc 1 điều là bà chị vẫn chưa có bạn trai phải không_thằng nh0x vừa nói xong thì mặt mày nó biến sắc vì nh0x đó đã nói “trúng tim đen” của nó rồi_chị...chị đừng có nói với tôi là từ trước tới giờ chị vẫn chưa có bạn trai nhà.

_tuy nó muốn cãi lại lắm nhưng thằng nh0x đó nói đúng là sự thật, nó không biết nói gì chỉ xụ mặt xuống và gật gật, ui trùi nhìn nó bây giờ đáng yêu cực kì, dù khuôn mặt xinh đẹp đã bị che lấp sau lớp phấn son kia nhưng cũng đủ làm thằng bé...(hok bít nói sao lun).

_có trấn tĩnh mình, thằng bé lại dờ ra cái mặt gian tà nhìn nó_tôi biết ngay là như thế mà, tại vì cô quá “chăng lữa”, quá “bạo lực”, nên chẳng ai giám làm bạn trai cô đấy, vì họ không muốn “chết” sớm, kaka.

_hừ hừ, cái này thì nó không thể nhịn nổi nữa rồi, máu nó đã lên tới 1010 C, quá sức kìm nén bây giờ phải cho nó tung thôi thế là_cậu biết gì mà nói hả? cậu tưởng mình giỏi lắm sao, mà giám nói tui này nọ. từ nãy tới giờ tui đã nhịn vì thấy cậu vì tui nên mới bị phạt, giờ thì không còn tình nghĩa cái con khi gì nữa! chỉ có giết...giết...giết cậu thôi, lần này thì cậu đừng hòng được ngồi yên._nó nói xong thì lòi trong đầu ra cái cây sắc ngắn, à không, giờ nó đã dài ra khoảng 1m và cây sắc đó đang bay tới bay lui trên mình của thằng nh0x (à chị này ác quá y, tội nghiệp anh ý quá)

_á, á...ây da,huhu_thằng nh0x cũng chạy lòng vòng 1 lát thì_chị áy da, em.em đau thật đó, chị dừng tay đi, aaa.

_cái này thì chắc là thật rồi, nó vội chạy tới chỗ cậu nh0x đang khụy xuống và thấy trên cánh tay áo có in vết máu_này, tay cậu bị chảy máu nữa kia, để tôi băng lại cho_nó nhẹ nhàng làm lại những động tác băng bó lúc nãy cho cậu và...xong rồi!

_nãy giờ thằng nh0x vẫn đang nhìn nó thật chăm chú mà không hiểu why? (tại sao)_đến khi nó nói xong, cậu mới ý thức được những gì mình làm và lảng sang chỗ khác_xong rồi thì về học đi.

_cái thằng quỷ này, người ta là ân nhân của cậu đấy, thế mà không biết cảm ơn lấy 1 câu à!_nó xoay lấy cái con “dế” trong túi ra xem_thôi chết, trễ rồi, ngồi gần với cậu có chút xíu đã 8h30' rồi, thôi bye cậu vậy chị đi trước à_nó chạy vài bước thì xoay đầu lại nói_nhớ lần sao mà còn gặp chị thì không chỉ có lời cảm ơn thôi đâu, mà phải có tiền lãi nữa đó_nói xong nó cười tươi rồi chạy vụt đi.

_bất chợt cậu bé cười 1 cách dịu dàng, thật ấm áp, mà nụ cười ấy đã lâu rồi không hiện lên trên khuôn mặt ấy từ lúc,...(từ từ kể kaka), nhưng khi bóng nó khuất xa nụ cười ấy bị tắt lịm, nhìn cậu ấy bây giờ như là người 2 mặt ấy, thật quá nực cười.

_cậu bé đứng lên, đi đứng bình thường, tay hình như cũng không sao nhưng vừa nãy lại...

Ở phía góc trái hành lang, có một cô gái nhỏ nhắn, hình dáng quen thuộc đi đến bên cạnh cậu nhóc, huơ tay chào kiểu đồng chí, nụ cười cô như ánh ban mai, rất dịu dàng nhưng đầy bí hiểm

_Tuấn Anh! Em không học hay sao mà chạy ra đây của gái thế hả?

_thằng bé khẽ quay sang nhìn và cười với cô gái 1 cái rõ vui.

Thằng bé khẽ quay sang nhìn và cười với cô gái 1 cái rõ vui.

_Chị hai đây à! Sao giờ này mà còn ở đây, không vào lớp học sao._thằng nhóc nhìn Thiên Băng (bạn cùng lớp với nó) ngạc nhiên hỏi.

_Tại hồi nãy thấy nhúc nhủ đầu nên chị mới đi xuống phòng y tế xin thuốc giờ mới lên nè_cô nhún vai nói.

_Thế bây giờ chị thấy thế nào rồi? trong mình còn thấy mệt ở đâu không? Có cần đi đến bệnh viện không?_thằng bé lo lắng, sốt sắng chạy quanh T.Băng xem xét.

Thôi, thôi đủ rồi, chị không sao cả, có gì đâu mà em lại lo thái quá đến thế! cô xoa xoa tay bình thản nói.

_Không sao gì chứ, chị bị bệnh nặng đến thế mà_thằng bé chau mày nói.

_cái đó,...không cần thiết đâu, em yên tâm chị vẫn khỏe lắm đó, chị nói thiệt đó, em tin chị đi._T.Băng diễn tả cho thằng nhóc xem, nhìn cô bây giờ cả con cat (mèo) tấn công cô cũng không sợ. (Ặc, so sánh với ai so sánh với...)

_Không lẽ chị vẫn còn tiếc nuối gì với cái tên Gia Minh đó hả? Có bao giờ em thấy hấn ta để ý hay quan tâm gì đến chị đâu, sao chị cứ thích nín kẻo thế? Cho dù có quan tâm thì chỉ đến mức tình bạn thôi, vì chị quá nhút nhát không chịu nói lên tình cảm của mình với anh ta!_thằng nhóc tức giận nói.

_Không phải vì chị nhút nhát, tại chị...chị sợ khi mình bày tỏ thì cậu ấy...cậu ấy sẽ không xem chị ra gì và như thế chị sẽ không thể gặp mặt cậu ấy nữa._cô thủ thỉ nói.

_Anh ta mà thử làm cho chị đau khổ xem, em sẽ băm anh ấy ra như tử (nói được phải làm được nhé).

_Em...em không được làm gì cậu ấy đấy, nhất định không được làm gì cậu ấy vì chỉ cần làm bạn với cậu ấy và nhìn cậu ấy phía xa cũng đủ cho chị vui rồi_cô tươi cười nói.

_Chị thật ngốc! Em cũng muốn xem thử cái anh Gia Minh đó như thế nào, lại làm cho chị hai nghiêm nghị của em không chịu sang Mĩ phẫu thuật mà cứ ở dí bên cái trường chán ngắt này_khi nói xong thì mắt cậu ta bỗng nhiên sáng rõ, xoay sang chị mình cậu hỏi_à mà, chị có biết cái bà chị “chẳng lửa” hồi nãy không? Chị có biết chị ấy học lớp nào không?

_Bà chị “chẳng lửa”? em nói Hân đó hả? chị ấy là bạn cùng lớp với chị mà! Mà có chuyện gì sao, từ trước tới giờ em đâu có thích nói chuyện với lũ con gái sao bây giờ lại... hay là...?_cô tò mò hỏi.

_cái gì chứ! Em dù sao cũng đã 16 tuổi rồi còn gì không lẽ phải trốn tránh con gái suốt sao? Nhưng mà chị đang nghĩ gì thế hả, cái bà “chẳng lửa” đó đang có thù oán với em nên em mới hỏi thế chứ không có ẩn ý gì khác đâu_thằng nhóc luống cuống giải bày.

_thì chị có nói gì đâu, tại em “suy bụng ta ra bụng người” thì có! Thôi chị đi vào lớp trước đây, cũng đâu còn sớm để ngồi tán dóc với em nữa, chị đi trước nha, có gì tối gặp ở nhà hả!_cô vẫy tay chào tạm biệt trước cái mặt đang hồng hồng của thằng em mình, cô mỉm cười bước đi, không quên nói 1 câu làm thằng nhóc đỏ ửng mặt_tối về chị sẽ nói cho em biết những thông tin về Hân nhé!

_tuy nghe T.Băng nói thế thằng nhóc khá vui nhưng vẫn bướng bỉnh nói_chị nói vậy bạ cái gì thế? Cái bà chị “chẳng lửa” đó không phải loại ưa thích của em đâu, chị đừng có mà hiểu lầm_Tuấn Anh (thằng nhóc) cố nói với theo khi thấy bóng T.Băng đang khuất dần sau phía bức tường, T.Anh khẽ cười rồi lặng lẽ bước đi.

_____ Ở lớp bây giờ_____

_Cậu đi đâu mà giờ này mới vào lớp thế?_Bảo vội khều vai nó hỏi.

_nó chưa kịp nói thì câu hỏi thứ 2 lại vang lên_Cậu xảy ra chuyện gì khi đến trường à?_không ai khác chính là Gia Minh nhà ta.

_chưa nghe nó nói gì thì_Cậu xảy ra chuyện gì thật sao? Sao không gọi cho bọn mình đến giúp?_người này là Hoàng (Tí Nị).

_Hay có đứa nào dám chặn đường gây đánh cậu?_Như ở đâu chạy lên lên lại hỏi.

_ôi thật bực mình chết đi được, không cho người ta nói thì làm sao mà trả lời, thế nên câu “bản cùng sinh đạo tặc” quả không sai! Nay, tôi cũng “đành”

dùng cách “bán rẻ” bạn bè để được yên thân 1 tí và thế là..._cô ơi, các bạn này cứ nói chuyện hoài hà, làm em không tập trung học được ạ!_nó đứng lên nói 1 cách lưu loát.

Giờ đây nhóm “kiến” đang bu xung quanh nó đã cứng đờ ra, miệng không nói được lời nào nhưng mắt họ giờ lại “biết nói” và trong mắt họ chỉ hiện ra 1 điều.

_C.Ậ.U.C.H.Ề.T.V.Ồ.I.T.Ồ.I

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Há?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Rengggg...

Thế là hết giờ học, nó bây giờ đang chuẩn bị với tư thế “đột” thật nhanh ra khỏi lớp, chứ nếu còn ở lại đây thêm 1 giây phút nào nữa thì chắc...bọn họ đem nó ra chiến gòn luôn quá.

Nhưng có lẽ ông trời không cho nó con đường thoát hay sao ấy, cái bà cô lịch sử cứ luyên thuyên bài giảng của mình giống như từ nãy tới giờ ai dành nói với bà hay sao mà bây giờ bà ở lại để nói bù (ai am sơ rì mí cô nha_không cố ý đụng chạm đâu nhá).

Mới thấy bà cô dứt tiếng: “mấy em nghỉ” thì Bảo, Minh, Hoàng, Như đã “dàn trận” thành 4 phía bao vây xung quanh nó, mắt người nào người nấy đỏ hoe, trên miệng còn in hằn tia gian ác.

_giờ không biết nó nên cười hay nên khóc đây vì đã bị “lọt” vào tròng, nó cố làm ra vẻ mặt bi thương nhất chấp tay lại van xin_hy` hy`, các cậu là người tốt bụng nhất thế gian mà, chắc đâu có để trong lòng những chuyện con con này phải không?_nói xong nó còn cười huề nữa chứ.

Còn bọn kia nãy giờ nhìn thấy nó trong bộ dạng tiều tụy tuy rất muốn nhăn răng ra cười toe toét nhưng cố nhịn, mà cố nhịn cười thì mặt lại...đỏ kè, thế là họ cố kìm nén và nhìn nó với vẻ mặt tức giận nhất có thể lúc này.

_Giờ cậu tính thế nào với tụi này đây?_Như lên tiếng trước phá vỡ bầu không khí hết sức...bí đất này.

_Đúng đó, bây giờ cậu nghĩ xem người bán đứng bạn bè nên chịu bản án như thế nào mới hợp lý đây?_Hoàng chống nạnh, nghiêng răng nói.

_Phải đó, phải cho cậu một hình phạt thích đáng mới chừa được cái tật phản bội bạn bè_Minh cũng chu mỏ bon chen vào.

_’Nó lấy tay đâm cho Minh một đám, sứt cả máu mũi rồi xoay sang Hoàng với Như nhìn họ một cách đầy cảm tình nhất và “thật” họ”, nhưng nó đang ở trong tình thế bị động nên chỉ có thể “tưởng tượng” thôi, chứ sự thật làm gì có.

Thấy nó cứ ngồi ngẩn ra rồi cười cười, biết nó đang nghĩ lung tung nên Như quay qua cú lên đầu nó 1 cái đau điên.

_ui da! Có cần phải hành hạ tui dữ vậy không?_nó xoa xoa đầu nói.

_thôi, chuyện dù gì cũng qua rồi, dù sao Hân cũng đâu có ý đâu!_nãy giờ nó chỉ chờ có câu này từ Bảo.

_đúng vậy, đúng vậy, chỉ có Bảo là hiểu tôi nhất!_nghe Bảo nói thế mắt nó sáng lên, nắm bắt cơ hội ngay.

_nhưng...cũng phải phạt 1 lần cho tòn_ôi thôi, vậy mà hồi nãy còn nói cậu ta là người tốt nhất nữa chứ, bây giờ nó quyết định rút lại lời vừa nói và còn chù thêm cho cậu ta bị tào tháo rượt để biến khỏi mắt nó cho rồi (ui ui, chị này độc mồm độc miệng we’)

Nó đành để bọn họ đưa lên đoạn đầu đài từ từ “mô, xê”, đợi một lúc họ mới suy nghĩ ra được 1 bản án dành cho nó.

_dù sao cậu cũng là bạn của bọn tôi nên bản án được “khoan hồng” 1 tí, đó là 1 tuần cậu phải tự xuống căn tin mua đồ cho bọn tôi, được chứ_Minh cười cười nói.

_cái gì mà đến 1 tuần dữ dạ? mà bắt tui mua đồ cho tất cả nữa chứ! Có biết tui phải chạy từ tầng 5 xuống tầng 1 rồi lại từ tầng 1 đến 5 mới mua được đồ ăn không? Mà xách thêm 1 đồng đồ nữa chứ! Các người thật không biết thương hoa tiếc ngọc là gì?_nó bức xúc nói.

_trời ơi, có gì đâu, chạy lên chạy xuống như thế là một biện pháp giảm cân hiệu quả đó_Hoàng nhe răng nói.

Nào là: đi tới đi lui cho quen biết nhiều bạn bè, cho biết đó biết đây (làm như đi du lịch không bằng), rồi nào là cho sức đề kháng được khỏe mạnh,

đường máu lưu thông nhanh v.v...

Nói vòng vo, thì cuối cùng họ vẫn “đẩy” nó xuống lầu để đi mua đồ ăn cho họ (đưa nó đến cầu thang rồi zè lớp chờ và cười thật hả hê), thiệt là xui xẻo hết sức, mới lu bu chuyện hồi sáng giờ phải lết cái thân tàn này đi xuống tuốt tầng trệt để chen lấn mua đồ. Haizz... thiệt là quai hết sức.

Tầng 4

Tầng 3

Tầng 2

Tầng 1

Cuối cùng cũng đến căn tin, đúng là lâu rồi không xuống căn tin bây giờ nhộn nhịp hẳn ha, nó đang loay hoay với tấm giấy trên tay, trong đó ghi đầy đủ thức ăn mà bọn họ đã ghi cụ thể để nó dễ lấy (nghe thế, cũng biết nhiều cỡ nào rồi hén), vừa đi vừa đọc đến khi T.Băng vỗ nhẹ vào vai nó, nó mới chịu quay đầu lại nhìn:

_À Băng đó hả! bà cũng xuống căn tin sao! _nó cười hỏi.

_uhm! Hồi này tui gọi bà quá chừng mà bà không quay lại nên tui mới chạy theo bà xuống đây luôn nè! _Băng giải thích.

_tại hồi này tui đang bận xem cái này nên không chú ý đến bà lắm! _nó giờ tờ giấy “phụ lục” món ăn ra cho Băng xem, rồi nhẩn mặt nói _họ thiệt quá đáng.

_hy! thôi tội mình ra đó mua đi _Băng kéo tay nó đi một cách nhanh chóng đến tủ đồ ăn.

Lúc này Băng đang lúi húi với tờ giấy mua hàng đồng thức ăn của nó đưa cho mình, cô chăm chỉ chọn lựa từng chút một (chứ không phải có thể biết món ăn ưa thích của anh Minh nhà tui sao), còn nó, nó mê kẹo, đúng vậy, mỗi lần thấy kẹo là mắt nó sáng rõ, nó đang loay hoay với những cây kẹo mút thì nghe ở gần đó vài bàn có tiếng ** ** của con gái.

_chị, chị về rồi em mừng quá à! _một cô gái có giọng nói ồm ồm ra vẻ ngoan hiền nói.

_uhm, chị cũng nhớ em gái nhõng nhẽo này lắm, sao rồi dạo này em với thằng Minh có tiến triển gì tốt chưa _cô gái ngồi đối diện vui vẻ đáp.

_cũng chỉ vậy thôi chị à, mà cũng tại cái con nhỏ đó mà mấy bữa nay ảnh...không thèm nhìn mặt em luôn._cô sụt sịt nói.

_em cứ yên tâm, chị về đây thì nhất định đòi lại công bằng cho em mà! _cô kia khuyên nhủ.

_chị em nói đúng đó, có anh chị ở đây không ai giám đưng đến em đâu, đừng lo! _một giọng trầm ấm cất lên

Nghe thấy giọng nói quen quen, nó tò mò quay lại và...thật bất ngờ, quá choáng, hay vừa nãy chạy nhiều quá nên bây giờ nó không nhìn rõ ai là ai nữa rồi chẳng? Có phải là người không ta? Người con gái bên cạnh anh ta trông quen lắm? À à nhớ rồi cô ta là...Nhưng sao 2 người họ lại quen nhau và quan trọng hơn là tại sao anh ta lại ở nơi này! Đầu óc nó đang rối tung thì bất chợt bắt gặp ánh mắt ấy, vẫn như thế, vẫn hút hồn biết bao nhiêu cô gái và có cả nó nữa, trái tim nó đang khát khao sự âu yếm như xưa, nhưng có thể trở lại như xưa không khi...anh ta...hình như...không quen biết nó.

Nó có cảm giác là lạ, chẳng lẽ anh ấy không nhận ra mình hay sao, hay anh ấy không còn... aaa mình sao lại nghĩ đến những chuyện này nữa chứ, không thể, hẳn ta là kẻ thù của mình, là kẻ xác nhân, mình không thể nghĩ về hẳn ta nữa, nhưng có lẽ người trước mặt không phải anh ta chẳng, đúng vậy nhất định không phải, không phải anh ta,... nó cố trấn tĩnh mình như thế và tiếp tục nhiệm vụ của mình là lựa kẹo.

Khi lựa xong, nó nắm chặt lấy tay T.Băng bước nhanh ra khỏi khu căn tin, có lẽ như nó đang chốn tránh việc gì đó.

Nhưng hôm nay hình như là 1 ngày xui xẻo với nó chẳng, nó cố lách qua bàn của nhóm Ngân đang ngồi thì một đôi chân thon dài hiện ra nhanh như chớp đưa ngang đường đi, mà chuyện đó đối nó thì chẳng nhằm nhò gì, nhưng người bạn này giờ nó kéo thì gần như ông thần xui xẻo đã cảm thấy mẩn mẩn con nhỏ hay sao mà bây giờ con nhỏ lại nằm dài ra đất, môi thì hôn đất, mình mẩy thì đầy cát. Nó xoay lại đỡ T.Băng dậy, phỉu bụi từ trên xuống dưới cho cô, nhìn cô bây giờ tóc tai lấm lem y như lọ lem ấy. (trong tình thế đó còn đùa).

Ta đây không muốn gây sự mà người còn cố tình chọc giận thì hậu quả ta không lường trước đâu nhá.

Nó đưa mắt hình viên đạn sang cái người gạt chân hồi này, thì ra là con Ngân chứ ai trồng khoai đất này nữa. Bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng nhưng con Ngân vẫn cố nói vững (vì xung quanh toàn người với thôi mà, cái này đồn ra mất mặt chết).

_gi chứ! Ai biểu đi mà không có mắt nhìn đường còn đứng đó mà liếc ai hả? _Ngân nghênh mặt lên tiếng..

_vì cậu gạt chân nên T.Băng mới té, cho nên cậu phải xin lỗi _nó cố nhẩn nhin nói 1 cách hết sức lịch sự với Ngân.

_xin lỗi, hứ! cái thứ đó mà bắt tôi xin lỗi ư! Đừng có mà nằm mơ giữa ban ngày! _Ngân nói với cái giọng hách dịch.

_”cái thứ này thứ nọ gì chứ hả! giám nói chuyện với mình bằng cái giọng đó, con nhỏ này thật quá đáng, thật không thể chịu nổi mà, papa à có lẽ con

đành xin lỗi papa rồi”_ nó cười trừ rồi tiếng lại gần Ngân.

tôi thay mặt cô ấy xin lỗi em được không? một giọng nói quen thuộc cất lên, anh ta từ từ tiến lại chỗ nó, trên môi vẫn hiện 1 nụ cười nhạt.

_nó chột khựng lại, ngược nhìn anh ta, không phải chữ sao giống y đúc như vậy chứ, nụ cười đó giọng nói đó...

nhìn gì mà nhìn dữ vậy hả, nhìn bạn trai người khác mà như bạn trai của mình không bằng, coi lại mình đi, đĩa mà đòi đeo chân hạc, thật không biết lượng sức mình. cô gái đứng sao Ngân giờ đã bước lên trước mặt nó, nhìn trên xuống dưới chắc cũng thuộc hàng hot girl đây mà.

_Ngân chạy lại gần cô gái đó nói nhỏ thì thầm gì đó (tui hok thích nghe lén nên hem bít), rồi quay sang nó cười rất ư là điệu.

__cái con nhỏ quê mùa này mà cũng bày đặt đeo bám theo Minh nữa cơ à! Thật không biết xấu hổ là... __cô ta nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ nói, nhưng chưa nói hết câu thì

chị định làm gì với bạn em vậy? Minh từ đâu bước ra, phía sau có Như, Bảo, Hoàng và cả T.Băng nữa.

sao các cậu lại xuống đây! Nói là để tui mua 1 mình mà! nó than thở nói.

nhờ T.Băng gọi tui tui xuống đây, mới biết dưới này có chuyện vui để coi nè! _ Như chạy lại gần nó, nhưng đến khi xoay qua nhìn anh chàng kẻ Ngân thì hai mắt cô tròn xoe, sáng hoắt lên.

anh là anh Nam phải không? Như đứng trước mặt anh hỏi, à không phải nói là chỉ vào mặt anh mới đúng.

Ờ, tôi là Nam mà sao cô lại biết tên tôi thế? Nam ngạc nhiên trước cô gái lạ hoắc này.

_cô quay sang nhìn nó, bắt gặp ánh mắt buồn não nề của nó, cô biết có chuyện gì khúc mắc đây nên cô đành lơ qua chuyện khác! _tại trên phù hiệu có ghi tên mà, sao không biết được.

cô là ai mà cứ sấp sấp lấy bạn trai của tôi thế! cô gái kia tức giận đẩy Như ra bực bội nói.

**, cái bà này làm gì mà ghê thế! Làm như anh ta là của quý của bà không bằng! Đúng là cái thứ mê trai. Như cũng không vừa đáp trả lại.

mày... cô ta định nói gì nữa nhưng Minh ngăn lại.

chị thôi đi, đây là bạn của em chị đừng có mà gây phiền phức với họ. Minh gắt gỏng nói.

—em quá đáng lắm rồi đó Minh! Em trước kia đâu có như vậy! Chị chỉ mới đi có mấy năm mà em lại thành ra như thế này rồi! Có phải em chơi với mấy đứa quê mùa này xong rồi trở nên ngu ngốc luôn không hả? cô gái kia mặt đỏ ngầu hết lên.

thôi bỏ qua đi em, chuyện đâu còn có đó, chuyện nhỏ đừng nên xé ra to làm gì! Nam nhỏ nhẹ khuyên bảo.

à, anh Nam về cùng chị Thanh hả? anh ở lại khuyên nhủ chị ấy giữ nhà, có gì tối an hèm mình nói chuyện. Minh nói xong liền kéo nó và nhóm bạn đi.

uhm, em đi nhá! Nam vẫy chào, rồi xoay qua nhéo má cái cô gái có tên Thanh, xem họ gờ đây rất âu yếm, nhưng mắt thì vẫn theo dõi theo bọn nó, nói đúng hơn là nó, trong nó rất giống 1 người rất quen của anh, ngồi kế bên còn có con Ngân vẫn hậm hực vì không trúng trị được nó, không làm nó xấu hổ trước mọi người.

Nhóm bốn nó bước đi dần dần lên lớp, ai nấy đều yên lặng, trong đầu mỗi đứa một suy nghĩ riêng.

Từ lúc ở căn tin lên đến giờ nó vẫn ngồi im lặng, không thèm đếm xỉa đến ai, trong lớp gờ đây như 1 bãi chiến trường, người nào người nấy đang luyện thuyên cái miệng về chuyện vừa xảy ở căn tin, không biết bọn họ sao mà nhiều lời thế nhỉ, nào là thêm bớt lung tung, làm nó càng thêm nhứt óc.

—Rằm, tui bây có im hết đi không hả?— nó trợn to mắt ra hét lên trong rất ghê sợ, làm ai nấy đều cảm như hén không giám lên tiếng nữa lời, thấy tình hình căng thẳng quá, nó đành diu con giận xuống thổ the nói ờ, ờ tui xin lỗi

_oooooooooooooooooooo_có lẽ mấy đứa trong lớp này chưa biết chết là gì đây mà, thấy nó hiện lại thì bày đặt treu ghẹo đây mà, họ vẫn tiếp tục nói về những chuyện ba lớp vừa này.

mấy người sao mà lăm chuyên thế hả! không xen vào chuyện của người khác thì không ai nói mấy người cầm đầu! Bảo tức giận lên tiếng.

Lần này thì hiệu quả tăng lên 99,9%, chẳng ai còn giám ho he gì nữa, vì từ trước đến giờ tuy họ biết Bảo là 1 tay anh chị nhưng cậu ta luôn cười giỡn với mọi người, nên ít ai sợ cậu ta, nhưng, lần này thấy cậu ta giận đúng là ghê thật, mắt cậu ta đang đỏ ngầu, xung quanh thì đờ đờ sát khí, tình hình giờ đây còn căng thẳng hơn chứ không giảm bớt, nó nằm cánh tay Bảo kéo kéo, có lẽ như đã hiểu, cậu người giận đi phần nào nhưng vẫn cố nói.

_các người hãy liệu hồn đi, đừng có ăn com nhà mà lo chuyện người ta, rồi đến lúc bị người ta “xù” thì không biết nguyên nhân tại sao nha!_Bảo lạnh lùng nói.

Có lẽ đây là lần đầu câu nói thể với bạn cùng lớp, nên ai cũng không khỏi ngạc nhiên, cả nó và Như. Hoàng cũng thế, ai cũng nghĩ Bảo là 1 người vui vẻ.

hòa đồng chứ ai ngờ,

Nhưng trong số đó chỉ có Minh, cậu hiểu thẳng bạn nhất nên không mấy ngạc nhiên vì chuyện này, mà không hẳn, Minh cũng thấy lạ 1 chỗ đó là, từ trước đến giờ hề có chuyện gì thì cậu bạn mình luôn bỏ mặc không thêm quan tâm đến chuyện bao đồng, nhưng bây giờ cậu ta đang đứng ra bên vực nó mới ghê chứ, thật khó hiểu quá đi.

các em làm gì thế! Sao không vào lớp mà đứng đó làm gì? cũng may là có cô tới nếu không thì chắc chết ngộp trong cái phòng này rồi.

Renggg...

Mấy tiết học rồi cũng qua, từ khi gặp Nam tới giờ nó chẳng nhét được 1 tí bài giảng nào vào được, nó cứ thờ thẩn gì gì đó, nhìn mà phát ngố, đến khi Hoàng gọi cô mới tỉnh mộng.

_nè, bà định ngồi đây tới chừng nào, người ta về hết rồi kia!

ờ, về liền nè! nó lúi húi dọn tập sách vào giỏ.

tui thấy bà kì lắm nha! Từ lúc gặp cái anh Nam gì đó thì bà cứ như người mất hồn ấy! Mà nè, sao cái anh Nam đó lại còn sống kia, sao bà nói với tui cái anh đó chết rồi mà? Như tò mò hỏi.

ah! chuyện đó tính sau đi, từ từ rồi tui nói cho mấy người biết! nó mệt mỏi trả lời, thật sự bây giờ nó chẳng muốn nói gì hết.

nè! 3 người nói chuyện xong chưa vậy! mau ra đây đi, tui tui có chuyện cần nói. Minh lên tiếng vọng từ sau cửa lớp, mà không chịu ló cái bán mặt ra.

có chuyện gì sao? Nãy giờ sao 2 người không về đi, còn đứng núp ở đây làm gì, hay định nghe lén gì à? Hoàng nham nhở nói.

tui tui không phải là người như vậy đâu! Tại tui tui thấy Hân có vẻ buồn buồn nên mới định rủ cậu ấy đi chơi cho tâm trạng thoải mái hơn thôi mà! Bảo vừa nói vừa nhìn sang nó, tỏ vẻ quan tâm “thái quá”.

uhm, cũng được bây giờ tui đang rảnh thôi thì đi chơi với các cậu cho thay đổi tâm trạng vậy nó cười đồng ý ngay.

tui đi nữa, Hân mà không có tui đi cùng thì nhất định cậu ấy không vui nổi đâu Như đập vào vai nó nói.

thế chắc cậu sẽ không đi cùng chúng tôi chứ! Minh liếc xéo Hoàng nói.

sao lại có chuyện đó được, tôi là vệ sĩ của Hân mà, tui phải đi theo cậu ấy để tiện bề chăm sóc nữa chứ! Hoàng cười duyên nói và kéo nó cùng Như xuống lầu.

5 người đi chậm chậm xuống bãi đỗ xe, chợt Minh gọi cho ai đó, khoảng vài phút sao đã có 1 chiếc ô tô đời mới nhất, màu đen bóng đợi ở cổng trường, cậu và mọi người bước ra xe, lúc đầu cậu định ngồi cạnh nó nhưng Bảo đã thừa dịp ngồi ngay bên cạnh che mắt khoảng trống thì làm sao còn chỗ nữa, thiệt là bực quá đi mà, sao lại chiếm chỗ tiện nghi của tôi cơ chứ, cái thằng bạn chết bầm này. Cậu đành chạy qua bên kia để tìm chỗ ngồi cạnh nó nhưng... cái bà Như ở đâu đã ngồi bẹp ở đó không chịu cử động, không chịu nhút nhát làm sao mà chen vô giữa được đây. Đang định đi lên hàng ghế đầu thì nghe tiếng của nó.

Minh! Cậu định vào đây ngồi à! nó nói xong liền chỉ vào chỗ trống kế bên nó.

Đứng như dự tính cậu gạt đầu lia lịa ngay nhưng khi định chen chân bước vào thì...

chỗ đó chật lắm, hay Hân cậu xuống ngồi kế tui nè, để chỗ đó cho Minh ngồi đi, ngồi rộng mới thoải mái được. Hoàng cười nói.

uk, cũng được thế là nó bay qua chỗ khác, chỗ cạnh Hoàng, nhường chỗ hồi nãy cho Minh.

Lúc này không chỉ mình Minh, mà còn cả Bảo bực mình vì không được ngồi cạnh nó và còn phải ngồi kế con heo ngủ này nữa chứ (chỉ Như ý mà), 2 người họ ngồi sao cứ cười cười nói nói làm ai đó nóng ran cả lên, cứ để trong tình thế này thật là nguy hết sức.

Trong lúc Minh đang hầm hầm vì cái mặt quá ư là dày của Hoàng, cậu đang suy nghĩ không hiểu sao cậu ta lại cứ đeo dính lấy nó như thế thì trước mặt cậu đã hiện lên chữ: “Khu Vui Chơi Giải Trí”.

Đến rồi đây, các cậu xuống xe đi. Bảo xoay ra phía sau nói với nó, kèm theo một nụ cười làm mưa làm nắng.

tui mình ra liền đây. Hoàng nói xong liền kéo tay nó bước ra làm mặt Bảo và Minh tối đen lại, đầu thì như bốc khói.

Minh thì lay lay chị heo ngủ Như dậy để kịp chạy theo nó, nhưng chưa kịp thì Như và nó lại muốn ăn kem, thế là nhóm con trai (Hoàng, Minh, Bảo) ai cũng nói này nói nọ kia đều tránh né không chịu đi (ý ẹ, con trai mà làm biếng thế), điều họ muốn là được gần nó (sợ ai cướp mất à), thế là anh Minh đành “ra tay” để đi mua kem. Giờ nhìn anh ta như cái robot vậy! Hết làm việc này đến làm việc khác trông đến đáng thương, hèn một cái là nãy giờ nó cũng chú ý đến anh, thấy anh tội tội (chỉ tội nghiệp thôi sao), nó cũng thấy thương thương (ý này là sao ta).

Hay mình đi cùng cậu nhá! Chứ mua nhiều vậy làm sao mà cậu cầm hết! nó nói với giọng ngọt như mía (với Minh là vậy thôi nhá).

_thôi, cậu cứ ở lại chơi đi, mình như thế này mà không cảm nổi mấy que kem hay sao!_tuy muốn nó đi chung lắm nhưng vẫn cố từ chối để lấy lòng nàng.

_Để mình đi cùng cậu đi mà, nha nha!!!_ôi con nhỏ này không biết đang làm nũng với ai không mà nói chuyện dẻo đến thế nhỏ, miệng thì đang chu chu lên, ui đáng yêu cực, làm ai ai cũng phải siêu “nồng”.

_Vậy tui mình đi!_anh khẽ nắm tay nó, mặt nó hơi hồng hồng lên càng dễ thương hơn, nó khẽ gật đầu nhẹ nhàng bước theo cậu, chứ không còn năng động như hồi nãy nữa, không còn nhảy nhót như thường ngày, chỉ thấy thân ảnh nhỏ nhỏ bé bé “nhu mì” đang đi nép sau lưng anh.

Chuyện này thật khó tin à nha, từ lúc 2 người họ bước đi đến giờ, mặt ai cũng ngổ ra, họ không biết Minh cho nó ăn bùa mê thuốc lú gì mà nó lại biểu hiện rất ư là “kinh dị” đó. Chỉ là 1 cái nắm tay, 1 câu nói quá ư là bình thường mà lại làm cho cô nhóc tình nghịch, siêu quậy trở thành 1 vị tiểu thư hiền lành, ngoan ngoãn trong tí tít thì không thể tưởng tượng được.

Họ không nghĩ nó lại có thể biểu hiện được đức tính của 1 đứa con gái dịu dàng, nết na (người ta là con gái mà nói thế à) mà với người lớn thì còn nhân nhượng được mà đối với Minh, 1 người xa lạ, nếu nói hơi bất công thì có thể xem là 1 người bạn, chỉ là 1 người bạn không thân cho lắm (với tui thì nghĩ thế), lại biểu hiện về mặt thiện lương, nếu đoán không sai thì nó đã “chấm” trúng chàng rồi. Vừa nghĩ tới đó ai cũng lắc đầu ngoay ngoay vì họ tin điều đó khó thể xảy ra (ai biết trước được==>chỉ có tui, kaka).

_____ Ở chỗ nó _____

_này cậu ăn loại kem nào?_miệng nó hỏi Minh nhưng mắt thì vẫn đắm đắm vào mấy li kem nhiều màu sắc.

_uhm, mình ăn kem vani dâu._Minh nói mà mắt thì nhìn nó không chớp mắt (nhìn gì nhìn hoài thế).

_cậu cũng thích kem vani dâu à, mình cũng thích ăn loại kem đó đấy!_nó chợt nhận ra có người cùng ý thích với mình nên nó xoay qua anh, đưng ngay ánh mắt, 4 mắt nhìn nhau (trào máu hóng, hehe nói chơi nói chơi) không ai nói một lời rồi nó cất tiếng hỏi_mặt tui...mặt tui dính gì sao!_nói xong nó xoa xoa mặt rồi ngược lên nhìn cậu.

_cậu cũng hơi lung tung vì hành động quá ư là vô duyên của mình, cậu ta đành cười nín_tại mình nhìn cậu dễ thương quá nên..._cậu gãi gãi đầu y như đã lâu chưa gãi ý (anh ni ở dơ wa’).

_câu nói đó làm nó hơi bất ngờ vì bây giờ nó đang hóa trang mà cậu ta vẫn khen nó dễ thương, làm nó vui 1 cách khó tả, nhìn đáng về cậu ta bây giờ càng làm nó mến cậu ta hơn.(thêm 1 điểm nữa oy nhá), nó chỉ ngồi nhìn anh rồi đầu hơi gật xuống khẽ mỉm cười.

Hai anh chị này có vẻ sẽ nhìn nhau cười suốt nếu không có một thằng nhóc chạy lại gần nó, trên tay còn cầm 1 que kem, dúi vào tay nó thằng bé nói.

_chị đừng khóc, em cho chị kem này!

Giờ nó mới chịu ngược lên, nó đâu có khóc sao thằng bé lại nói thế.

_chị, chị đâu có khóc đâu, nên chị không cần kem đâu, trả em này_nó nói rồi trả lại que kem cho thằng bé.

_chị đừng sợ, có em ở đây cái anh này không ăn hiếp chị được đâu, cho nên chị đừng khóc!_thằng bé lại dúi que kem vào tay nó, chống nạnh nói.

À ha, giờ này mới hiểu ra, nó nhìn Minh, Minh nhìn nó, 2 người nhìn nhau, rồi nhìn thằng bé và...cười, 2 người ôm bụng cười, cười đến nảo nề (thông cảm, tui không có bịnh).

_2 anh chị làm gì vậy?_kì quá à, không thèm chơi với anh chị nữa, em đi trước đây._nói xong thằng bé chạy mất tiu làm nó kêu mãi để trả que kem mà không được, (vì nó có biết tên đâu mà kêu).

_tại cậu làm những hành động kì quặc nên thằng nhỏ mới hiểu làm đó!_nó xoay sang Minh trách móc.

hy mình đâu có biết đâu._anh lại gãi đầu và cười, trông đến ngây thơ vô cùng.

_nó lắc đầu với hành động trẻ con của Minh, khẽ nắm tay anh lại quây bán, kéo về trễ lại bị bọn kia tra tấn, chắc chết quá.

_lúc này Minh đang được nó nắm tay, bàn tay nó thật mềm mại làm cậu không muốn buông bàn tay này ra chút nào, thế là cậu nắm chặt lấy tay nó, kéo đi không cần để ý xung quanh đang có hàng trăm cặp mắt đang ngưỡng mộ lẫn ghen tị với nó.

_nó không phản kháng mà cũng ulla theo, cô cũng nắm lấy bàn tay đó, cười tươi bước theo sau, cô nghĩ_sao nắm bàn tay Minh mình lại có cảm giác ấm áp lạ lùng thế này, cảm giác này đã lâu mình không còn cảm nhận được nữa nhưng bây giờ lại..._cô lên nhìn sang Minh, cậu vẫn tươi cười như mọi ngày, vẫn hiền ngang bước đi như mọi ngày, nhưng sao trong trái tim nó lại có cảm giác khó tả đến thế, hạnh phúc khi được anh nắm tay, vui vui khi được nghe anh cười nói và đập nhanh khi bắt gặp ánh mắt anh, chuyện này cả nó cũng không biết là như thế nào...???

Khi 3 người họ thấy tui nó đi tới thì tâm trạng trở nên nhẹ nhõm hơn vì 2 người không gặp chuyện gì, nhưng...2 người họ...vẫn...tay trong tay...ôi trời ơi...không thể chịu nổi mà...sao có thể như vậy được..chắc chắc chỉ là nắm tay bình thường thôi, chẳng sao cả đúng thế, đúng thế._đó là tâm lý của 2 bạn Bảo và Hoàng, 2 anh chàng như đang ngồi trên bếp lửa, đứng lên ngồi xuống không yên về sự an toàn của nó vậy mà nó lại...

Không lẽ Băng thích Minh rồi sao? Sao có thể được, từ trước đến giờ cậu ta và Minh như kẻ thù không đội trời chung ý, làm sao mà có thể...? Nhưng 2 người họ đang...! Nếu 2 người họ thích nhau thật thì Hoàng sẽ là của mình như vậy thì tốt chứ sao! Nhưng mà Minh là đại ca của Hắc ban hội là kẻ định của Hải Âu làm sao 2 người có thể! Với lại Minh là 1 kẻ trăng hoa không thể vì lợi ích của mình mà phải để cho con bạn thân sa vào con đường “tội lỗi” được, vì vậy mình phải tách 2 con người này ra không thì nguy mất_còn đây là suy nghĩ của Như, có lẽ cô không thích tình trạng này xảy ra cho lắm

_tụi mình mua kem về rồi đây, Như thì thích ăn vani socola nà, còn Hoàng thì thích vani thôi, Bảo thì Minh nói cậu thích ăn vani cam nên mình mua lun rồi đây!_nó phân phát cho từng người một, môi thì vẫn nở 1 nụ cười tươi.(thật ngây ngô hết chỗ nói).

_tụi mình? Các cậu có biết bọn mình chờ 2 cậu lâu đến chừng nào không? Vậy mà cậu vẫn tươi cười được à!_Hoàng bực bội nói.

_sao cậu lại la cậu ấy! chuyện đâu có lớn lao gì, chỉ đợi 1 chút mà cảm rằm hoài!_Minh nhăn nhó nói.

_cảm rằm hoài là sao! Tội chỉ mới nói có 1 tiếng chứ có nói nhiều đâu mà cậu lại giờ thái độ đó ra với tôi!_Hoàng cũng không chịu thua, nhất định cãi lại.

_thôi mà, cho tui xin lỗi là được chứ gì_nó bắt đầu xiu xuống, mặt thì như cọng bún thiêu.

_thôi, thôi, có chuyện gì đâu mà làm cho lớn hông biết nữa hà, nãy giờ đến đây không lo chơi mà cứ cãi nhau hoài làm mất hết thời gian._Như gất lên.

_đúng đó chúng ta đi chơi đi, đi đi!_nó la toáng lên, làm ai nấy đều nhìn bọn họ, cả nhóm đều vì thái độ vô tư của nó mà con giận trong người cũng dịu dần đi. Trở lại với tâm trạng ban đầu, họ chỉ có chơi và chơi.

Bọn nó chạy vòng vòng hết chỗ này đến chỗ kia, hết chơi hươu rồi chơi tàu lượn, hết chơi bắn súng rồi lại chơi vòng xoay, mệt cả hơi mà tụi nó vẫn cố quây, giờ đây bọn nó đang chơi trò ly quay (trò này là có 1 cái nút điều khiển lên xuống, trái phải, ngồi trong đó và chạy khắp chỗ như xe ý), mỗi ly ngồi 2 người, cả bọn xúm lại rồi phân chia.

_Hân thì ngồi chung với tôi, Như ngồi chung với Hoàng còn Bảo ngồi 1 mình_Minh lớn tiếng phân phó như ra lệnh.

_ô hay, cậu giỏi ghê á, tự mình phân chia mà chưa hỏi có ai đồng ý hay không sao?_Hoàng nhăn mặt nói.

_thì cậu cứ hỏi đi, coi mọi người có đồng ý không!_Minh tự tin nói.

_các cậu có đồng ý với ý kiến của Minh không hả?_Hoàng nghiêng răng ken két biểu hiện vẻ mặt uy hiếp.

_đồng ý!_lúc đầu họ không thích lắm về ý kiến của Minh nhưng khi thấy vẻ mặt cực kì cực kì đáng ghét đó của Hoàng thì những ý nghĩ tình thương mến thương hồi nãy cũng bay mất tui hết, họ đồng thanh phản ứng kịch liệt làm Hoàng chới với.

_các cậu, các cậu_Hoàng chỉ sang nó và Như không nói thành lời, biết tình thế đó nó và Như làm như không biết cậu mà ngo sang chỗ khác, làm cậu tức ói máu, đúng là mấy đứa bạn “trọng xấu khinh đẹp mà” (ý ý nói ngược oy_ nhá)

Đang định tiến tới chỗ cái li to tướng lấp lánh ánh đèn thì phía sau có ai đó gọi lớn tiếng tên nó, nhưng sau lại là cái tên đó, cái tên mà nó luôn giấu giếm không cho ai biết, thật ra người đó là ai, nó, Như và Hoàng liền xoay người lại, trước mắt họ đó là...

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Hả?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trước mặt nó không ai khác là Nam, nhưng cạnh anh còn có 1 cô gái, nhìn quen quen, à là cái cô gái tên gì ta à tên Thanh Thanh gì gì đó mà quên rồi, cô ta đang nín nín lấy cánh tay Nam, ông a ông ọ nhìn phát ngứa mắt. Phía sau cũng có vài người là Ngân, rồi đằng kia nữa hình như còn có... à, là T.Băng với thằng nhox mà mình giúp hồi sáng đây mà, sao 2 người đó lại đi với nhau nhỏ, hay 2 người đó đang hẹn hò. (đoán tào lao không à).

_Anh Nam, chị Thanh, 2 người không về sao còn đến đây!_Minh ngạc nhiên hỏi.

_Anh cũng định về đó chứ! Tại chị em cứ nặng nề đòi đi nên anh mới chờ chị ấy đi nà!_Nam than thở nói, rồi nhìn sang cô bạn gái đang đeo dính mình, lắc đầu ngán ngẩm.

_Anh Minh!_một giọng nói làm nó nổi cả da gà cất lên,cô nàng Ngân chạy tới bên cạnh Minh, nắm lấy tay anh ấy làm nó điên tiết lên (chưa gì đã thế rồi à).

_Đúng là Trái Đất này tròn thật, cái thứ không muốn gặp mà cứ gặp hoài._Như lạnh giọng nói.

_cô nói ai thứ này thứ nọ vậy hả?_Ngân hét lên.

_Ô, tôi nói tới mấy người à, tự không lên tiếng là tự nhận rồi nhé!_Như giả nai nói.

_cái đồ...bám trai, sao cứ tối ngày các người cứ bám lấy anh Minh với anh Bảo thế hả? hay các người có ý đồ gì về gia tài nhà các anh ấy nên mới đeo theo như thế chứ gì!_Ngân hung hỏ, sỉ vả Như và nó.

Chát...

Không chờ Như ra tay, nó đã gián cho cô nàng luôn chánh chọi này một cái tát như trời gián làm cô nàng té sông soài ra đất trông mà thấy t.h.u.ơ.n.g (rắn nặng ra chứ tui thì never t.h.u.ơ.n.g).

_cô đừng có mà lên giọng khinh người đó ra với bọn tôi, cô chẳng là cái thá gì đừng có mà so sánh tôi với cô chứ!_nó chậm chậm nói, mà nghe lạnh cả sống lưng.

_mày..._cái cô Thanh gì đó định tát nó trả thù cho cô em mình thì bị Nam giữ tay lại.

_thôi mà em, dù sao Ngân nó cũng có lỗi với người ta trước mà!_Nam nhẹ nhàng khuyên nhủ nói.

_hừ!_Thanh nghe lời Nam nhưng mắt thì nhìn nó tóe lửa y như truyền đạt thông tin với nó rằng “cô sống không yên với tôi đâu”

_còn nó thì xuất hiện tia cười nhạt, môi nhếch lên biểu hiện ý “cứ tự nhiên”.

Cả bọn đang im thin thít khi và nhìn “cuộc chiến thầm lặng” diễn ra giữa 2 người con gái này. Chợt phía trước nó, thẳng nhox nắm tay T.Băng chạy lại chỗ nó và cười nói:

_sao các bạn không chơi đi mà đứng đây làm gì? Định làm kiểu à!

“Cộc”

_làm kiểu cái đầu cậu á, mà sao 2 người lại đến đây, hay 2 người..._nó tạm gát qua chuyện chiến tranh mà xoay sang thẳng nhox, nó híp híp 2 mắt lại, môi thì cười khi khi, trông rất gian.

_kiểu cười như vậy là sao chứ, tại...tại tui muốn đi chơi nên mới kêu Tuấn Anh đưa đi chứ bộ!_T.Băng lúng túng nói. (chẳng lẽ nói nãy giờ đi theo sau mọi người sao, thế thì ngượng chết).

_thôi thôi, có nói gì đâu mà chối bầy bầy hông biết nữa hà_nó vẫn cười nụ cười gian tà đó_vậy nếu đến đây rồi thì cùng chơi luôn đi.

_uhm_dù muốn giải thích tiếp nhưng khi thấy nó bắt sang chuyện khác thì thôi vậy,” không biết Minh có hiểu làm mình không ta”_T.Băng suy nghĩ.

Bọn họ vừa đi tới chỗ cái li thì mông tranh cái chỗ ngồi lại bùng phát.

_Giờ phân chia chỗ ngồi nha! Hân ngồi với tui, Hoàng ngồi với Như, anh Nam ngồi với chị Thanh, T.Băng ngồi với với...à nhox cậu tên gì thế._Minh luyên thuyên nói, rồi xoay sang thẳng nhox.

_tôi tên Tuấn Anh đừng gọi tôi là nhox, nghe ón lạnh quá_T.Anh lạnh lùng nói (lúc đầu nhìn thấy Minh là cậu đã không thích rồi, giờ lại nghe cậu đòi ngồi chung với nó làm cậu càng ghét anh hơn)

Nó cũng nhìn sang thẳng nhox, sao bây giờ thẳng nhox lại khác đến thế, hồi sáng còn vui vui về về với nó giờ lại lạnh lùng với mọi người (chỉ với Minh thôi chị à) mà còn không cho người ta gọi là nhox nữa chứ! Thế mà hồi sáng nó đã gọi đấy, mà cậu nhõ có nói gì đâu. Thật là người đa nhân cách mà.

_hy` làm gì mà cáu thế chú em, uhm thì T.Băng ngồi chung với T.Anh, còn Ngân thì ngồi chung với Bảo, như thế nhé!_Minh chấm dứt câu nói và sau đó là 1 nụ cười đều.

_không được!_Bảo và Ngân hét lên.

_tôi không thích ngồi chung với cô ta!_Bảo nhanh miệng nói trước.

_tôi cũng không thích ngồi chung với anh, tôi thích ngồi chung với Minh hà, anh Minh cho em ngồi chung với anh đi đi anh!_cô nắm lấy bàn tay anh, nhìn anh với ánh mắt long lanh như sắp “khóc”.(thiệt là cáo già quá đề).

_cô thôi đi, nhìn muốn ói quá rồi đó, tôi tính thế này, tôi ngồi với Như, Minh ngồi với...với anh Nam, Hoàng ngồi với Bảo, T.Băng ngồi với T.Anh, còn Ngân thì ngồi với Thanh, ok!_nó tự tin nói, vì nó nghĩ sắp xếp như thế là hợp lý nhất.

_ok!_trong số đó có Thanh và Ngân có vẻ tiếc tiếc vì không được ngồi gần mĩ anh kia nhưng dù sao thì cũng tạm được nên cũng ok luôn.

Bọn nó, chạy vòng vòng rồi đụng nhau rầm rầm mà phát tới mấy cái li luôn, chắc khi mấy anh chị này về thì tụi nó cũng đủ để vào sọt rác rồi.

Như thì ghét Ngân nên luôn cho li mình va chạm thật mạnh vào li của Ngân làm cô ta hét toáng lên, trông đến buồn cười, T.Anh thì không ưa gì Minh nên luôn gây chiến với anh, đừng muốn vớ cả li mà không chịu dừng. Thấy T.A hăng quá nên Minh cũng chịu, anh và Bảo nhảy mắt với nhau, xông vào làm “thật” T.Anh làm cậu cứ than vãn kêu khổ. (ai biểu chọc người ta làm gì). Còn những người còn lại không biết làm gì ngoài việc tung hô cổ vũ chiến tranh thế giới thứ 3 bùng nổ.

Chơi rồi cũng mệt, ai về nhà nấy, nhưng nó chưa kịp đi thì Minh xoay sang hỏi Nam 1 câu làm nó xém té ngựa.

_à, hồi nãy anh gọi tên ai thế! _Minh tò mò nắm lấy tay Nam hỏi.

_uhm _Nam xoay sang nó cười rồi tiếp tục xoay sang Minh trả lời _không, tại anh gọi nhầm ấy mà, anh thấy bạn em giống 1 người bạn đã lâu không gặp của anh, nên anh định gọi thử xem thôi!

_thế anh đưa chị Thanh về giùm em nhé, em phải đưa nhóm bạn về nên không đi về chung với anh được. _Minh gãi đầu giải thích.

_vậy anh đi trước _Nam nói xong xoay về phía nó, giơ tay lên chào tạm biệt rồi dẫn cô bạn gái cùng Ngân đang đứng giậm chân huỳnh huých đứng bên cạnh chiếc ô tô đời mới chạy mất hút.

Khi Nam đi nó vẫn đứng thẫn thờ ở đó, không động đậy đến khi nghe tiếng Như kêu lên trong chiếc xe màu đen bóng của Minh thì nó mới hoàn hồn mới chạy ngay tới đó.

Minh với nhiệm vụ là tài xế, chờ ai về nhà nấy rồi mới chở nó về nhà, khi đến nhà anh còn làm ra 1 hành động rất ư là tao nhã đó là ra mở cửa xe cho nó, nó cũng nhẹ nhàng bước ra, cười với anh thật tươi rồi chào tạm biệt, vừa kịp lúc bước vào nhà, nó đã được Minh ta nắm lấy bàn tay rồi đưa lên mặt mình nói:

_bàn tay cậu lạnh rồi đấy, cả người nữa, cần phải được sưởi ấm _nói dứt lời cậu khẽ ôm nó, nhưng chỉ ôm nhẹ thôi cũng đủ làm cho trái tim nó lẫn cậu đập liên hồi không dứt (dứt là chết chứ đâu còn sống đâu chị 2).

_cậu...cậu...! _nó ấp a ấp úng trước hành động bất ngờ của Minh.

_Minh thích cậu, cậu làm bạn gái mình nhé! _Minh gãi gãi đầu nói.

_Hờ! không phải cậu luôn ghét mình sao giờ lại. _Nó không tin vào tai mình nữa, cậu ta nói thích nó.

_không phải đâu, tại...tại mình làm vậy để gây sự chú ý cho cậu, để khi cậu tức giận lên thì nhất định là sẽ nhớ đến mình, rồi lúc đó hình bóng của mình sẽ khắc vào tâm trí cậu và cậu cũng sẽ thích mình _ôi thôi, tôi phục luôn với cái suy nghĩ “cùn” của cậu ta, không hiểu sao có thể nghĩ ra được cơ chứ, hay thiệt.

_Đúng là tui có chú ý đến cậu, nhưng không phải mong nhớ mà rất khinh ghét! _nó nói thẳng làm mặt Minh lo lắng.

_vậy..vậy bây giờ cậu vẫn ghét mình sao! _mặt Minh xụ xuống.

_không ghét, mà cũng không thương! _nó nói mà mặt không chút cảm xúc.

_sao kì lạ! thế còn đề nghị làm bạn gái của mình thì sao? _Minh hỏi với ánh mắt chờ đợi.

_mình không biết _nó nói rồi bước vào trong,có lẽ vì cậu nói đó mà mặt Minh trở nên buồn khiếp xác, mặt mày ủ dột, chợt nó quay lưng lại nói vọng ra _để mình suy nghĩ vài ngày đã! _chỉ cần cậu nói đó cũng đủ cho Minh ta tươi tắn trở lại, nụ cười hiền hữu trên môi anh.

_tôi sẽ chờ cậu! _nói xong anh dọt xe đi mất.

Nó nhanh chóng chào hỏi pama rồi chạy vụt lên phòng để...ngủ nghĩ phê...nó đang tàn tạ, thật sự hôm nay đã có nhiều chuyện xảy ra, nó không muốn suy nghĩ thêm chi cho nhứt óc, bây giờ trong đầu nó chỉ có ngủ, ngủ, ngủ và ngủ.

19h

Nó đang ngồi nhăm nhĩ mấy món ăn cực ngon trên cái bàn vừa dài vừa rộng ở phòng ăn cùng với papa và mami iu dẫu của nó, họ đang hỏi đủ điều về chuyện học của nó rồi họ cũng bàn luận về buổi tiệc mừng 20 năm ngày cưới mà họ sắp diễn ra vào chủ nhật tuần sau. Đang nói về các khách mời thì chuông điện thoại nó reo lên, nó xin phép đi ra nghe một lát, rồi bỗng chạy ngay lên phòng, chuẩn bị gì đó rồi chạy xuống trên vai còn mang ba lô, cười tùm tùm nói với mami và papa.

_mami, iu dẫu, mami xin cho con ra ngoài uống nước với Như 1 tí nhé, rồi con về học bài liền hà! Nha mami! _nó nhõng nhẽo nói.

_Được rồi, nhưng phải có Như đi cùng mới được nha! Với lại đi sớm về sớm nhe con! _Bà Lâm nhẹ nhàng nói, nhưng cũng không quên phần nghiêm túc.

_mami yên tâm, Như đã chờ con ở ngoài cổng rồi còn có cả Tí nị đi nữa đó mami! _nó lanh chanh nói.

_uhm, thế thì được, con đi nhanh về nhanh nhé! _papa cười hiền nói.

_vâng ạ! _nó ngoan ngoan trả lời rồi chạy lại bên mama và papa *chụt* 1 nụ hôn ở má, họ cũng cười xòa khi thấy cô con gái mình vẫn còn quá “ngây thơ” (chưa chắc đâu nha).

Nó chạy nhanh ra cửa, Như và Hoàng đang ngồi chờ trên 2 chiếc xe ô tô phân khối lớn, Như thấy nó thì cời chiếc nón bảo hiểm ra, tóc xỏa dài, mặt quần áo đũa, ngồi bất chéo chân nhìn nó cười nói:

_sao rồi chị 2, chuẩn bị đi, tụi nó đã chờ chúng ta ở đường XX rồi đó! _Như đưa nón bảo hiểm cho nó rồi nói.

_chuẩn bị hết rồi, đưa tao đi thay đồ nhanh lên, tao đang ngứa chân ngứa tay đây! _nó nói rồi bẻ tay “rộp, rộp”, làm 2 người bạn đứng gần cũng phải rùng mình.

_thôi chúng ta đi được rồi chứ, chị 2! _Hoàng quay sang chỗ nó hỏi.

_tiến lên! Tiến lên! _nó hét lên làm Như cũng la oay oáy, vì bị nó hành hạ muốn lũng mạng nhĩ.

_____ Ở 1 nơi khác _____

_Đại ca của bọn bây ở đâu hả? hay nghe đến tên nhóm Hắc hải thì đã chui vào chăn mẹ mà run rẩy rồi! _1 thằng nhox trong nhóm Hắc hải mặt còn non chet, giờ ra cái giọng khinh rẻ đó rồi cười ha hả với vài người khác.

_thiệt là tức chết đi mà, tụi mình mà phải bị bọn nhox hi mũi chưa sạch đó khinh, thật là nhục quá đi mà! Không vì tuân lệnh chị 2, không cho làm việc hấp tấp không chuẩn bị trước thì giờ đây bọn nó đã nằm gọn trên đĩa chờ bọn mình đến “chặt”. _1 thằng nhox tóc dài tới chấm vai, cắt kiểu một nhất, nhuộm màu nâu đỏ, bên nhóm Hải âu cũng bàn tán đến nhào nhào lên.

_Cứ yên tâm, 1 lát nữa mấy anh chị đó tới, thì mình cứ “từ từ” mà xử đẹp tụi nó! _1 thằng nhox khác có khuôn mặt baby lên tiếng, còn mặt điều chưa từng thấy, chắc chắn hẳn đang suy diễn ra những tình tiết tiếp theo sắp xảy ra.

Ừn... ừn... ừn... ừn... ừn

Ở trong màn sương mờ, xa xa bên phía tay trái của bọn chúng, 1 chiếc xe mô tô màu đỏ chạy nhanh lên phía trước, rồi lại 1 chiếc nữa, nó màu có xanh dương đen, cũng dần dần tiến về phía bọn chúng... càng gần, càng thấy dáng người giống giống 1 ai đó, 2 chiếc xe bóng loáng dừng lại trước biển người. Họ từ từ bước xuống rồi cời nón bảo hiểm ra.

_A, đại ca đến rồi, cả anh Bảo nữa! _1 thằng bé vừa mới thấy mặt Minh và Bảo thì đã la toáng lên.

_Đại ca tụi tao đến rồi kia, còn đại ca của tụi bây đâu sao còn chưa tới, hay trốn mất rồi. _1 đứa khác bon chen lên tiếng.

_Haha, hay đại ca của tụi mày sợ quá nên bỏ mặc tụi mày luôn rồi!

_Tụi mày nên bỏ cái thằng đại ca quên đó mà qua bên nhóm tụi tao đi, tụi tao có thể xin đại ca khoan hồng cho tụi bây làm oxin sai đặt cho tụi tao đó _một đứa khác lại lên tiếng chọc ghẹo làm bọn nó cười ngắc ngẻ.

_im ngay! tuy Minh cũng muốn chọc ghẹo nhóm Hải âu lắm, nhưng lần trước chưa chạm mặt đại ca của nhóm mà đàn em của anh cũng đã bị thương tổn hết 70% lần này còn có đại ca của bọn chúng nên không thể lơ mơ được, phải thật cảnh giác, không nên khinh địch.

_chết tiệt, tao muốn đâm chết cái tên đó! _1 người bên nhóm Hải âu mặt hầm hầm, nghiêng răng ken két, tay thì bóp thành nắm, nghẹn giọng trả lời.

_aaaaaaaa, các đại ca đến rồi! _thằng nhox nào đó, mặt mày buồn thiu, vừa nhìn thấy 2 chiếc mô tô xa xa thì vui mừng hét lớn lên.

_a, các đại ca đến rồi, lần này bọn mày chết chắc. _thằng nhox nghiêng răng vừa nãy giờ đã thay bằng mắt sắc nhọn, miệng hiện lên một tia cười nhạo.

_”cái gì! Các đại ca sao, chẳng lẽ không phải 1 người mà là nhiều người sao, lần này không phải đụng độ tầm thường rồi!”. _Minh trầm nghĩ.

_Minh, tao thấy lần này gặp đối thủ rồi, ta nên gọi thêm viện binh mới được. _Bảo đến gần Minh thủ thủ.

Giờ đây, bên nhóm Hắc hải cũng lo ngại không kém, họ cũng thấy lạ vì nhóm Hải âu lại có nhiều đại ca như vậy.

2 Xe mô tô đã tới, à không, phải nói đến 3 chiếc mô tô đang chạy với vận tốc kinh hoàng đã kịp dừng tại chỗ 2 băng nhóm tụ họp.

Bước xuống xe, bọn đàn em chạy nhào nhào lại chỗ Như, Hoàng và nó đang đứng.

_anh, chị, bọn em đợi anh chị từ nãy giờ luôn đây! _thằng nhỏ nói mà như muốn rơi nước mắt.

_yên tâm mấy anh chị không bỏ rơi chúng mày đâu. _ Như cời nón bảo hiểm ra nói, tóc cô xỏa dài che mất khuôn mặt.

_Bọn kia tới đông đủ chưa. _Hoàng lạnh giọng hỏi, anh ta đội mũ lưỡi trai, xụp xuống che gần phân nửa khuôn mặt, nhưng vẫn maly.

_Dạ, bọn kia đến đầy đủ hết rồi, cả đại ca của bọn nó nữa! _nói đến đây thấy sắc mặt của nó và Như có chút ngạc nhiên, thì Hoàng chỉ cười cười.

Nói đúng hơn là từ lúc nó cời chiếc nón bảo hiểm ra đã thấy cái “bản mặt” của ai kia thì cô đã hết sức kinh ngạc, cô liền tóm lấy cái nón sau áo trùm lên, cố giấu mặt để không ai nhận ra mình. Nó quay sang định hỏi mấy đứa bạn tại sao lại không tìm hiểu kĩ nhóm kia là ai mà đã gọi nó ra “diễn”, thật là hậu đậu hết sức, khi xoay sang bắt gặp ánh mắt đứa bạn cũng có phần ngạc nhiên không kém nên nó biết cô nàng Như chẳng hề biết trước chuyện này. Nhưng nụ cười đó của Hoàng là sao, chắc là cậu ta đã biết trước chuyện này mà còn giăng mình vào bẫy, tội này thật không thể tha.

Tỉ tỉ, em biết chuyện này đúng không? nó đưa ánh mắt nhọn hoắt nhìn Hoàng (khi vào trong bang hội thì đổi cách xưng hô ngay nhì)

_chuyện gì là chuyện gì? Em chẳng biết gì cả!_Tỉ tỉ (Hoàng) cố chối.

_đừng có giả nai, tôi biết cậu đã điều tra chuyện này từ sớm, cậu biết Minh là đại ca của nhóm Hắc hải mà vẫn gây sự, giờ phải tính sao đây!_nó nhăn mặt lại hỏi.

_chị đừng có suy tính sâu xa quá được không! Chuyện bây giờ cần làm bây giờ là đánh để giải tỏa cawg thẳng trước đã rồi chuyện kia từ từ tính._Hoàng vẫn thản nhiên nói.

thế cậu tự đi mà đánh! Hôm nay tôi không thể đánh được, nhờ cậu ta thấy mặt tôi thì thế nào! nó giậm chân đui đui nói.

_ok!ok! thế hôm nay em tự ra tay để giải gân cốt mới được, còn Funny cậu đi không!_Hoàng quay sang hỏi Như.

_tất nhiên là đi rồi, nhưng không biết bọn họ thấy tôi rồi có nghi ngờ gì Băng hồng há!_Như xoa xoa cằm nói.

_thế cậu bịch cái này vào!_nó đưa cho Như 1 cái khẩu trang màu hồng còn in hình những con heo trông rất kute.

_trời ơi! Đi đánh lộn mà như đi đánh ghen không bằng nè trời!_tuy nói thế nhưng Như vẫn đeo cái khẩu trang đó vào, tay túm lấy tóc buộc thành chùm cao, trông rất cá tính.

Nó thì đứng dựa lưng ở chiếc ô tô màu đen bóng lóa của mình. Nhìn hàng người đang đứng ở tư thế chuẩn bị ra trận, tay thì cây cầm gậy, cầm dao cầm mác, 2 bên đối mặt nhau, không gian trở nên vắng lặng đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Có Là Dân Chơi Hả?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Không gian yên yên ắng đến đáng sợ, 2 băng đối mặt nhau mà không nói 1 lời. Có lẽ thấy không khí quá ngột ngạt Bảo lên tiếng:

_Tại sao các người lại muốn khiêu chiến với chúng tôi! Còn sai đàn em gây sự chỗ làm ăn của chúng tôi nữa chứ!_Bảo cau gợn và khó hiểu hỏi.

_Muốn khiêu chiến thì gây sự thôi, chẳng có lí do gì cả!_Hoàng nói như bất cần đời.

_Được lắm, thế mời bọn tôi ra đây chắc chỉ còn 1 lí do là muốn tổng cổ bọn tôi ra khỏi khu vực này chứ gì!_Minh thản nhiên nói!

_Good! Đúng là đỡ hơn mấy cái bọn đầu đất này._Hoàng cười nham nhở nói, dù anh có đội mũ che đi phần nửa khuôn mặt nhưng vẫn lộ ra được nụ cười châm chọc.

_Vậy còn chờ gì nữa mà không mau giải quyết đi chứ._Minh vẫn không biểu hiện cảm xúc gì, chỉ lạnh nhạt nói.

_Lên tụi bây._Hoàng ra lệnh.

2 phe đánh nhau kịch liệt, đứa thì đập vô đầu, đứa thì lên gối, đứa thì chém, đứa thì phan, máu rơi là tả, gió thổi hiu hiu, ời cảnh tượng thật man rợ làm sau, mà nhân vật chính được xem những cảnh đó chỉ có nó.

Nó ngồi trên xe mà lòng nom nớp lo sợ, không biết ai sẽ thắng đây, không biết bạn bè của nó có bị thương không, có xảy ra chuyện gì bất trắc hay không, nó ngồi đây mà thậm chí khản vái, mà từ trước đến nay nó đi đánh nhau đều tự tin, phần khôi nhưng sao hôm nay nó lại bị cái giống gì thế này, cái cảm giác này là lo lắng, quan tâm đến người thân sao thật đau quá đi, nếu biết trước như thế thì nó sẽ đứng ra và vạch toẹt ra hết cho rồi, nếu thế nó sẽ không cần phải lo sợ nữa, không cần phải đau như vậy nữa. Nó ngồi cầu nguyện và xem film (cái gì mà phim chứ pà t/g nì muốn chết à).

Trận chiến diễn ra gần 30', phần mạnh đang nghiêng về phía nhóm Hải âu, tuy chỉ có 20 người nhưng sức lực thì không thua kém gì đối với 30 mấy người của nhóm Hắc hải, tình hình giờ này là bọn đàn em của Minh đang bị các anh em trong nhóm Hải âu đánh sống không bằng chết, rất dã man (cái nì là trả thù hồi này chắc luôn), trong tay Minh chỉ còn có gần 10 đứa còn gượng dậy được, còn bên nhóm Hải âu thì sung sức tràn trề, đánh đâu thắng đó,

tình hình đang nguy cấp Minh cần phải thêm tiếp viện. Nãy giờ anh và Bảo chỉ đánh cùng với 2 đại ca của nhóm Hải âu mà thôi, 2 bên ngang tài ngang sức, dù không bị thương ở chỗ nào nhưng sức lực các anh thì gần như cạn kiệt, Minh đang định rút điện thoại ra gọi chỉ viện đến thì Bảo và nó cùng hô:

_Minh, cẩn thận phía sau!

Khi anh quay người lại thì chỉ thấy 1 dao mã tấu ở đầu gáy xuống vai mình.

_Minh cẩn thận phía sau!

Khi anh quay người lại thì chỉ thấy 1 dao mã tấu ở đầu gáy xuống vai mình.

Tình trạng lúc này là nó đang ngồi cạnh Minh và hỏi đủ điều vì vai anh đang chảy máu khá nhiều vì vết chém vừa nãy.

_Mày làm cái gì thế hả, tao nói là khi giải quyết triệt để mới đem mã tấu ra rồi mà. _Hoàng tức giận nói, (vì phần nó đang quan tâm Minh nữa, đúng hem).

_Cậu không sao chứ! Có bị thương nặng lắm không. Chết rồi, ra máu rồi, chắc không bị sâu lắm, tôi đưa cậu vào bệnh viện nhá! _nó cứ tiếp tục nói cho đến khi nghe xung quanh im lặng quá, nó mới ngược lên nhìn và hiện giờ nó thấy là...ai cũng đều...im lặng và...nhìn chằm chằm nó...như người từ trên trời rơi xuống vậy.

Đúng thế, vì ai cũng quá bất ngờ về thái độ và hành động lo lắng thái quá của nó với...kẻ thù của mình (chỉ Minh ý pà kon). Không chỉ những người ngoài cuộc, những người trong cuộc còn sốc nữa là. Để chứng tỏ điều này, hãy nhìn xem Như và Hoàng đang nắm đầu bức tóc mình vì con chị 2 ngu ngốc hết chỗ nói đang phá vỡ kế hoạch hết sức hoàn hảo mà họ đã làm suốt mấy tháng qua. Họ nhìn nó như muốn bóp chết nó cho rồi, còn Minh và Bảo thì sao, vẫn đứng như trời trồng nhìn nó, trong đầu thì lẩn lẩn biết bao câu hỏi...”tại sao nó lại ở đây”, “nó có quan hệ gì với nhóm Hải âu”, “mình phải giải thích thế nào về thân phận của mình trong nhóm Hắc hải đây” v.v...

_cậu, cậu là Hân sao? _Bảo vẫn chưa tin người đứng trước mặt mình là nó.

_à, uhm! _nó nói chắc nịch.

“Thế là đúng Hân rồi, sao Hân lại xuất hiện ở những nơi khi họ cò gáy này, còn ăn mất hết sức quái dị nữa chứ (người ta mặc đồ moden vậy mà, nhìn lại mình đê), mà còn khuôn mặt, sao hôm nay thấy khuôn mặt cậu ấy trắng thế ta và không đeo mắt kiếng nữa, nhìn dễ thương ghê” _Minh trầm nghĩ.

_cậu tại sao lại xuất hiện ở những nơi này! Mà tớ nhớ không lầm cậu là cái người chạy xe như ma đuổi hồi nãy phải không? _Minh chợt nhớ ra cảnh tượng hồi nãy rồi không tin nổi nhìn nó hỏi rõ.

_ờ, thì...tại...mình...hồi nãy...a..._nó lung tung không biết nói sao cho họ hiểu.

_cậu ấy là quân sư đất lực kiêu...em gái của tôi đấy! _Hoàng và Như ở đầu đi lại, Hoàng lên tiếng, suýt nữa nói là...bạn gái...thì anh tiêu lun oy. (sợ bị nó đập đấy ạ).

_cậu là... _Bảo nghe tiếng quen quen nhưng không thấy được khuôn mặt vì người trước mặt đang đội nón.

Như và Hoàng từ từ gỡ nón và khẩu trang ra, lộ ngay ra khuôn mặt baby và quyến rũ của 2 người làm các anh bên nhóm Hắc hải phải lé mắt (keke, người đẹp có khác).

_Sao, 2 người, chẳng lẽ 2 người là đại ca của nhóm Hải âu, là 2 người đã đánh chúng tôi kịch liệt vừa nãy sao? _Minh vẫn chưa tin những chuyện quái gì đang diễn ra, anh ta lăm bắm trong miệng.

_không là chúng tôi thì còn là ai nữa, đừng có ở đó mà nói những câu ngốc nghếch, máu trên vai cậu chảy ra tèm lem rồi kia, nhìn cậu bây giờ y như con heo bị người ta đem đi “cắt” không bằng á. _Như nói với giọng đầy trêu ghẹo.

_đúng đó, chúng ta đi đến bệnh viện đi rồi những chuyện này tính sao. _Bảo nhẹ nhàng nhắc nhở.

_Bảo nói đúng đó, đi băng bó thôi, cái gì cũng bỏ qua chỉ có sức khỏe là quan trọng nhất _nó vui mừng đồng tình ngay vì thừa dịp này thì Minh và Bảo sẽ không tra hỏi nó nữa.

_uk, chúng ta đi, nhưng...khi băng bó xong cậu phải giải thích rõ chuyện này là sao cho mình biết đó! Không thì mình không thêm băng bó đâu. _Minh giả nai giận dỗi làm những người xung quanh đều che miệng cười vì cái tính trẻ con này của đại ca, chỉ trừ vài người mặt vẫn không có chút biểu cảm nếu không nói là tức giận.

_nó cũng khựng người vì cái tính trẻ con của Minh, nó đành chịu thua thôi _biết rồi, biết rồi, băng bó đi rồi nói.

5 cái bóng đã lên chiếc taxi đi mất từ đời nào mà ở trong con hẻm XX này, những bọn đàn em của họ thì nãy giờ đã biết đại ca của bọn chúng và đại ca bên kia là gì của nhau rồi, phải suy đi tính lại làm sao mà vẹn cả đôi đường, không làm cho đại ca mình bức mình là tốt nhất, thế là họ vẫn nhìn nhau đăm đăm đuổi, nhìn nhau một cách mãnh liệt rồi khẽ nhit lại...nhit lại và...bắt tay...làm hòa.

(Người ngoài mà nhìn thấy cảnh này chắc ngủm sớm quá, vì thấy 1 lược gần 50 đứa bị bệnh “đau” mới trốn từ chỗ ý ra, vì hồi nãy mới đánh đập nhau ỉ sèo thì bây giờ lại bắt tay như anh em lâu rồi không gặp, thật là hết nói nổi)

_bạn tao với tụi mày đi bar chơi đi!_thằng đứng đầu nói.

_ok, tụi mày thích thì bạn cũng chịu thôi._thằng bên kia cũng tươi cười đồng ý, cả nhóm khoác tay nhau...đến...quán bar Thiên đường thẳng tiến.

Bệnh viện YY.

_Bác sĩ ơi, cậu ấy có bị làm sao không ạ!_Khi cả nhóm đứng ngoài chờ, chợt thấy bác sĩ bước ra nó đã xông xông chạy lại hỏi tới tấp. (làm gì quan tâm dữ vậy ta).

_cậu nhox không sao, không bị ra máu nhiều vì vết thương nhưng cháu phải cố gắng chăm sóc vết thương cho bạn trai cháu thật cẩn thận nếu không để bị để lại sẹo đấy._ông bác sĩ khoảng 40 tuổi cười hiền lành với nó.

_dạ vâng!_nó cũng bớt lo đi 1 chút nhưng chợt nhớ lại điều ông bác sĩ nói: Minh là bạn trai nó, nó liền xoay người lại định giải thích thì ông ta đã đi tuốt đằng kia rồi, nhưng mà thế cũng tốt nó thật ra cũng chả muốn giải thích làm gì (thích thế cơ à).

_sao cậu không giải thích với ông ta rằng Minh không phải là bạn trai của cậu._Bảo lo lắng hỏi (sợ nó đồng tình với ý kiến của ông bác sĩ đây mà, khi khi).

_Bảo nói đúng đó, sao cậu cứ im lặng mà không nói gì, chẳng lẽ cậu cũng muốn thế à!_Như trêu chọc.

Nó nghe đến câu “chẳng lẽ cậu cũng muốn thế” thì mặt nó bắt đầu hồng hồng lên, nóng ran lên, sợ mấy đứa kia phát giác nó liền cúi gằm mặt xuống thì có cứu tinh nói giúp.

_Làm gì mà tra hỏi ghê thế! Chắc hồi nãy Hân cũng định giải thích nhưng ông bác sĩ đó phi như bay nên không kịp nói ấy mà, phải không Hân?_Hoàng nói xong, rồi xoay đầu sang nó hỏi, cậu cũng đang hồi hộp không biết nó sẽ nói thế nào.

_uk_nó gật đầu cái rụp liền, không 1 lần do dự nào (ngu gì do dự, do dự thì bị tụi nó càng nghi ngờ hơn à).

_cuộc tranh luận kết thúc tại đây, bây giờ chúng ta vào thăm bệnh nhân được chứ._Hoàng hớn hờ nói.

Cánh cửa phòng số 302 được mở toạc ra, cái người ta được nhìn thấy đầu tiên đó là 1 con cún con đang trườn mền từ đầu đến cuối, chui rút trong chăn, chút chút thì lại sột soạt vài tiếng.

Cả bọn thấy lạ liền tiếng tới giường Minh và mở ra:

_Hả!!!!!!_cả nhóm suýt cứng họng vì hành động của cái con người trước mặt.

_các cậu vào sao không gõ cửa_miệng vẫn nhai ngồm ngoàm mấy miếng bánh, mắt dính chặt lấy nó (mắt nhìn nó mà hỏi “các cậu” là sao nhể)

_tôi không ngờ đấy, tôi thật không ngờ đấy, thằng bạn giàu sụ của tôi mà lại có cái tính tham ăn nè trời, nhìn đi, nhìn đi _Bảo chỉ lên chỉ xuống từ người Minh đến cái giường bệnh, lắc đầu nói _thật mất mặt quá đi.

_cậu đói lắm à!_nó nhìn Minh hỏi.

_uhm, đói lắm, sáng giờ có ai cho ăn cái gì đâu _Minh giả bộ nai tơ, xoa xoa cái bụng, iều sùu nói.

_thế tôi đi mua gì đó cho cậu ăn nhá!_nó cười tươi nói.

_thanks Hân iu, cậu là đáng yêu nhất!_Minh nói vọng ra khi nó đang bước ra đến cửa phòng vài bước.

Nó mỉm cười nhẹ khi được nghe Minh nói với nó bằng giọng trẻ con như thế này, thật càng ngày càng quý mến cậu ấy mà.

Nó đi được 2’ thì Hoàng và Bảo xâm xâm tới chỗ Minh ngồi, bóp tay bóp chân ra vẻ mặt dữ tợn.

_ai cho phép cậu nói chuyện bằng cái giọng nhão nhẹt đó với Hân hả _Hoàng sung máu, nắm cổ áo Minh nói.

_cậu nói cho tôi biết giữa cậu và Hân là quan hệ gì?_Bảo gạt tay Hoàng ra, vịnh vai Minh từ tốn hỏi.

_ai cần biết chuyện đó hả? Nhìn là biết hán ta đang đeo đuôi Hân rồi, vậy cũng hỏi _Lân này là tới Như quát.

_là sự thật sao Minh, mày thích Hân sao, sao mày không nói với tao, mà Hân, Hân đã đồng ý làm bạn gái mày chưa!_Bảo lay lay vai Minh hỏi gấp.

_mày sao thế Bảo, chuyện tao thích Hân tao cũng chỉ mới biết thôi với lại tao cũng muốn giữ bí mật cho riêng mình mà, nhưng dù sao tao cũng xin lỗi mày vì tao không nói cho mày biết sớm, mà bây giờ mày cũng biết rồi đó thôi, tao thích Hân, thế được chưa._Minh cau có nói.

_”Sau mày không nói sớm cơ chứ, nếu mày nói sớm thì tao đã không...“_Bảo suy ngẫm, mà đâu cả lòng thế Hân có đồng ý làm bạn gái mày chưa!_cậu nói này mới là câu nói quyết định đây nè, cả Bảo, Hoàng và Như đều trông đợi 1 câu trả lời thật chính đáng thì..._

“cốc, cốc, cốc”...

_____ Quay sang nó nhé _____

Nó thì tung tăn, tung tăn trên đường, tay cầm mấy phần ăn nào là vịt quay, com sườn cốt lết, cánh gà tẩm mật ong, mì ý, kem ý, đặc biệt là kem vani dâu, loại kem mà Minh thích nhất. Nó không biết cảm giác này là gì, nhưng thật sự bây giờ nó rất vui, rất sáng khoái, nó muốn chạy ngay lên phòng 302 và nhìn thấy khuôn mặt ấy, khuôn mặt baby hằng ngày nó luôn ghét, luôn bức mình. Gần đến cổng bệnh viện rồi, chạy ngay lên thôi.

__Đúng thật là em rồi, anh quả nhiên đoán không sai mà!

Giọng ai mà nghe quen thế nhỉ, mà thôi kệ mình không thích lo chuyện bao đồng, mau mau lên gặp Minh thôi, nó vẫn giữ nụ cười tươi tắn trên môi mà chạy nhảy, đến khi:

__em không nhận ra anh thật rồi sao,...Zenny à. __một giọng nói trầm ấm phía sau cất lên làm tay chân nó run lấy bầy.

Dù sao tránh thì cũng tránh rồi, trốn chạy thì cũng trốn chạy rồi, bây giờ nó phải kiên cường lên, phải đối mặt thôi, đúng, nó phải đối mặt với sự thật, mặt nó tối sầm, mắt nó đỏ ầu ầu như sắp khóc, nó từ từ xoay người lại, nhìn thẳng về người phía đối diện.

__Zenny! Anh không xứng đáng để gọi cái tên đó đâu, cái loại người sát nhân như anh không bao giờ có quan hệ với tôi! Anh nghe rõ chưa! __nó quát vào mặt Nam, mắt nó đỏ ầu ầu, nổi gân xanh gân đỏ trông phát sợ.

__Sát nhân gì chứ, anh không xứng đáng gì chứ, anh đã giải thích với em rõ rồi mà, cái đó chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi em có biết không? Em phải tin anh chứ, em phải tin vào tình yêu mà anh dành cho em chứ! __Nam lắc mạnh vai nó, bấu chặt lấy vai làm nó đau điên, mặt anh than thở, như đang tuyệt vọng vì nó đã nghi ngờ anh.

__Tin anh sao, tin một con người thủ đoạn như anh sao, còn tình yêu hả! Nó đối với tôi không còn đáng giá một đồng xu các bạt nào hết, từ khi tôi thấy được cái ngày đó, lúc đó tôi đã muốn tự tử chết cho xong vì tôi quá ngốc nghếch tôi quá ngu si nên mới tin tưởng anh, tin tưởng một người sảo trá như anh, mà giờ đây...mà giờ đây tôi đã đánh mất anh hai mình, tôi quá... quá..., giá như lúc đó tôi kịp thời cứu anh ấy lên, nếu tôi nắm lấy tay anh ấy anh ấy sẽ không chết, giá như tôi không nghe lời anh, không trao cho anh cái quý giá nhất của con gái thì...thì anh ấy đã không đến can ngăn tôi và đã không...đã không...bị anh...oaa...aaa...hự...hự...huhu __nó gục ngã xuống đất, nó đã không đứng vững được nữa, mọi thứ như đang vỡ òa trong lòng nó, nước mắt càng ngày càng nhiều, mọi đau khổ, buồn bực, mọi ám ảnh, lo sợ không thể nói rõ cùng giờ đã được vùi đi một ít, nhưng vùi đi trong hoàn cảnh này, có nên thanh thản trong lòng 1 chút không, (chắc là không rồi) vì người đang đứng trước mặt nó, nhìn tất cả những biểu hiện của nó, nhìn dáng vẻ “liều yếu đào tơ” mà nó đã dấu kín rất lâu, càng làm nó tức điên lên, nó khẽ ngán giọng, cổ họng “con” khóc lại.

__Anh đã nói lần đó là anh vô ý mà, sao anh có thể cố ý *** hại người bạn chí cốt của anh chứ, là do nó quá bất cẩn nên trượt chân xuống thác suối thôi, chứ anh không liên quan gì, anh không có *** hại, hay cố ý giết hại ai hết! __Nam cũng đang hoảng loạn về hồi tưởng vụ tai nạn 3 năm trước.

__Anh nói anh vô ý, anh nói anh tôi bất cẩn, nhưng tại sao lúc anh tôi ngoi lên thoi thóp xin cứu giúp mà...mà anh thì vẫn đứng đưng như không, anh vẫn đứng đó nhìn anh tôi dần dần bị thác nước cuốn đi, cuốn đi đến nơi nào mà xác anh ấy vẫn chưa được thấy được, người ta còn bảo có lẽ là đã bị cá tôm ria sạch, người khác lại nói là đã làm mồi cho thú dữ, anh biết lúc đó cảm xúc thế nào khi mất một người thân mà mình yêu quý nhất không hả? hả? hả? __nó nắm lấy cổ áo Nam giựt giựt làm anh sút nghẹt thở.

__”Nam vội ôm chặt lấy nó” khẽ giọng than trách __Đúng, đúng mọi việc là lỗi của anh, anh sai rồi, anh biết mình đã phạm phải 1 sai lầm quá lớn, bây giờ em muốn xử phạt anh thế nào cũng được, anh sẽ làm tất cả để khiến em vui vẻ, hờn nhiên trở lại.

__Anh định dụ tôi đến khi nào đây, cũng là câu “anh biết mình đã phạm phải 1 sai lầm quá lớn, em muốn xử phạt anh thế nào cũng được” tôi đã quá quen với những lời đường mật của anh rồi, bây giờ tôi là Hạ Gia Hân, chứ không còn là cái con Bàng ngu ngốc, yếu mềm lúc nào cũng bám theo đuôi anh như xưa nữa đâu, anh đừng có mặt lừa gạt tôi, với lại tôi nói cho anh biết, 3 năm trước tôi đã không làm đúng nghĩa vụ của người em gái đối với anh trai mình, còn bây giờ tôi sẽ thực hiện nghĩa vụ ấy, anh cứ nhón nhờ ở đó mà chờ cảnh sát đến công tay anh đi là vừa. __nó thoát nhanh khỏi vòng tay của Nam, trừng mắt nhìn anh nói bằng giọng rắn đẽ nhất là nhấn mạnh 2 từ “CẢNH SÁT”.

__Như ý thức được chuyện không hay sắp diễn ra, Nam nói vọng theo khi nó đang vững bước tiến đi __Em làm gì anh cũng được, nhưng anh chỉ muốn nói với em một điều là “Anh rất yêu em, anh thật sự rất yêu em, thế giới này nếu không có em đối với anh cũng chẳng là gì cả, em cứ làm mọi việc em thích, dù có tổn hại hoặc chết vì em anh sẽ làm tất cả, anh thật sự không muốn chuyện này sẽ xảy ra với chúng ta đâu, Zenny à! __Nam dẫn khụy xuống, ôm mặt “khóc” nức nở.

Chân nó bước càng nhanh vì nó không muốn phải ở đây thêm giây phút nào nữa, nó đang lung lay với lời nói quá ư sâu lắng, ngọt ngào của Nam, nó không muốn mình phải phạm phải 1 sai lầm nào nữa, nhất là đối với anh nó, nó đã sai và anh nó đã ra đi mãi mãi, cho nên sai không nên càng sai thêm. Nó chạy ngay đến bàn máy cô y tá đang tám phét, giọng điềm tĩnh nói:

__chị làm ơn đem những thứ này lên phòng 302 dùm em được không ạ!

__Ừm! Các chị còn đang bận rất nhiều việc, em đem qua phòng khác đi nhé! __cô y tá không thèm nhìn khuôn mặt đang đen sùi của nó mà vẫn ngồi tán dóc với cô bạn nào là anh này đẹp trai anh kia đẹp lạ v.v... (thế mà nói bạn “rất” nhiều việc mới ghê chứ).

__axxx...như vậy thì tiếc quá, mình thấy chị này đẹp đẹp mới chọn cho cậu chủ đẹp “zai” (nói lớn) nhà mình, thế mà chị ấy lại không chịu, thôi thì đi tìm chị y tá kute nào khác thôi! __nó lắc đầu, rồi lại chặc chặc lưỡi.

_à khoan đã em ơi! Chị làm xong việc rồi nè, mới có chút thời gian rảnh, thôi thì đưa đồ cho chị, chị đưa đồ lên cho, em cứ về trước đi_cô y tá mỉm cười và nói với giọng yếu điệu đến nó cũng phải nổi da gà (haha còn tui nổi da vịt nè).

_vậy làm phiền chị rồi, em đi trước nha!_nó nhanh tay chào rồi cũng nhanh chóng dọt ra ngoài vì nó biết trong phòng 302 có người mà nó không bao giờ muốn gặp.

Đúng như dự đoán, 5’ sau cô y tá lên đến lầu 6, cô đang loay hoay tìm các phòng VIP (thông cảm, chị nì toàn ở tầng trệt loại thường thôi nên hok biết là phải), à rồi, đây phòng 300, 301 và trước mặt cô một anh chàng cao to, tóc sịt keo, tai đeo chiếc bông đính kim cương đỏ sáng lấp lánh, mắt có màu nâu nâu, làn da rám nắng nhưng không thiếu phần baby và anh đang định...mở cửa (trời, zậy cũng làm hết hồn).

_à, anh ơi, có phải đây là phòng 302 không ạ!_cô y tá mắt tròn xoe nhìn Nam, chút nữa là chảy cả nước miếng.

_Nam nhìn từ trên xuống dưới trên người cô gái, biết ngay là y tá “hám trai” anh giả vờ nói_nhìn qua, chắc cô là y tá, mà lại không biết phòng bệnh nhân ở đâu à, ngốc thế, hay có muốn anh dẫn đến tận chỗ không hả cô em!_Nam cười 1 nụ cười đều cán, đưa tay sờ sờ lên mặt cô y tá, làm cô y tá tá hỏa, mặt đỏ như gấc, đứng như trời trồng.

_ờ em, a tôi...tôi lên đây là có người nhờ tôi đưa đồ lên, thôi tôi đi đây! Chào anh!_cô y tá chạy ngay xuống thang máy, khẽ ôm đầu nhớ lại cảnh vừa nãy và bắt đầu mơ mộng (bà này mê trai chắc NO.1 lun oy).

“Cốc, cốc”

_ơ anh Nam, sao anh biết mà đến đây_Bảo khó hiểu hỏi.

_mày còn không biết à, bà chị tao đi đâu cũng kéo theo anh Nam theo hết á, cứ như hình với bóng nhìn mà phát khiếp._Minh nói xong, còn diễn tả cảnh ối như thế nào làm bà Thanh tức học mấu.

_mày có phải là em tao không hả, mày toàn nói xấu chị mình mà thôi, à mà tao đâu có làm gì sai trái đâu, chỉ có nững nịu với bạn trai thôi, vậy là sai à!_Thanh chống nạnh nói.

_em bó chân với chị luôn_Minh hết nói nổi, thấy bọc đồ ăn trên tay Nam, cậu hỏi_à anh Nam, hồi nãy anh có thấy bạn em không, cái bạn lần trước đi khu vui chơi với mình ấy, cái bạn có đeo mắt kiếng ý.

_em nói Băng hả? à không, em hỏi cái bạn gì tên Hân Hân đó, đúng không?

_À! Đúng vậy, anh có gặp bạn ấy ở ngoài không, bạn ấy đi mua đồ ăn nãy giờ mà vẫn chưa thấy về, “em thấy hơi lo”._Minh nhìn Nam nói, nhưng càng về sao càng nói nhỏ.

_Em ấy đưa cho anh bọc đồ ăn này này, rồi em ấy nói không khỏe nên cũng về trước rồi._Nam giải thích cặn kẽ rồi đặt bánh lên bàn, quay sang ôm bạn gái mình.

Căn phòng VIP 302 vẫn toàn là những câu chào hỏi khách khí, phải chăng căn phòng trở nên trống trải, heo húc vì không có nó.

Trong căn phòng mỗi người ngồi một chỗ tuy chỉ có cặp Nam và Thanh cười cười nói nói với nhau, nhưng có hay biết tâm hồn của nhân vật nam chính (Nam) đang thả hồn về tận âm ti địa phủ nào rồi, anh đang nghĩ...(cái nì thì tui “cắm” nói, tự đoán đề).

Như và Hoàng có chung ý nghĩ về thân phận thật sự của Nam, phải chăng chỉ là bạn trai của bà Trang chị họ của Minh thôi không? Nhưng tại sao lại quen biết nó, cả cái tên nó căm ghét không cho gọi mà anh ta cũng biết, chắc chắn không hẳn là 1 người, phải điều tra thôi!

Minh và Bảo thì đâu còn suy nghĩ gì ngoài nó, không biết nó có sao không mà lại về sớm thế, còn không vào cả phòng để nói với mọi người nữa! Mai đi học chắc phải dò xét xem sao mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

6h sáng,

Nó đi dài trên hành lang trường, bây giờ còn rất sớm nên chưa thấy 1 bóng ma nào (huống chi là người), nó với khuôn mặt rầu rĩ, lo lắng suy nghĩ bâng quơ về những chuyện tối hôm qua, có lẽ nó quá mù quáng trong tình yêu chăng? Ngoài mặt nó trách móc Nam như thế, nhưng thật ra nó là người đau

khó nhất, không biết phải giải quyết làm sao cho trọn nghĩa trọn tình, giữa 1 người anh trai luôn yêu quý, quan tâm đến nó và người mà nó thầm thương trộm nhớ, dành cho người đó đến cả trái tim lẫn thể xác của mình, đúng thật là rất khó xử, phải không!

Lớp 11a2 đã hiện ra, nó nằm dài trên cái bàn thân yêu không chút tí vết của nó, nó nằm yên lặng lắng nghe tiếng chim chít hót véo von ngày nắng sớm, tiếng người xôn xao nhộn nhịp để đón bình minh, nắng chiếu qua ô cửa kính long lanh những ánh sương mai làm lòng nó cũng dịu mát hẳn đi.

Nó vẫn nằm đó, không ngước mặt lên nhưng nó cũng biết có ai đó đang đi đến lớp, chắc mấy đứa bạn đến sớm để trực nhật đây mà, nó nghĩ thế.

Tiếng chân ngày một gần nhưng chẳng phát ra tiếng nói nào, rồi dừng lại gần bàn nó, vẫn không có 1 động tĩnh nào, lạ thật nó ngước mặt lên.

Lại là hán ta, người làm mình mất ngủ hằng đêm vì gặp ác mộng, người làm mình đau tai nhức óc vì phải suy nghĩ cách đối phó, tại sao hán lại tới đây, hay là hán đến tìm mình.

Tối qua em ngủ có ngon không? Anh trông em xanh xao quá. Em có ăn sáng chưa, chúng ta cùng đi ăn nhé! Nam cười nhẹ nói với nó.

..... nó vẫn cứ như thế, thẳng lưng nhìn anh, à không phải, nó nhìn cảnh sân trường, nó xem anh như không khí.

Hay em mệt rồi, em ngồi nghỉ đi, anh xuống căn tin mua cho em bô gô cá và lon nước cam nhé! anh cứ thế mà tự biên tự diễn, đi đến gần cánh cửa anh chợt quay mặt lại, cười tươi với nó nói à, chắc phải mua thêm 1 cây kem dâu chứ nhỉ, hay là 2 cây ta, chắc là 2 cây rồi, anh nhớ rất kĩ là em rất mê kem dâu, lúc trước em còn tranh cây kem dâu của anh nữa cơ mà, lúc đó trông em thật nghịch nha, ăn tối quần áo dính tèm lem làm cho anh khi về nhà bị 2 bác la quả trời luôn!

Anh nói đủ chưa, nói đủ thì rút ra khỏi tầm mắt của tôi ngay, tôi không muốn thấy anh nữa, anh đừng tưởng đến đây dùng lời ngon tiếng ngọt để làm tôi siêu lòng mà không báo cảnh sát để điều tra anh, anh nên nhớ những thứ có liên quan đến anh tôi đều quên hết rồi, bây giờ tôi đối với anh chỉ có hận và hận mà thôi, tốt nhất anh nên tránh xa tôi ra, nếu không khi bản loạn không biết tôi sẽ làm gì anh nữa đâu! nó trừng mắt nhìn Nam.

Em nào có như vậy, đâu có bao giờ biết hăm dọa người khác đâu chứ, có phải là tại anh đã làm em ra thế này không, anh thật đáng chết mà! Nam quỳ xuống 1 chân, 1 chân đứng chống, mặt đầy thành khẩn.

Nó đang đau, phải, tim nó đang rất rất đau, không biết phải xử sự thế nào hay là bỏ qua cho Nam và quay lại như hồi xưa, một cuộc sống không buồn đau, không lo nghĩ.

Chợt tiếng ồn ào, xì xầm ở sân trường làm nó ngưng ngay cái suy nghĩ điên rồ này, nó hất tay Nam ra khỏi cánh tay nó, không thèm nhìn anh một cái, nó bước ngay xuống sân trường, xem chuyện gì đang xảy ra.

_____ Sân trường lúc này _____

Người nào người nấy chen lấn, xô đẩy nhau làm nó không thở được, nhưng vì muốn tìm hiểu thông tin một cánh yên bình thì không nên làm loạn, nó cố gắng chen lấn vào trong.

Nó nghe thấy tiếng nói của một đứa con trai, vì chen lấn quá chưa kịp nhìn rõ mặt:

Anh nói anh là trưởng bối, tôi phải biết kính trên nhường dưới, nhường đường cho anh đi sao, đâu mà có cái đạo lí cùn như thế nhỏ! nó ngước mặt lên nhìn, thì ra là Minh đây mà, hôm qua vô bệnh viện chưa đủ hay sao mà giờ lại đi kiểm chuyện rồi.

_Tao nói không đúng à, mày học lớp 11 tao học lớp 12, tao chẳng phải là bậc trưởng bối của mày sao . _thằng con trai khác giọng kênh kiệu lên tiếng (chà chà, chắc nì cũng con nhà tỉ phú mới hok sợ Minh đại ca đây mà)

ôi ôi ôi, mình là con nhà có học, lại là gia đình quyền quý, sao lại xưng hô mày-tao với người mới quen biết như thế, với lại anh nói anh là bậc trưởng bối thì cho tôi hỏi vài câu để kiểm tra trình độ học thức của anh nhá! Minh bình thản đáp nhưng đầu đó có ý trêu chọc.

_hừ, cứ tự nhiên tao...à anh mày đây chưa sợ ai bao giờ _ mặt thằng đó vẫn cứ nghênh nghênh ra trông phát đám.

ôh, tôi cũng chỉ hỏi những câu hỏi đơn giản thôi, trong 3 giây anh trả lời không được thì thua nhé! Minh cười điều hòa.

anh mày không cần 3 giây chỉ 1 giây là đã quá dài rồi thằng đó tự tin nói. (không phải tự tin thôi đâu, phải nói là quá quá tự tin mới đúng).

_Câu hỏi thứ nhất, trong một năm tháng nào có ngày 28?

ờ, tháng 2 mặt thằng đó lóe sáng lên.

_sai, trong năm tháng nào cũng có ngày 28 hết!

Câu thứ 2, có một chiếc xe điện chạy từ phía Nam lên mà hướng gió lại từ hướng Bắc, hỏi khói xe bay về hướng nào? Minh đọc lưu loát từng chữ.

Thì..thì hướng Tây Nam cái này phải suy nghĩ à.

_Sai, xe điện không có khói! Chỉ những câu đơn giản như thế này cả Chí phèo cũng còn biết nữa là, từ những nhận thức đó suy ra anh học rất

giỏi. _Minh cười chế nhạo hần, còn nó thì nhìn hần bằng ánh mắt nghi ngờ.

_ Còn câu thứ 3 _ tuy bị ệ mặt nhưng vẫn cố gắng trả lời đúng câu thứ 3 để lấy lại 1 ít danh dự.

_ Tuy anh đã trả lời sai 2 câu trên, nhưng tôi cũng hỏi anh luôn câu thứ 3, tôi hỏi anh, bộ phận gì trên cơ thể con người khi hưng phấn thì to ra?

_ Tôi, tôi không trả lời những câu hỏi vô lí của cậu! _ thằng đó ập a ập ứng, nhìn Minh.

Không những có hần, còn cả bọn đang bu xung quanh cũng nhào nháo lên vì cái câu hỏi “ngộ ngộ” này. Chỉ trừ nó, nó đang. . . cười.

_ Ai da, câu trả lời là đồng tử, khi nóng lên đồng tử sẽ nở ra đến 7 lần _ Minh nhìn mọi người, rồi cười sảo trá nhìn thằng đó _ Anh không trả lời được hay anh hiểu lầm câu hỏi của tôi hả!

Làm ai ai cũng phải nhăn răng ra cười, vì ai cũng như thằng đó, đã hiểu “tầm bậy” câu hỏi của Minh (ý tầm bậy đó là cái gì vậy ta).

Thằng đó quê độ, hừ lạnh bỏ đi, mọi người cũng dần giải tán, chỉ còn mấy cô em đang chết đứng nhìn Minh và cả nó. Nó tiếng lại gần Minh, giựt nhẹ tay áo:

_ cậu, cậu là con của bác Hoàng hử? _ nó nhìn chằm chằm Minh, chờ nghe câu trả lời thích đáng.

_ Minh cũng nhìn nó hơi lâu rồi cũng cười tươi và gật đầu.

_ Chẳng lẽ cậu là cái thằng nhox mà mình nhất quyết phải lấy sao! _ nó như mất hồn, gắp từng chữ nói.

_ ummmm. . . đúng vậy, chứ không phải cậu biết hết rồi sao, mình cứ tưởng là cậu biết mình là vị hôn phu đã định của cậu rồi chứ! _ Minh có vẻ hơi buồn buồn.

_ lúc đầu tôi đã điều tra xem ai họ Hoàng trong lớp mình thì chỉ có cậu, nhưng tôi tìm hiểu đi tìm hiểu lại cũng không thấy giống, cho đến khi nghe được mấy câu đó này tôi mới biết là cậu đây. _ Nó cũng hơi ngạt nhiên vì kết quả này.

_ hỳ, mấy câu hỏi này là do cậu chỉ tôi hỏi nhỏ mà, à mà, không giống, không giống là sao? _ Minh vô tội hỏi.

_ Thì hình của con trai bác Hoàng mà bác ấy gửi qua với cậu trước mặt đâu có giống! _ nó nói.

_ ờ thì, tại tôi cũng không thích ép duyên nên mới lấy hình người khác đưa qua cho nhà cậu đấy chứ, mà hình của cậu cũng đâu có giống, lúc đưa hình qua tui nhìn mà muốn té ghế luôn ấy chứ, xấu đê tiện luôn, xấu không chịu được! _ Minh bày tỏ tâm trạng của mình lúc đó và “bụp” một cái cốc đau điển trên đầu, xoa xoa nhăn nhó nhìn nó.

Đang định buồn một màn đưa lê thì ở đâu đó có tiếng học sinh xì xầm, người nào người nấy nói qua tai nhau rồi chạy ngay đến phòng vi tính, chẳng hiểu mô tê gì, thì Băng, Hoàng, Bảo ở đâu chạy lại, người nào cũng nhăn nhó mặt:

_ các cậu bị sao vậy! _ nó lo lắng hỏi.

_ cậu muốn biết thì lên trang web trường mình đi thì biết, có chuyện đang rất hot đấy!

Nó cũng gật đầu làm theo, có chuyện gì không ổn sao, nhìn nét mặt của từng người chắc là tin “dữ” rồi, lấy cái iphone mới mua hôm kia ra, nó lần mò vào trang web nổi tiếng của trường.

“cạch, cạch, cạch, cạch”

“cạch, cạch, cạch, cạch”

Cuối cùng cũng vào được trang tin hot của trường, Minh cũng nhón nhón chân lên, nghĩa nghĩa vào cái iphone trên tay nó.

Cái gì vậy nè, sao hình nó với Nam ở trước cổng bệnh viện được đưa lên mạng vậy, còn dưới tấm hình là gì đây.

“Học sinh nữ trường Royal đi phá thai”.

Nó đang nhăn nhó mặt và mắt như nẩy lửa, còn người kẻ bên cũng không thua kém, đang mở to mắt ra ngạc nhiên về cái bản tin quái đản này và cũng hơi nghi ngờ nó.

Nhìn xuống dưới còn có tấm khác nữa, nhìn xem cái gì đây, tấm hình Nam nắm lấy tay nó, mặt anh thảm thương, còn nó thì tức giận, để xem họ nói gì về nó đây.

“Cô gái định phá bỏ đứa bé trong bụng nhưng anh chàng cương quyết không chịu, lấy hết lòng tự trọng của con trai ra để mong cô nàng suy nghĩ lại, nhưng cô không có tình người nhất định phá bỏ đứa bé chưa thành hình “nhân” này, để chàng trai kia sầu não, trông đến thảm thương”.

Trời, trời, cái gì mà đứa bé trong bụng chưa thành hình nhân chứ, cái gì mà không có tình người, thật là quá đáng mà, ai có thể đi rêu rao những thứ linh

tình này vậy trời, tức quá tức quá không thể chịu được nữa rồi, phải làm cho ra lẽ chuyện này mới được. Nhưng mà... cái hình này đâu có bằng chứng người đó là nó đâu, lúc đó là ban đêm, với lại nó cũng che mặt đi nhờ cái nón ở áo rồi, nên nó cũng thanh thản được đôi chút.

À khoan bên dưới còn cái gì đó đừng nói lại là 1 tấm hình khác nha, lòng nó hơi hồi hộp, tim nó đập nhanh hơn bình thường, không biết có chuyện gì xảy ra nữa không, nó lấy tay hươ lên trên 1 cái, đúng là có 1 tấm hình khác nhưng... hình này là ở trong trường, với lại chỉ mới vừa rồi thôi, không gì khác là bức ảnh của nó và Nam nói chuyện lúc sáng, anh ta đang quỳ trước mặt nó, trong tư thế nhận lỗi, mặt buồn rười rượi, còn nó, mặt trừng trừng trừng nhìn anh ta, rồi lại một hình nữa là lúc nó hất tay anh ta ra. Hình này trông sáng và rõ hơn. Để xem bọn họ sẽ đưa ra tiêu đề gì cho mấy cái này đây.

“Chàng trai này có phải trùng hợp với chàng trai trên kia không?, còn cô gái này có liên quan gì trong truyện này? Có phải họ là 1”

Thì ra là một câu hỏi, tưởng ghi cái gì hay ho lắm, ai dè vẫn biết sợ à, đúng là cái bọn lắm điều.

Phía dưới là hàng câu bình luận về những chuyện lố lăng này, hình như là những câu bức xúc đa phần nhiều hơn, nam có nữ có, nói chung có thể là toàn trường cũng có. Họ buồn ra những câu nào là:

_Haizzz...mấy đứa ma mới bây giờ ghê quá, chưa gì đã có những chuyện làm nổi trên trường rồi, không biết sau này còn làm ra những chuyện ghê gớm thế nào nữa đây. (cái này chắc là 1 bà cựu học sinh nào đó)

_Con nhỏ trong hình có tâm hồn “thánh thiện” gớm, chưa gì đã giải quyết mọi chuyện “nhanh, gọn, lẹ” rồi, cái thằng kia chắc hóa thiên thần rồi nên mới nặng nỉ con nhỏ đừng phá thai chứ gặp tao thì...tự xử, haha. (cái thằng này nghe cách nói là biết anh của sở khanh oy).

Con nhỏ đó đẹp mà lại là hàng mất tem thật là uổng quá đề!(thềng ni mi hok có cửa đâu nhá) Khi đọc đến đây nó mới nhận ra, thì ra hồi sáng nó vẫn chưa hóa trang, đúng là sui xẻo mà, để xem họ còn trề trách gì nữa không(thềng ni mi hok có cửa đâu nhá)

_AAA! Hình như tui biết người trong hình đó, người nam là anh Nam ở lớp 12b2 đó, còn nữ hình như là người ngoài trường thì phải! (một người khác cũng chen lời bình luận vào)

_Người ngoài đâu mà người ngoài, nhìn hình cũng biết là ở trong trường mình rồi, với lại nhìn cách bày trí với cái bình bông hình như là ở lớp 11b2 hả gì á? (người khác cũng chen vào cái)

_Đúng đúng, là ở lớp 11b2 đó, Hình như cái cô gái đó tên là Gia Hân, tui đi qua lớp đó chơi thường xuyên nên tui biết mà!

_Cô gái đó mà là Hân lù dù mới là lạ, tối ngày cô ta chỉ biết cầm đầu vô học không hà, với lại cô ta cũng đâu có gì đẹp để mà có thể quen biết với anh Nam coolboy của trường chứ! (chắc, chắc chắc con mắt nào trong lớp nó đây mà, giám nói nó “lù dù” nữa chứ, lần này tiêu em oy).

_Tội nghiệp anh Nam quá, sao lại vì cái con nhỏ đó mà hạ mình chứ, thật không đáng mà. Hình như anh Nam đang quen với chị Thanh mà, sao bây giờ lòi ra con Hân này nữa, chẳng lẽ nó dượt anh Nam với chị Thanh sao, thật đề tiện mà.

_nghe nói con nhỏ này luôn luôn dượt bạn trai của người khác đó, nó mang cái về mặt ngực ghêch, khờ khạo ra để gạt người ta, chứ thật ra nó là 1 con cáo già, không biết nó đã mấy chục lần đi phá thai nữa không chừng. v.v.....

Lần này nó đã chịu đựng hết sức rồi, nó đang bốc hỏa thật sự, tay nó bấu chặt lấy cái iphone yêu quý, ôi ôi không...

“CÓP...”

Cái điện thoại đã tan nát và văng ra tứ tung ra đất, (nhìn mà thấy đau lòng, hix hix) bây giờ nó không còn là Gia Hân ngoan ngoãn hiền lành nữa, nó đang bộc phát bản chất thật sự của mình, 1 chị hai của nhóm dân chơi thứ thiệt, 1 đứa nóng nảy và bốc đồng với mọi thứ, và đó là đây...

Cái con mẹ nó! Mau tìm ra đứa nào tung cái bản tin ***** này, với mấy cái đứa lắm mồm vừa nãy chửi tao mau. nó sùng máu la hét lên, đột nhiên mấy thằng con trai đứng gần nó gật đầu rồi chạy mất.

Mình và Bảo chả hiểu mô tê gì, chỉ biết bây giờ nó đang “rất rất” tức giận và họ cũng ngạc nhiên về thái độ bất thường của nó, chưa bao giờ họ thấy nó lại hung dữ như thế, chắc con giận đã lên đến đỉnh điểm rồi, vì khi bị người khác xúc phạm ai cũng bức tức như thế. Họ xoay sang nhìn Như và Hoàng, nhưng họ chỉ nhúng vai và cười, không biết họ cười cái gì, chắc đây không phải là lần đầu họ thấy nó như thế nên họ không mấy ngạc nhiên.

Chợt Như tiến lại giữa bọn họ, búng tay một cái, nhìn về phía trước, mỉm cười nói:

_ Có chuyện vui để xem rồi.

Khi họ tỉnh táo lại nhờ tiếng búng tay của Như thì trước mắt họ, Thanh, Ngân và có cả 1 hàng người đang đi theo, nhìn tướng đi của họ chắc không phải đến đây để chào hỏi rồi.

Mày quá quắt lắm rồi, tui tao đã nể tình mày là bạn của Minh nên không muốn gây sự với mày, chứ thật ra, từ đầu tao thấy cái bộ mặt dã tạo của mày đã thấy không ưa rồi, đến giờ mày lại giám công khai là đang quen với anh Nam nữa, thật không biết lượng sức mình mà! Ngân buồn lòi sỉ và nó.

Em thôi đi, để chị nói chuyện với cô ta! Thanh nói, rồi bước lên trước mặt nó. _những chuyện được tung tin trên mạng, có phải là sự thật không!_ Thanh nói với về mặt bi quan, ghen ngào ở cổ, chờ đợi 1 sự thật như ý muốn.

_Trông cô kia, chỉ mới là những tấm hình, những lời phê bình nhảm nhí mà đã làm cô run người vì lo lắng rằng mình sẽ mất bạn trai rồi, nếu như hơn thế nữa chắc cô đứng không vững luôn rồi_nó khinh thường nói_không lẽ cô không tin bạn trai của mình_nó đưa tay nâng cằm Thanh lên_đừng nói với tôi là cô cũng chả giám hỏi anh ta nha!

_....

Thấy Thanh im lặng nói tiếp:

_Cô sợ khi hỏi xong thì sẽ nhận được 1 đáp án không như mong đợi chứ gì? Cô sợ anh ta sẽ bỏ rơi cô phải không!_nó vẫn nhìn vào mắt Thanh hỏi.

Cô nàng có vẻ lúng túng với ánh mắt của nó,ánh mắt ấy như muốn lột trần những suy nghĩ của cô, không thể nào cự tuyệt được.

_Thanh khẽ chớp mắt lia lịa, rồi cúi đầu xuống hoặc xoay sang chỗ khác để không phải bắt gặp ánh mắt lạnh giá kia của nó. tôi sao lại mất tự tin về mình như thế chứ! Tại vì tôi tin anh Nam và không muốn làm anh Nam nghĩ là mình nghi ngờ anh ấy nên tôi mới đến gặp cô, để biết tại sao những tấm hình của hai người lại được đăng trên mạng và tại sao cô lại làm ra bộ mặt đó với anh ấy?

_nếu cô muốn biết mối quan hệ của tôi và anh ta là gì thì tôi cũng sẽ nói ra theo ý nguyện của cô!_nó vẫn bình thản đáp_tôi và anh ta..._trong thời phúc gay cấn này, ai ai cũng đang hồi hộp không biết nó trả lời thế nào, và kết quả là_không có quan hệ gì.

_cô nói láo, rõ ràng hình chụp 2 người đang nói chuyện với nhau và có vẻ đang cãi nhau nữa là, sao cô nói là 2 người không hề quen biết nhau chứ!_Ngân đứng phía sau cũng oang oang lên tiếng.

_hừ! các người tin cũng được không tin cũng không sao, tôi cũng không mắc gì phải giải thích cho mấy người biết, mà hình như các người đến đây chắc không phải để hỏi tôi mấy câu ngu xuẩn như thế này đây chứ?_nó nói với vẻ mặt bất cần đời.

_được, mày ngon lắm, mày đã ăn gan hùm hay sao mà dám nói sớ với chị Thanh hả? tao phải dạy dỗ mày để mày không còn lên giọng hỗn láo đó nữa!_Ngân hung hỏ bước lên trước, bây giờ hầu như là cô đã nắm quyền, vì Thanh, cô nàng đang thần thờ, trong đầu chỉ xáo rỗng, nhìn về mặt cô trông đến tội nghiệp, người khác nhìn vào chắc chả ai muốn đánh hoặc chửi đâu, nhưng ai kia thì_Đồ vô dụng_đó là câu nói phát ra từ cửa miệng của bạn Ngân đây ạ. (con nhỏ này lấy oán báo ân nhỏ)

Đáp lại sự giận dữ của Ngân, nó chỉ đứng đó nhún vai và trề môi, chỉ hành động ngó ngáo như thế thôi cũng đủ làm cô nàng Ngân tức điên lên rồi, cô ta ra hiệu cho 3 đứa con gái lên trước, xem thế đứng của nhóm mình như thế nào, mới cho thêm lực lượng xông vào nó. (con nhỏ này cũng khôn gớm nhỉ).

3 Đứa đó xông lên đến gần sát nó, nhưng nó vẫn đứng đững đưng không hề động đậy, chỉ đứng 1 chỗ, khoanh tay lại và né sang 1 bên để tránh cú đâm của cô đầu tiên, rồi nó khụy đầu xuống để tránh khúc cây hươu ngang đầu, làm Minh lẫn Bảo chói với, (sợ nó bị thương đây mà). Cô gái khác lại thui vào bụng nó, nhưng nó lại lùi về phía sau 1 cách nhanh chóng và nói:

_Đến lượt tôi chơi nhé!

Vừa nói xong, nó đã nắm lấy tay cô gái đang định đánh lên nó từ sau lưng và quật ra trước, làm cô nàng không kịp trở tay, không vịn vào chỗ nào được đành phải cho nó quất mạnh xuống đất, “bụp” cô nàng nằm chổng quẹo dưới đất, cú tiếp đất quá mạnh làm cô đi không nổi nữa, nằm liệt dưới chân nó, tay chân run rẩy.

Nó xoay sang nhỏ khác đang mắt tròn mắt dẹt nhìn cô bạn bị nó hành hình 1 cách đáng thương, đầu biết, hình ấy đã đến mình,...nó chạy nhanh tới, dồn sức vào chân, nó phóng lên xoay 2 vòng rồi “bốp”, 1 cái đá vào mặt làm con nhỏ ngã ngửa, không còn thấy trời chẳng gì nữa, đứng lên còn không vững, cứ đứng rồi lại té, nên nhỏ quyết định ngồi yên một chỗ để nghỉ sức+xem kịch tiếp.

Nhìn xung quanh chỉ còn 1 con, con nhỏ này đang run như cây xắc, chưa đánh mà nước mắt nước mũi ở đâu tèm lem, chứ thử nhỏ đó bị đánh rồi xem, chắc khóc ngập trường luôn quá. Nhỏ đó chạy nhanh tới chỗ Ngân đang đứng, khóc lóc rên rĩ này nọ, định mết hay sao ấy, nhưng cô làm rồi, không những Ngân không bênh vực mà còn mắng chửi thậm tệ và còn bị ăn tát nữa chứ.

_Mày chẳng làm ra tích sự gì hết, có 1 con nhỏ mà đánh cũng không xong, còn lại đây nói cho tao nghe nữa à, mày tin tao tát vỡ mồm mày không hả!_Tin hay không gì, khi nói câu đó Ngân đã tát cô gái đó rồi còn gì!_Tụi bây xông lên, không lẽ mười mấy đứa mà không đánh lại 1 con nhỏ tay không như nó hay sao!_Ngân nhếch mép cười nham hiểm.

Cô nàng cùng đồng bọn định xông lên đánh nó, thì Minh đã đứng trước mặt che chắn cho nó.

_Cô đẹp mấy trò của cô đi được không hả?Tôi không cho cô động đến 1 sợi tóc của Hân đâu._Minh ra giọng đe dọa.

_Trò gì chứ! Anh biết em làm vậy là vì chị Thanh mà, con quý đó đã mê hoặc, quyến rũ anh Nam, mà giờ đây nó còn đeo bám anh nữa chứ, em sẽ không bỏ qua cho nó đâu._Ngân hét lên.

Minh định nói tiếp nhưng có tiếng nói cất lên làm ngưng ngay cuộc nói chuyện. Nam từ xa bước lại gần nói:

_Anh không cho phép em đối xử như vậy với Zenny,...ý anh nói là với Hân!

Câu nói đó của Nam chẳng những làm mọi chuyện được giải quyết mà lại làm nó đi xuống chiều xấu, chiều rắc rối hơn.

_Anh nói gì vậy, anh cứ yên tâm, em sẽ dần mặt nó 1 trận để nó không còn cả gan dụ dỗ anh nữa! _Ngân vẫn đứng nói cứng và xông lên đánh nó thì Nam đã kéo tay cô ta lại và xô cô ta ra, trước khi Ngân kịp chạm vào tay nó.

_Anh đã bảo là đừng động đến cô ấy mà! _Nam hung dữ quát Ngân.

_Thật ra thì quan hệ của anh và con nhỏ đó là gì chứ! Tại sao anh cứ 1 mực bênh vực nó, còn dùng bạo lực với em nữa chứ. _Ngân nhăn mặt, mím uớt nói.

_Anh với cô ấy. _Nam vẫn đang rối với câu trả lời thì Thanh ở đâu đi lại nói.

_Có phải anh và Hân là anh em không! _Thanh nói, làm ai ở đây cũng phải ngỡ ngàng, cả nó và Nam cũng không tránh khỏi.

Thanh xoay người sang trước mặt nó, nhìn nó và cười:

_Có phải khoảng 3 4 năm trước, anh Nam, em và còn 1 anh khác nữa, đã đi du lịch ở Hà Nội và tình cờ cứu 1 cô gái phải không?

_Chẳng lẽ cô gái đó là chị à! _Nó gần như không ngạc nhiên lắm, vì khi nhìn chị ta, nó đã cảm thấy khá quen thuộc rồi.

_Đúng! Chính là chị, từ khi đó chị đã âm thầm tìm kiếm mọi người, nhưng không tìm thấy, đến khi đi du học ở Anh, chị mới gặp được Nam và bây giờ khi nghe anh Nam gọi em bằng Zenry, chị mới nhận ra em, thật sự chị không ngờ em lại ở đây. _Khi nói ra những lời này, trông cô hiền hậu không chịu nổi, nhìn vào thì ai mà nghĩ cô đến đây để đánh ghen đâu ta.

Nó cũng chỉ cười, nhưng đây chỉ là nụ cười nhạt không cảm xúc, nó khinh thường cái người đứng trước mặt nó, thật chả có gì là thú vị cả.

_Nhưng những điều đó, cũng đâu chứng tỏ giữa anh Nam và cô ta là anh em đâu chứ và giữa hai người đâu có cùng họ đâu, với lại hỏi này, chẳng phải con nhỏ đó đã nói là không có bất cứ quan hệ nào với anh Nam hay sao. _Cái con quỷ cái này thật là phiền phức mà.

Câu nói đó làm tình hình lại trở nên căng thẳng như cũ, thật sự rất bức mình, nó mở miệng làm phá tan bầu không khí âm ảm này.

_Tôi đã nói là chẳng có quan hệ gì với anh ta cả và cũng chả bao giờ đi cướp giật anh ta với Thanh đâu, tôi không bao giờ làm những chuyện đáng khinh bỉ như thế.

_Thế cô lấy gì chứng minh cho mọi người tin chứ! _Ngân đồng đánh nói. (bây giờ chẳng ai mở mồm, chỉ có con mụ này thôi, thật đáng xử tội mà).

_Muốn chứng minh à, được thôi! _nó xoa cằm suy nghĩ rồi nói _Thế tôi đưa ra boyfriend thì mọi chuyện sẽ được giải quyết chứ!

Ai cũng nhìn chằm chằm nó, nó đang nói gì thế, họ biết nó vẫn chưa có bạn trai mà, làm gì bây giờ ở đâu moi ra cái thằng bạn trai từ trên trời xuống chứ, nhìn nó, nó chỉ nhún vai, không khí đã căng thẳng giờ thì còn ngột ngạt hơn nữa, thiệt là không chịu nổi nữa mà.

_Thế, cô đưa bạn trai cô ra cho bọn tôi xem, nếu thật như lời cô nói thì mọi chuyện sẽ chấm dứt tại đây. _Con Ngân hung hỏ lên tiếng, nó cười nhếch mép, để xem bạn trai của nó là thằng nào đây, chắc là 1 đứa lười thôi, lếch thếch thôi chứ gì.

_Quyết định như thế đi! _nó cười nham hiểm _Bạn trai tôi là. . .đây _nó chỉ ngay Minh, anh ta thì không biết gì chỉ mở to tròn mắt, ngây thơ vô tội nhìn nó, ôi thôi, nó lười anh vô cuộc chơi của nó rồi à. (giờ này còn hỏi).

_Cô nói dối, anh Minh làm bạn trai cô bao giờ chứ, anh Minh chưa từng có bạn gái mà. _Ngân hét lên, trong vô thức.

_Cô này ngộ nhờ, lúc này nói là tôi dụ dỗ Nam, bây giờ tôi đưa bạn trai ra thì cũng không chịu, thế bây giờ cô muốn gì đây. _tuy hiểu ý của Ngân nhưng nó vẫn cố tình, chống nạnh lên, ra giọng tránh mặt.

_Cô...cô, tôi biết cô và anh Nam chưa “quen” nhau, những gì cô nói vừa nãy là nói dối. _Ngân nói lí với nó.

_Đúng là chúng tôi chưa quen nhau, nhưng để chứng minh lời nói của tôi, thì cô nghe cho rõ nha _nó xoay sang đứng đối diện với Minh, khề đứng xác vào anh, thủ thỉ nói _ Tôi sẽ trả lời cậu, vụ tán tỉnh bữa trước nhé! _ Rồi nó ngược mặt lên cười tươi nói _ Chúng ta quen nhau nhá!

Mọi người xung quanh nó gần như bị đóng băng, chẳng biết được việc gì nữa, họ cứ như thế, đứng đó, há mồm, mắt tròn xoe và nhìn chăm chú nó.

Bạn đang đọc truyện *Có Là Dân Chơi Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Mọi người đang hồi hộp chờ xem câu trả lời của Minh như thế nào, nhưng nói chung ai cũng mong anh trả lời là “KHÔNG”.

Nhưng họ đã lầm rồi, câu nói này anh đã chờ bấy lâu oy, mấy đêm liền anh hông ngủ cũng chỉ vì câu này đó trời, nằm mơ anh anh mới trả lời là không nhá.

_Uhm, mình đồng ý. Minh gật đầu túi bụi, y như con lật đật ấy, nhìn bộ dạng của anh làm nó phì cười, nụ cười hồn nhiên, ngây thơ này anh chưa từng thấy bao giờ, làm tim anh càng ấm áp hơn.

Nói xong anh thân nhiên nắm lấy tay nó tung tăng đi lên lớp, bỏ mặt mấy sinh vật lạ đang đứng chết trân ở phía sau. Đi đến gần cầu thang, nó khề nghiêng đầu nhìn, nó thấy Hoàng lẫn Nam đang rất tức giận về hành động đó của nó, còn Ngân thì la ó om sòm, giậm chân đụi đụi, nhìn về phía nó rồi lầm bầm chửi rủa, Như này giờ nhìn khung cảnh xung quanh cô chỉ biết thở dài 1 cái vì quá biết tính cách nghịch ngợm của con bạn mình, nhưng lần này nó làm cô ngạc nhiên thật sự, chợt cô thấy có người đi tới gần, họ chào cô, thì ra là bọn đàn em hồi này nó kêu đi kiếm mấy đứa làm điều này đây mà.

_Chị hai, em đưa tui nó tới rồi.

Khi cô tới gần thì lỡ tay đụng trúng Bảo, anh ta không tránh đường, anh ta đang đứng đó, mắt vô hồn, nếu nói thẳng ra là buồn, ánh mắt anh hiện lên tia đau khổ cùng tuyệt vọng, cô lắc đầu khi lại thấy 1 tên khác rơi vào lưới tình của nó. Đi đến gần mấy con nhỏ cùng vài thằng con trai đang run rẩy ngồi bẹp dưới đất, cô cười nhạt, thật không biết trời cao đất dày là gì mà dám gây chuyện với nó, bỗng điện thoại cô vang lên, đó là số của nó:

_Tao nghe nè!

_uhm...uhm...tao biết rồi_cô đã nghe xong lệnh của cấp trên, bây giờ đã đến phần thực hiện lệnh đó.

Cô khề lại gần khiêu khiêu vai Hoàng, anh ta xoay lại nhìn cô bằng ánh mắt bức tức, giận dữ, cô cũng không biết nói gì thêm chỉ biết lạnh nhạt nói:

_Cậu có nhiệm vụ cần phải làm.

Nghe đến đó, mặt anh bỗng nhiên tươi tỉnh trở lại, anh đã giảm bớt đi vài phần tức giận trong lòng rồi, không biết tình cảm giữa anh và nó cao đến mức nào đây, mà có thể dễ dàng cho qua những chuyện như thế.

_Chị hai ra lệnh gì?_anh cười tươi nói.

Như thật sự không hiểu, Hoàng có bao nhiêu cái mặt nạ đây, vừa này đang tức giận, khói bay mịch mù, mà giờ lại cười tươi như hoa mới nở như thế, thật quá khó hiểu mà.

_Chị hai bảo bọn người này rất thích soi mói chuyện của người khác, không biết nguyên nhân rõ ràng như thế nào mà lại dám buôn lời phi bán người khác, nên chị ấy muốn bọn họ nếm thử mùi vị bị người khác nghi oan, trê trách và khinh bỉ sẽ như thế nào!_Như thuật lại lời nó nói, làm bọn lão nháo ở dưới đất đã sợ giờ còn sợ hơn.

_Ok! Tôi đã biết phải làm sao rồi!_Hoàng nói xong còn lộ ra nụ cười đều làm ai ai cũng phải tránh ra xa.

Hoàng đến gần bọn họ, tay anh cầm kéo và 1 hộp trang điểm, nụ cười gian tà của anh ngày 1 sâu. Anh mần bọn bọn họ trong vòng 30' và....

Renggg...rengggg...

_Tiếc thật, sao lại vào học sớm vậy, tôi muốn chơi với bọn lâu la này một lúc nữa mà, thật chán quá đi _Anh nói xong cũng cất bước theo sau Như.

Vài tiếng sau...

_Lại có tin tức nóng hổi nữa này, vào trang web của trường xem đi bà con._1 đứa con gái nhao nháo lên nói.

_Trời, không ngờ trường mình cũng có **** nữa nè._1 thằng nào nó la lớn lên.

_Thằng đó làm trai bao hả mậy, nhìn bảnh bao thế, ai dè..._con nhỏ khác ca cẩm nói.

_Con nhỏ này giựt bỏ người khác nên bị người ta vào tận trường đánh ghen cơ này!_lại 1 tiếng nói khác.

Những lời đồn thổi, những lời trò chuyện tán gẫu chuyện người khác đã lọt hết vào tai nó, nó chỉ bình thản ngồi đó, chỉ lặng lẽ cười, nụ cười giả lạnh, không biết sự đời, nụ cười của ác quỷ.

_Cậu cười gì thế?_Minh tò mò hỏi.

_Không có gì! Tôi chỉ vô tình nghe được những tin tức không mấy hay ho thôi._Mặt nó vẫn lạnh như băng, chân nó thân nhiên bắt chéo, đầu dựa lên ghế, mắt nhắm nghiền lại.

_Chuyện hồi này, uhm...cậu nói thật chứ!_Minh ngập ngừng không biết nói thế nào với nó.

_Hừm! Chuyện gì, này giờ tôi ngồi chỗ tôi, cậu ngồi chỗ cậu, có chuyện gì xảy ra đâu._Nó đánh trống lảng nói, nhưng mắt thì nhắm vẫn hoàn nhắm.

_Giờ chứ, cậu đừng nói mà không giữ lấy lời nha! Mới vừa nói làm bạn gái tôi ở dưới sân trường mà lên đây lại nói khác là sao hả? _Minh phùng man tron mắt quát nó, nhưng nó vẫn ngồi im không nói gì, anh liền thay 3600 _Tôi không chịu đâu, bây giờ...bây giờ cậu phải đứng trước mọi người và tuyên bố chúng ta đang quen nhau ngay bây giờ._cậu nói này lúc đầu là nững nịu phải hông cả mà hình như khúc sau đa phần là hăm dọa thì phải.

_Khi khi khi... _đó..đó là gì nhì, ôi giờ ời, là bọn bạn trong lớp chứ ai, coi bọn họ đang mặt xanh mặt đỏ vì cố nhịn cười kia, nhìn tui nó mà khiến Minh khi bốc bùng bùng nữa ấy chứ và _hy` hy` hy`, hahahaha... _giọng cười man rợ này là của nó đấy, làm mấy người kia “kìm lòng không đậu” cũng phải phá lên cười, cười ngật ngẻo...hay da, hông ngờ anh Minh giang hồ thứ thiệt, là 1 dân chơi không sợ mưa roi, bây giờ lại phải đứng ngây ra đó làm trò cười cho thiên hạ, thiệt là làm mất mặt ta quá đi đó mà, ý ý nhầm, mất mặt anh Minh đại ca quá đi đó mà,...cục què trên đầu Minh ngày 1 to thêm (chắc đến bác sĩ cũng: chúng tôi đã cố gắng hết sức.) , mặt mày xanh lét, anh bực mình đập bàn 1 cái và phóng ra khỏi lớp.

Bọn bạn thì đứa nào cũng ngờ ra không biết tại sao Minh lại tức giận đến thế, chỉ là cười đùa thôi mà (giờ, giờ, cười quá lỗ ời đó mí bác), có gì phải bực đến thế,.. 1 vài phút sau họ đành lờ đi Minh và ngồi yên lại 1 chỗ vì GV đã đến.

Nó này giờ ngồi đó, suy ngẫm ra mình cũng có lỗi nên nó quyết định đuổi theo Minh, nó thẳng tiến ra cửa lớp làm 32 đứa tiểu quỷ cộng với ông thầy đầu hói đang há mồm ngạc nhiên, nhưng đến cửa lớp thì nó xoay lại lễ phép xin phép lên phòng y tế rồi mới bước ra ngoài, đúng thiệt là cháu ngoan Bác Hồ mà, học sinh gương mẫu có khác. (cái này thì mình chỉ làm theo đúng qui định của 1 học sinh thôi nha, mà nhân vật nó cũng đâu có “máy giật” lắm đâu, nên giữ phép tắc 1 chút cũng hông sao cả.)

Nó tìm tới cuối góc hành lang mà vẫn không thấy đâu, chả biết cậu ta chui vào cái xó nào nữa, thiệt là mệt mà, nó đang suy nghĩ nơi nào mà yên tĩnh nhất, rộng rãi và thoáng mát nhất, chỉ có 1 2 chỗ thôi, nó quyết định chạy ra sân sau trường, nhưng vẫn không có, nó mệt rồi đấy nhá _thằng cha này ngủ ở chỗ nào rồi không biết, làm như bị bốc hơi hông bằng._ nó lăm lăm li li tiến lên sân thượng, đi gần tới cầu thang thì nó nghỉ lại, “chẳng phải trường mình đã quyết định đóng cửa sân thượng rồi sau, nghe nói nơi đó rất nguy hiểm, chắc hẳn ta không lên trên đó đâu”, nó quyết định đi xuống. .

_Chán quá, sao nhỏ đó hông đến tìm mình nhì, hay hông thêm đuổi theo năn nỉ mình,...haizzz chắc thế rồi, bản tính nhỏ đó vốn lạnh lùng mà, thật không hiểu sao mấy lại thích nhỏ đó được cơ chứ, đúng là khủng hết chỗ nói mà, aaa aiii daaa _Minh ngồi trên sân thượng tay bó gối, mặt cúi xuống, tay thì nghịch nghịch với cát, ghi tên gì gì đó, hình như là Minh rồi trái tim và Ha.. , chưa ghi xong chữ cậu ta đã xóa mất và còn hét toáng lên như điên, còn vò đầu bứt tóc nữa chứ, ai da, người khác nhìn vào lúc này có khi còn ngược chín mặt hơn cả hồi này nữa ấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Có Là Dân Chơi Há?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

1 2 phút tự chấp vấn mình, Minh nghe được tiếng bước chân liền xoay lại, trên môi cậu đột nhiên nở 1 nụ cười tươi rói vì cuối cùng nó cũng lên đây tìm cậu, nhưng vẫn cố giữ vẻ mặt buồn rầu, giận dữ nhìn nó hỏi:

_Cậu lên đây làm gì? Bây giờ đang là giờ học đó, định cúp tiết luôn à! Mà sao cậu biết tôi trên đây mà tìm?

Nó nhăn mặt với người con trai trước mặt, cậu ta có phải con trai không vậy, sao cái miệng cứ luyên thuyên thế nhì, tính tình thì khỏi phải nói, giận dai như đĩa, chắc mẹ bà đã nắn nọt ổng với con nhỏ nào rồi chẳng, nếu không nhờ cái bề ngoài thanh lịch, mạnh mẽ, cao to, thì ai cũng có thể ngờ Minh là giống cái.

_Cậu có cho tôi nghỉ mệt 1 chút được không hả, chưa gì đã hỏi tới tấp, cậu định ngày mai trên tờ báo có bản tin về tôi luôn đấy à _nó thều thào nói.

_Bản tin gì? _Minh cũng không hiểu nó nói gì.

_Vì chạy mệt đến đứt hơi mà chết đó. _Nó hung hãn nói, nhưng kèm theo vẻ mặt chọc ghẹo nên chẳng làm cho Minh sợ mà ngược lại.

Minh chỉ cười rồi im lặng nhìn nó ngồi cạnh mình, anh thật sự rất vui khi thấy nó lên đây tìm anh đó, Minh cứ tưởng nó cũng như lũ bạn kia, chê cười anh và bỏ mặt anh rồi chứ...hix hix.

_Tại sao cậu lại biết mã khóa cửa mà vào được sân thượng vậy, hồi này tôi cũng định không lên đây rồi, nhưng đi giữa chừng thì nghe tiếng hét của cậu nên mới quay lại đó! _Nó thành thật nói, mà không để ý sắc mặt Minh đang dần chuyển màu.

_Giờ, chuyện đó thì dễ thôi mà, tôi là ai chứ, tôi là Hoàng Gia Minh, chỉ số IQ của tôi cao ngất ngưỡng, những chuyện này tôi chỉ suy nghĩ vài giờ là ra rồi. _Minh nở mũi khoe.

_Chắc, tôi chỉ hỏi nguyên nhân thôi, có cần khoe khoang quá không? _Nó không tin nói.

_Không phải là khoe, mà là nói sự thật ấy chứ, tôi từ trước đến giờ luôn thông minh tột đỉnh, chẳng ai bì được đâu (ợ ợ) _Minh lại bắt đầu nỏ nữa rồi,

chạy đi thôi. (*loay hoay, loay hoay* dờ dẹo lên, aaaa... dẹo tui sao lại dính nhiều miếng dẹo nè)

_Đứng đứng, cậu là giỏi nhất, cậu tài nhất, được chưa!_Biết Minh đang lên hương, nó đành nịnh nọt vài câu, biết đâu cậu ta hết giận luôn thì sao.

_Vậy mới được chứ!_Minh xoay sang nó cười híp mắt làm tim nó đập mạnh liên hồi.

“!CH !CH, !CH !CH” (cái này hình như giống mấy người béo phì đi hơn)

_“Cái gì đang xảy ra vậy nè, tìm mình sao đập nhanh dữ vậy, chẳng lẽ...không được, nhất quyết không được thích ai nữa, chưa giải quyết được chuyện với Nam thì mình không cho phép bản thân được thích ai hết, chỉ xem cậu ta là bạn thôi, nhất định là như vậy.”_nó sờ lên trái tim rồi khẽ lăm bầm tự trấn an mình.

_Cậu đã bớt bực chưa!_Nó nhìn Minh hỏi thăm.

_Rồi! Nhưng chỉ bớt chút chút thôi,..._Minh im lặng một chút rồi nói tiếp_mà đó là lỗi của cậu nên cậu phải chịu trách nhiệm chuyện đó_Mặt Minh đầy vẻ trách tội.

_Được rồi, được rồi, cậu muốn làm gì tôi cũng được, miễn là cậu hết giận là được thôi!_Nó đồng ý nói, nhưng mặt đầy vẻ lo lắng, chả biết Minh sẽ hành hạ nó bằng cái gì đây.

_Tôi không ác đến nỗi đem cậu ra bầm dập tôi mới hết giận đâu, chỉ cần cả buổi chiều hôm nay của cậu để tôi toàn quyền xử lý thì được rồi._Mặt Minh long lanh sáng rỡ như bắt được vàng hồng bằng.

Nó chăm chú nhìn cậu rồi khẽ gật đầu, nhìn anh cười vui và kể ra tiếp theo nên đi đâu làm gì, đi đến những đâu cũng đủ làm tim nó thêm vài phần ám áp rồi, thấy Minh đầy hứng thú như thế làm nó cũng hứng thú theo, mong rằng buổi chiều hôm nay sẽ là một kỉ niệm đẹp đáng nhớ của nó.

Minh nắm lấy tay nó rồi chạy ngay xuống dưới khu giữ xe, làm nó thở hồng hộc, chưa kịp “ca bài ca con cá” cho Minh nghe thì nó đã bị anh kéo ngay lên chiếc mô tô đen bóng của mình.

Lần này là bực thật sự rồi đấy, sao anh ta tự ý dẫn mình đi mà chưa xin phép mình vậy nhỉ! Hôm nay anh ta nhảm gan hùm rồi à, muốn chết lắm đây mà.

Nó phùng phình mắt nhìn Minh, nhưng anh chỉ nhún vai và nháy mắt với nó, còn cười nữa chứ, hay là anh muốn nó potay.com với anh chẳng! Nếu Minh thực sự nghĩ thế thì anh đã thành công rồi đấy, nó giờ như một con ma-no-canh tùy ý Minh lôi đi đâu cũng được, nhưng khác 1 cái là nó vẫn có cảm xúc, vẫn luôn la hét khi anh chạy chậm rồi lại nhanh, làm đầu nó cứ đập mạnh vào lưng anh, khiến nó đau điếng, nó quỳnh uỳnh uỳnh vào lưng anh làm anh vừa khum xuống và cười hì hì làm nó càng quỳnh mạnh hơn làm cậu la chói lói, nhưng chứng nào tật nấy, chạy 1 chút anh lại thẳng mạnh, có khi nhanh quá cả người nó cũng chồm lên trước ôm cả người cậu làm Minh xướng run người (ý ý, anh này biết vận dụng thời cơ nè), suốt quãng đường đi mấy cây số, Minh đâu có biết bên trong vẻ mặt giận dữ, hung hãn của người ngồi sau cậu đầu đó cũng len lỏi những nụ cười tinh nghịch, hồn nhiên.

....

Nó ngược nhìn lên cái phòng game cao cấp trước mặt, nó không biết Minh đưa nó đến đây làm gì nhỉ, chẳng lẽ cậu ta là 1 tay nghiện game và nhờ có thời gian rảnh rỗi nên cậu ta muốn đến đây chơi. Nếu như thế thì cậu ta chẳng xem mình ra gì cả, dù sao ngày đầu hẹn hò cũng phải lựa những nơi lãng mạn hoặc vui vẻ một chút chứ ai đòi dẫn bạn gái vào quán game để hẹn hò chứ, thiệt là...! Mà vừa nãy mình nghĩ cái gì chớ, hẹn hò sao, ôi trời ôi mình nghĩ lạc qua đâu vậy nè, sao lại có thể nghĩ mình và cậu ta đang hẹn hò chứ, mình chỉ đi theo cậu ta để xả stress thôi mà, sao cần phải nghĩ sâu xa như thế, haizz...

_Cậu chờ mình lâu không?_Tiếng Minh bên tay phải nó vang lên, nãy giờ cậu đi giữ xe chẳng biết nó đợi lâu có giận không nên cậu lo lắng hỏi.

_Cậu định đưa tôi đến đây à?_Nó nói và nhìn lên tiệm game Thiên Hà. (lịch sự không chỉ chó nhá *đan tay vào nhau* hình như đôi lúc ta cũng có chỉ và chó, hehe)

_Uhm, nào, tui mình vào trong nhé!_Minh nói rồi nắm tay nó bước vào trong, trên môi vẫn giữ nụ cười. (sao cười woai` vậy anh Minh).

Tiệm game này không hổ là tiệm game cao cấp nhất nước (cái nì ta chém nhá), đủ loại trò chơi, không gian lại quá rộng, nhìn mà phát chóng mặt, nhưng xen lẫn thích thú. Nó chưa nghĩ ra mình nên chơi trò gì thì Minh lại 1 lần nữa kéo nó đi, mặt cho nó nhăn nhó, ỉ ôi. Vì hôm nay là ngày đầu tiên 2 người đi chơi riêng mà, cho nên phải trân trọng từng giây từng tí thời gian quý báu này chớ, phải làm ngày hôm nay là 1 ngày khó quên đối với nó, thì anh mới chịu nha.

Giờ đây trên tay nó đang cầm 1 cây búa, tay Minh cũng cầm 1 cây khác, hai người trong tư thế sẵn sàng ra trận.

_Hãy tưởng tượng những con chuột này là những kẻ mà mình ghét, gặp những kẻ đó đến đâu mình cũng không buồn tha, gặp là đập, đập thật mạnh vào, cho những kẻ đó sống không bằng chết luôn._Minh căn dặn, mặt cậu ta bây giờ thật ngớ ngẩn, đưa tay lên ngang mặt nắm thành nắm đấm và tự tin nói: Ta sẽ giết sạch lũ thối tha tui bây.

Tuy hành động đó có chút ngốc nghếch nhưng nó cũng muốn thử 1 lần.

_Nó đưa tay lên ngang mặt nắm thành nắm đấm (ấn cấp bản quyền à), đôi lông mày chau lại, mắt hí hí đi, miệng chu lên và nói: Các ngươi sẽ không bao giờ thoát khỏi tay ta, hahaaaa (e0, cái này là lỗi oy chị ơi)

Mọi người đang nhìn chăm chăm lấy nó, mặt đơ ra, nó hơi xấu hổ nên cúi mặt xuống, xoay sang Minh thì cậu ta cũng đang nhìn nó và cười, “giờ này còn cười, đúng là cái tên chết tiệt này, sau bọn họ cứ nhìn quái như vậy thiệt ngượng chết đi được” _ nó nhăn nhó nghĩ.

_Không sao đâu, bọn họ là đàn em của mình không hà, chẳng việc gì phải mắc cỡ hết. _Minh vừa nói vừa gỡ đôi tay nó, đang che hết cả khuôn mặt.

Nó nghe xong cũng dần dần mở tay ra, mắt liếc ngang liếc dọc, xem phản ứng của bọn họ, đúng là không còn cười trộm nữa, ai làm việc nấy hết rồi, giờ đây nó mới để tay xuống hết, thờ phào nhẹ nhõm.

_Minh không ngờ cậu cũng biết mắc cỡ nữa cơ đấy! _Minh chọc ghẹo.

Nó không thèm đếm xỉa tới Minh nữa, có khi cãi với cậu ta 1 hồi, mình sẽ trở thành tâm điểm cũng không chừng, nó tạm dẹp chuyện đó sang 1 bên, tiếp tục mục tiêu diệt chuột của mình.

Thấy nó vẫn hào hứng với trò chơi, anh cũng không muốn nó tức giận nên cũng đánh trống lảng, tập trung vào trò chơi này.

Bùm

Bum

Cho mày chết nè

Hahahahaaa..

Có con thôi mà cũng không đập được nữa, đồ dở tệ

Con nhỏ này nói ai dở tệ hả, haha con gần xui mà đánh hông trúng nữa, còn nói ai.

Con đó của tui mà,0aaa

Ai biểu hông nhanh tay chi rồi la, weee...v.v...

30' sau...

_Oaa ha, của tui tới 173, còn của ông mới có 158 hả, con trai gì mà đập dở ẹc, yếu xìu như con gái ấy. _Nó cầm trên tay phần thưởng của người chiến thắng là 1 con heo un in màu hồng kem khá dễ thương.

_Bàn này không tin, pà chơi ăn gian, chơi lại đi _Minh thua cuộc đã không vui rồi, giờ nghe nó nói sốc nữa chắc nổi điên luôn quá.

_Nè nè, không được nói hay lời nha, ai thắng làm vua thua làm giặc chớ, đâu phải tại tui ăn gian mà tại ông quá kém cỏi, nên chơi bàn này rồi không chơi lại nữa.

_Được thôi, vậy ta chơi trò khác vậy! _AAA, Minh lại kéo nó đi nữa rồi, cậu ta quả thực không thiết song nữa mà.

_Gi đây? _tự nhiên Minh đưa cho nó cây súng làm nó khó hiểu.

_Phải không vậy tiểu thư, bà không biết đó là cây súng à. _Minh cứ tưởng nó không hiểu trên tay đang cầm cái gì nên mới trêu ghẹo.

_Ý tôi không phải vậy, cậu đưa súng cho tôi đừng nói để tôi bắn mấy con ma gớm ghiết trong đó chứ. _nó e dè chỉ vào mấy con ma ăn thịt người, mình thấy máu me nhìn mà phát ớn lạnh.

_Chứ gì nữa, nhưng bà đừng nói với tui là bà sợ ma nhá. _Minh nói rồi cười đều.

_Tui..tui..ai nói là sợ mấy thứ ảo ảnh này chứ, muốn chơi thì chơi, tui không ý kiến. _nó nói cứng.

_Vậy xem ai giết được nhiều ma hơn nhé! À mà có sợ thì núp sau lưng tôi nhé, tui sẽ bảo kê không lấy tiền đâu _Minh cười gian tà nói.

_Xì, ai thèm tôi sẽ dẫn đường trước cho coi! _nó nói xong thì gỡ cái mắt kính ngó ra, đeo kính của trò chơi vào, nó đứng ưỡng ngực, chọn nhân vật cô gái nhìn khá cute, tóc vàng hoe, mặc bộ quần áo khá sexy, nhưng không che giấu được vẻ nam tính.

Còn Minh thì sau, cậu chọn 1 nhân vật nam tóc đỏ chét, quần áo toàn là vải quăn, hên là chỉ ở trong game thôi chứ ở ngoài thì chỉ cần 1 con gió nhẹ thôi cũng đủ để bàn dân thiên hạ chạy đi mua thuốc nhỏ mắt.

Lúc đầu nhân vật của nó đi trước, cũng hùng hồn lắm nha, gặp cái bao hoặc cái thùng nào đó ở 2 bên đường là nó bắn bỏ không tha, nhưng đi gần đến hẻm cụt thì đầu đó nghe sột soạt, tiếng bước chân nga ý càng lớn, làm nó hơi hơi run rẩy không vững cây súng nữa. Gánh thêm vài bước nữa,...tự nhiên con quỷ mắt đỏ, mình đầy gai góc, lưỡi dài tới rốn, to con kịch cỡm, móng tay móng chân thì dài cả mét, trên thân hình con quái vật đó chỉ vờn vờn có 1 miếng vải che thân, nhìn mà phát tội (giờ này còn nghĩ như vậy nữa hả, trời).

Phía tay phải cũng xuất hiện 1 con khác, tương tự như con này nhưng mình đầy nước, nhể nhây, trên tay còn cầm cái gì đó ấy nhỉ? AAAAAAAAAA..... là... là... cái... cái... đầu của ai đó “lỡ” vướng lại trên cái móng tay của con quý, còn nước đang ướt và rơi tí tách dưới đất đỏ có màu đỏ, nó choáng váng với cái mình nhìn, đó chẳng phải là máu sao, AAAAAAA, lại 1 tiếng hét nữa, lần này là cả đám luôn chứ không phải là 1 2 con nữa, nó xoay đầu lại thì nhìn thấy con nhân vật của Minh, nhưng bây giờ đầu óc nó bấn loạn, có nhớ ai là ai nữa đâu, nó cố chạy chạy thật nhanh ra cái chỗ khủng khiếp này..... mà chạy quai sao không ra được vậy nè, đầu đầu cũng tối lại nghe mấy tiếng rên hú của bọn quý nữa chứ, chắc ai yếu tim thì chết ngộp ngay tức khắc quá.

Minh thấy nó hốt hoảng cố chạy nhưng trong phòng game đâu có thể chạy đi đâu được nên anh đành kéo tay nó lại gỡ mắt kính trên mắt nó ra, anh hơi bất ngờ vì nó đang khóc, nó ngồi thụp xuống và khóc 1 cách ngon lành, còn dậm chân, đập tay xuống ghế bình bịch nữa chứ, nhìn nó bây giờ chẳng khác đứa trẻ 5 tuổi là mấy, thật là khó xử quá mà, phải làm sao cho nó hết khóc đây, Minh gãi đầu gãi tay, liên tục xin lỗi, mong nó có thể nín vì xung quanh ai cũng đang nhìn 2 người tội nó, nó khóc lớn quá, họ xúm lại tưởng cậu bắt nạt nó nên nó mới khóc om sòm như thế.

_ Cho tôi xin lỗi mà, xin cậu đừng khóc nữa có được không? _ Minh đang quỳnh không biết làm thế nào, chỉ biết lấy 2 bàn tay chụm lại, lại lại nó.

0AAAAA.....

_ Khóc gì ghê thế! _ Minh nhìn nó nhăn nhó, chợt ý kiến lém lỉnh xẹt qua đầu cậu _ Bây giờ cậu muốn khóc thì tôi cho cậu khóc đã luôn, _ Minh thấy nó vẫn không chịu cử động gì, tiện tay ầm nó lên bước ra khỏi tiệm game, làm cho bao người nhìn nó bằng cặp ngưỡng mộ, nó then thùng đồ mặt, dúi mặt vào ngực Minh, anh thấy thế cũng khẽ ôm nó chặt hơn như không muốn nó rời đi nữa bước.

Minh lần này là chở nó đến quán lẩu cực ngon, ở tuy không lớn bằng các nhà hàng nhưng mọi người đều đến đây nườm nượp, 2 người cố chen lấn mới kiếm được cái bàn để ngồi.

_ Cậu mà cũng đến những nơi này sao? _ nó thắc mắc hỏi.

_ Tôi cũng là người mà, cũng biết hưởng thụ cuộc đời 1 chút chứ, đầu nhất thiết phải cảm đến những nơi này. _ Minh nghe câu nói của nó có hơi thất vọng, chẳng lẽ nó nghĩ anh xấu xa lắm sao.

_ Không phải tôi có ý đó đâu, chẳng qua là... _ nó vội xua tay giải thích.

_ Không sao đâu mà, tại trong trường tôi cũng hơi ương ngạnh nên cậu nghĩ như vậy cũng đâu có sai đâu _ Minh cười ngược nói.

_ Không, tôi thấy cậu rất tốt, tôi biết cậu không giống những người thiếu gia khác, tôi tin cậu mà! _ Nó nói như chắc chắn.

_ Có cậu tin mình là đủ lắm rồi, nào ăn đi lần này cho cậu khóc xức mướt luôn _ Minh cảm thấy ảm áp vì nó đã tin anh, nhưng trong lòng thì thế nhưng ngoài miệng vẫn là những lời trêu ghẹo nó. (cái này là cách biểu hiện tình cảm lập dị nhứt mà tui gặp đó nha!)

Nó vẫn chưa hiểu ý Minh nói và mở to mắt ra ngạc nhiên tột độ khi Minh lấy cả 2 hủ bột ớt đỏ hết vào nồi lẩu cá hồi trước mặt.

_ Cậu làm gì vậy hả, đồ như thế thì làm sao mà ăn được! _ Nó đang nghĩ cậu ta có phải chưa uống thuốc hay không.

_ Cậu chắc không biết cách ăn ở đây rồi, ở đây phải ăn thiệt cay mới ngon được, cậu cứ thử đi ngon lắm đấy! _ Minh nói rồi múc cho nó miếng cá lẫn rau, nước thì đã chuyển sang màu đỏ đậm.

Nó hơi lưỡng lự nhưng khi thấy Minh ăn một cách ngon lành thì bụng nó cũng bắt đầu kêu réo, cứ ăn thử xem sao,....ai da, quả là ngon thật đấy nhưng mới ăn có 1 miếng mà đã cai đến như vậy rồi, không biết ăn 1 2 chén chắc thờ ra lửa luôn quá. Nó liếc sang nhìn Minh cậu ta đang hít hà mà ăn, nước mắt nước mũi chảy tèm lem (ợ ợ), những ăn vẫn hoàn ăn, trông thật buồn cười.

Minh thấy nó cứ nhìn mình mà không ăn nên cậu cứ gấp tới tấp vào chén nó, rồi phán:

_ Cậu mà không ăn hết thì coi như những gì cậu làm ngày hôm nay coi như bị hủy bỏ.

Hả??? Ăn hết cái chén này sao, cay lắm đó, cậu mà cậu ta nói chính xác là đang ép bức mình mà, thật quá đáng quá đi.

Nó nhăn mặt ăn từ từ rồi nước mắt của nó cũng tuôn ra, dần dần cũng chảy ra như suối, 2 người ở đó ăn mà nước mắt chảy đầm đìa làm ai ai cũng nhìn, nhưng tội nó không thèm để ý, gấp đồ ăn cho nhau rồi nhìn nhau vừa khóc vừa cười....

Ăn xong nó thấy cảm giác vui phơi phới, trông mình khỏe khoắn hơn rất nhiều, nó thật sự vui lắm.

Giờ đã 18 h rồi, nhanh thiệt nha, nhưng nó vẫn muốn đi chơi nữa cơ, đi cùng Minh thiệt là có cảm giác lạ hơn những người khác.

Minh dẫn xe mô tô ra định kéo nó lên nhưng lần này nó có lẽ nhanh nhẹn hơn, bước lên xe ngồi trước còn ôm eo Minh nữa chứ, làm cậu thoáng giật mình, xoay ra sau nhìn nó nhưng nó chỉ là lười ra cười làm cậu cũng hiểu ra vài phần, lấy tay mình nắm tay nó, nó không giựt ra mà để yên cho Minh nắm, nó biết tim mình đã cộng thêm cho Minh 30% nữa rồi, nó nhẹ nhàng dựa đầu vào lưng Minh nghe tiếng tim anh đang nhảy nhót mà lòng nó thấy ảm áp.

_ Anh đưa em đến nơi này nữa! Nhất định em sẽ bất ngờ cho mà coi! _ Minh nhẹ nhàng xoa xoa tay nó, tay còn lại vẫn chạy xe với tốc độ cực đỉnh. (keke, đổi cách xưng hô rồi à, khác..khác)

Nãy giờ nó ôm chặt Minh gần như muốn ngủ gục rồi, nghe đến có điều bất ngờ nó liền tỉnh ra ngay.

Anh định đưa em đi xem bất ngờ gì dạ, em tò mò quá hà! nó nũng nịu nói. (rồi rồi, dính cháu rồi nè)

_Ngoan nào, 1 lát nữa em sẽ biết thôi, anh tin chắc em sẽ thích đấy._Anh véo má nó làm nó phụng mắt xuống trông dễ thương lắm cơ.

_Anh phải đi nhanh lên đấy, không thì em sẽ không cho anh yên đâu đấy._Nó nói rồi lấy 2 tay nhéo má, nhéo tay, nhéo lưng Minh làm cậu la chối lới, 2 người vừa đi vừa rầm vang tiếng cười khúc khích....

_Xong chưa! Bây giờ Hân mở khăn ra được chưa, khó chịu quá hà!_Nó đưa tay lên định gỡ khăn choàng trên mắt nó xuống.

_A a a, từ từ đã gần được rồi, chờ Minh chút xíu thôi_Minh lấy điện thoại ra nói gì đó, vì nhỏ quá nên nó không nghe rõ làm nó càng hồi hộp hơn.

_Em không chịu nổi nữa rồi đó nha!_Nó dậm chân nói, khuôn mặt lúc này thì cũng biết ra sao rồi, nhăn mũi, phồng miệng, Minh nhìn cũng phát cười.

_Minh đếm tới 3 thì mở khăn ra nha! Đếm đến đúng số 3 mới được mở ra nha, mở khăn ra trước là vi phạm đó._Minh nói với giọng ngày 1 nhỏ.

_Làm mình như con nít không bằng ấy!_nó giận hờn nghĩ.

1

2

Nó đã vén vén cái khăn lên trước rồi, tính tò mò quá mà, đâu chờ lâu được, Minh đứng đầu đó trong bụi cây nhìn hành động của nó mà cảm thấy nó dễ thương đến lạ thường, nó không còn lạnh lùng như trước nữa, nó cũng ngây thơ, hồn nhiên như bao nhiêu đứa con gái khác đó thôi, anh muốn nó được như thế này mãi.

Trước mắt nó bây giờ là một màu đen như mực, nó không thấy gì cả, định kêu Minh nhưng PHUP, nó thấy mình đang đứng trên một con đường, một con đường nhỏ, có hai hàng hoa tulip nở rộ hai bên đường, cùng những ánh đèn lấp lánh, được cắm dài trên con đường (kể tới đây tưởng tượng ra được chưa ta), ánh đèn chớp liên tục rồi trên mặt đất hiện lên dấu mũi tên chỉ đường, nó ngạc nhiên và thích thú lắm nên đi theo ngay, đi được một đoạn thì bong bóng xà phòng ở đâu từ các bông hoa tulip bay lên chụm ngay chỗ nó, làm nó nhảy cẫng lên lấy tay đâm chọc bong bóng, hề thấy có cái nào bị nó làm bể thì nó lại la hét lên, cười ha hả, có lẽ chuyện này đối với những người khác thì là chuyện bình thường, có khi còn không thú vị nữa, nhưng nó thì khác nhé, từ trước đến giờ tuy nó cũng vui chơi đi đây đi đó khắp nơi không thua kém ai nhưng nó chưa từng thử những cái này, lúc nhỏ khi còn học lớp 3 có vài lần nó nhìn các bạn thổi thấy vui vui, nhất định về nhà sẽ đòi mua cho bằng được, nhưng khi ra về đang ngồi đợi papa tới rước thì thấy có người chơi trò thổi bong bóng nó cũng chạy lại xin chơi cùng, đang thổi được một cái thì đã bị một bàn tay nào đó nhắc bóng nó lên, nó xoay lại thì ra là papa nó, nó vui vẻ cười, nhưng nụ cười không giữ được lâu khi ông nói:

“Con đừng bao giờ chơi các loại dơ bẩn này nha, nó không hợp với một tiểu thư như con đâu”.

Từ đó nó tự biết nghĩ hơn, không cất tiếng đòi đồ chơi thổi bong bóng nữa, cho đến bây giờ.

Minh thấy vừa thương vừa tội cho nó, thấy nó vui đến vậy cũng đủ biết nó đã lâu chưa thấy những thứ này rồi, cậu biết nó từ nhỏ đã được quản giáo rất nghiêm, tới ngày chỉ biết làm tốt mọi việc vì nó là chủ nhân tương lai của tập đoàn Lâm thị, nên những cử chỉ lời nói phải đúng mực, từ nhỏ đã học cách ăn uống trang nhã lịch sự rồi, nên chưa từng thử qua những lối sống nông thôn là vậy. Nhưng nhìn nó bây giờ khiến Minh thích nó hơn thôi, nó làm tim Minh đập liên hồi khi nhìn vào nụ cười bé bỏng của nó, có hai lúm đồng tiền tím tím hai bên, nhìn càng đáng yêu hơn, đây là lần đầu tiên Minh thấy nó cười tươi đến thế, làm cậu cũng thấy vui theo.

_0AAAA...đẹp quá hà, y như trong sử sớ thần tiên ấy nhỉ!Hy` hy`_nó vẫn lấy tay chạm nhẹ từng cái bong bóng mà la hét.

Lại một lần nữa trên đường hiện lên dấu hiệu chỉ đường làm nó thêm phần tò mò, tiếp tục đi tiếp nhưng vẫn quay đầu lại nhìn hàng chục bong bóng xà phòng đang bay bay phấp phới.

Đi một lúc, trước mặt nó hiện lên một cái cây cổ thụ nó không biết làm gì mà chỉ nhìn xung quanh, chột trên cây cổ thụ tủa ra hàng trăm con đom đóm chớp chớp trông thật đẹp, bay lượn vòng vòng chỗ nó đứng rồi đậu ngay lên cây cổ thụ, làm cây phát sáng mà chẳng cần 1 cái đèn nào.

Nó tới gần cây cổ thụ thì thấy một cọng dây, nó cao hứng giựt xuống một cách nhẹ nhàng, nhìn thật gần thì ra là một chùm bong bóng hơi, xanh đỏ tím vàng đều có, nhưng đặc biệt một cái là nó được in hình trái tim và trên đó được ghi mấy dòng chữ :

“Em hãy cười thật nhiều nhé, em cười thật sự rất rất đáng yêu đấy ^_^”

“Em hãy tạo cho mình nhiều điều hạnh phúc hơn nhé, như thế mới làm anh cảm thấy hạnh phúc được ><”

“Trái tim anh luôn mong chờ một tình yêu và bây giờ anh đã tìm được rồi”

“Em có biết cô gái đó là ai không? Cô gái đó là một tiểu quý (đọc đến đây nó nhăn mũi cười), nhưng cô ấy đã lỡ hút hồn anh từ đời nào rồi, chỉ bằng một nụ cười, một nụ cười của thiên thần, nụ cười đó đã làm tim anh nao núng suốt ngày đấy @@”

Nó thấy ám áp với những dòng thư ít ỏi mà Minh để lại, nó có cảm giác tim lân lân trên mây từ lúc nào rồi, nó cảm giác tay mình sờ được cái gì cứng

cứng, nó đưa lên mặt xem, đó là một món quà, nhỏ màu hồng nhạt in hình gấu con khá kute nha, nó chậm rãi mở ra, bên trong là một cái hộp....

Nhấn cặp ư, Minh có ý định gì chẳng...

Thấy nó đã tìm được quà, Minh đi từ trong bụi rậm đi ra, cười nói với nó:

Em có thích những bất ngờ này không? Minh giả vờ hỏi nó, muốn tự nó nói ra cảm xúc thật của mình.

Em rất thích, những điều này ngoài dự định của em, không ngờ anh cũng lãng mạn và trẻ con như thế! nó trêu Minh

Trẻ con, anh mà trẻ con sao, người ta là người lớn rồi đó! Minh vênh mặt lên nói.

Đúng đúng, anh là người lớn, lớn hơn con nít một chút nó nham nhở nói.

Em toàn chọc anh, không thèm nói chuyện với em nữa! Minh làm mặt giận

Thôi mà cho em só-ri đi mà, dù sao anh cũng là “người lớn” nên phải có tính đại nhân đại lượng chứ nó xu nịnh.

Anh hết giận là được chứ gì, em đừng có nịnh anh nữa, nổi cả da gà lên rồi mà giờ đến lượt Minh trêu nó.

Anh thật quá đáng mà! nó xoay snag chỗ khác không thèm nhìn mặt Minh luôn.

Thôi mà ngoan nào! Minh khẽ choàng tay qua cổ nó, nó cũng xoay mặt lại, Minh khẽ kiss trên trán nó một cái, nó hơi bất ngờ nhưng cũng không làm gì ngoài nhìn anh và cười mỉm mỉm.

Anh đeo cho em cái này nhé! Minh mở hộp nhẫn ra định đeo vào tay nó, nhưng nó giật ra làm anh ngỡ ngàng.

Em...em, anh hãy để cho em vòng chiếc nhẫn vào sợi dây chuyền này nhé! Đến lúc nào anh làm em gục ngã thực sự thì em mới chính thức đeo vào tay mình! miệng nó lên tiếng chắc chắn.

uhm, anh tôn trọng ý kiến của em, anh sẽ đợi em và nhất định anh sẽ làm em gục ngã vào anh, sẽ không lâu nữa đâu Minh nói và ôm nó vào lòng.

_Nó thầm nghĩ: “cám ơn anh đã cho em cảm giác như thế nào được gọi là niềm hạnh phúc thật sự, anh hãy cố gắng lên nhé, hãy chờ em, chỉ cần vượt qua sóng gió lần này thì em có thể thanh thản thật sự để bên cạnh anh rồi, em tin chắc rằng anh nhất định sẽ làm em gục ngã mà, đừng làm em thất vọng đấy nhé, nếu không em không buồn tha anh đâu”, nghĩ xong nó ôm Minh chặt hơn, như không muốn rời.

Minh khẽ nâng cảm nó lên, nhẹ nghiêng mặt xuống, trao cho nó một nụ hôn ngọt ngào nhất mà từ trước đến nay anh không cảm nhận được với người nào, con say tình khiến 2 con người quấn quýt lấy nhau như không muốn rời, Minh khẽ tách răng nó ra, lưỡi Minh hòa quện cùng lưỡi nó, đùa giỡn “bên trong” chưa đã, mà càng làm máu lẩn người Minh nóng hừng hực, anh cắn nhẹ lên vành tay nó làm nó kêu lên, kích thích dục vọng của Minh càng lớn, bàn tay to chắc của Minh bắt đầu sờ soạn lung tung, thấy có gì bất ổn nó nhào người ra khỏi Minh, nhưng bàn tay nó đã được Minh giữ rất chặt, chẳng biết sao nó bây giờ bần rùn cả tay chân, càng đẩy Minh ra anh càng bám chắc lấy nó, anh nhẹ nhàng hôn lên trán nó, rồi đến má, qua bên trái một chút là môi, từ từ đi xuống cổ, anh như bị thôi miên trong giấc mộng đẹp, anh khẽ kéo nó ngồi xuống, tay lẩn mò (Oc, oc) bên trong áo nó, cảm giác nhột làm hai đứa thấy ngượng ngịu đôi chút, nhưng anh đâu có bỏ qua cho nó, nụ hôn lại lần nữa làm nó rối trí, đang nghĩ cách để Minh dừng lại mà giờ đây, cái cảm giác này làm nó muốn Minh tiếp tục quá, nó không có một cảm giác bất an nào khi ở bên Minh, nó bắt đầu đáp trả lại nụ hôn của anh một cách nồng nhiệt, vòng tay qua cổ anh, hai người bắt đầu đang lên cơn say nồng thì

“

Thiệt là mất hứng quá đi, đang trong đoạn sôi nổi thì, nhưng nhớ lại chuyện vừa nãy thì nó và Minh mặt đỏ như gấc ấy, Minh không ngờ mình lại làm những chuyện vô liên si như vậy với nó, thật ra hồi nãy anh chỉ định hôn nó thôi, nhưng sau nó làm anh không thể nào kiềm chế lại mình được, tay chân cứ cảm thấy ngứa ngáy, á chà về nhà phải tu tắm đường tánh lại mới được, còn nó cũng có khác gì Minh đâu, mặt như hai trái cà chua đây nè, thiệt là mất mặt quá, sao lại tự tiện như vậy chứ, đáng lẽ phải ngăn lại nhưng... hồi nãy tay chân không biết bị cái gì mà mềm nhũn ra, thật là đáng ghét quá.

_Alo Minh nghe!

_Minh hả, em có thể về nhà được không, hức hức...chị..muốn hỏi em vài chuyện...hức...

Chị, có chuyện gì mà chị khóc vậy, ai gây chuyện với chị sao, em sẽ cho người xử bọn nó Minh gằn từng chữ.

_Không có gì...hức...đầu...em mau về nhà nhé, chị...hức...có chuyện quan trọng hức cần hỏi em.hức...tút...tút

Chị chị...chết tiệt! Có chuyện xảy ra vậy không biết? Minh xoa xoa vắn thái dương nói.

Nãy giờ nó thấy nhất cử nhất động của Minh cũng biết sơ sơ là có chuyện gì rồi, nó hỏi:

_Có chuyện gì sau Minh?

Uhm, cũng có chuyện, nhưng chắc không sao đâu, mình đi chơi một chút nữa rồi hãy về! Minh nói xong, nắm tay nó định đi

Thôi, Minh đưa Hân về đi, Hân cũng thấy mệt rồi! Minh về lo việc mình đi nó nói lảng.

_Uhm

Trên đường đi...

_Hân có giận Minh vì đã không đưa Hân đi chơi nhiều nơi nữa không? _Minh nhìn nó ngần ngại.

_Không bao giờ, Hân đâu có ít ki đến thế đâu, dù sao Minh cũng có việc bận mà, đâu phải tại Minh, với lại hôm nay Hân đã rất vui rồi.

Kettttt...

Minh khẽ hôn lên trán nó rồi chúc nó ngủ ngon.

_Hân vào nhà đi, ngoài này lạnh lắm

_Minh đi trước đi, Hân muốn nhìn thấy Minh đi an toàn mới vào nhà! _nó nhìn Minh chăm chăm nói.

_Hân đi vào trước đi, Minh cũng muốn thấy Hân vào nhà rồi mới yên tâm về nhà

Thế là 2 người cứ chí chóc với nhau một lúc rồi Minh đành chịu thua đi về trước, pò tay với cô bạn gái bé nhỏ này.

Không hiểu sao cô có cảm giác bất an, nhẹ nhàng đóng cánh cửa nhà định bức vào nhưng có cánh tay ai đó chặn lại không thể đóng được.

_Chị Thanh đâu rồi chú! _Minh đến nhà đã thấy ba Thanh ngồi một mình.

_Ồ, Minh hả con, chú không biết con Thanh nó có chuyện gì mà, từ hồi trưa đi học về nó cứ giam mình trong phòng không chịu ăn cơm, còn nghe Bác Trương tài xế nói khi rước nó đã thấy nó khóc rồi, con lên hỏi thăm và khuyên nó xuống ăn cơm giùm bác nhé! _Ba Thanh hiền hậu nói.

_Vậy để con lên xem sao! _Minh nói rồi tiếng thẳng lên phòng Thanh.

“Cốc, cốc”

“Con không muốn ăn, mọi người đi hết đi, huhuhu...hức..hức..”

“Chị Thanh, là em Minh đây, chị mở cửa cho em đi”

Kịt...

_Em tới rồi sao, hức..hức...em vào đây đi chị có chuyện quan trọng muốn hỏi em_nhìn Thanh bây giờ thật thê thảm, mặt mày tèm lem nước mắt, không biết khóc ra sao mà mắt cô sưng chùm bụp, nhìn phát tội

_Chị, có chuyện gì xảy ra mà chị lại khóc nhiều vậy. _Minh từ từ bước vào phòng hỏi, nhìn xung quanh phòng anh nói tiếp _lại còn đập phá đồ nữa chứ, thật ra chị bị chuyện gì mà ra nông nổi này thế hả?

_Cái đó chị phải hỏi em mới đúng!

_Em, em làm gì chị đâu chứ? _Minh không hiểu nói.

_Nói đúng hơn là bạn gái em, sao em không giữ bạn gái mình cho cẩn thận, để cô ta đi dụ dỗ bạn trai người khác thế hả! _Thanh hét lên, mắt in tia giận dữ.

_Chị đang nói gì em thật sự không hiểu. (sao hum nay ng0x thế a).

_Hừ, chắc em cũng bị nó treo lên đầu lên cổ rồi chứ gì, nó ăn nằm với người khác có khi em cũng không biết luôn ấy chứ _Thanh giận quá mất khôn, chửi rủa lung tung

_Chị thôi đi, em không cho chị xúc phạm tới cô ấy._Minh cầu.

_giờ này em vẫn còn ngu muội sao hả Minh, em bị người ta chơi 1 vố sao lưng vậy mà còn bình nó nữa hả? em ngu ngốc từ hồi nào vậy hả. _Thanh điên tiết quát.

_Từ nãy tới giờ em chả hiểu chị nói gì cả, chỉ toàn chửi mắng người khác thôi.

_Nếu em không hiểu thì chị nói rõ cho em hiểu, Hân bạn gái của em đang âm mưu, giành giật, chiếm đoạt Nam của chị đó, em hiểu chưa hả! _Thanh hùng hổ nói.

_Chị nói bậy bạ cái gì thế, làm sao có thể như thế được, 2 người họ từng nói là bạn của nhau mà, với lại từ lúc có mặt Hân tới giờ, hầu như chẳng thấy 2 người họ nói chuyện với nhau nói chỉ là những cử chỉ thân mật, làm sao mà Hân lại định cướp anh Nam chứ, em không tin đâu. _Minh nói dứt khoát.

_Thì chị cũng có ngờ đâu, cho hồi chiều này, Nam nói với chị là..đòi..chia tay..và chị muốn biết lí do tại sao như thế..hức ..anh ấy còn nói là anh ấy vẫn còn yêu bạn gái cũ, không muốn cô ấy hiểu lầm nên đòi chia tay..với chị..hức hức _nói đến đây nước mắt lại trào dâng

_Anh ấy đòi chia tay với chị sao, anh Nam không phải là người vô trách nhiệm đến thế đâu, nói chia tay là chia tay liền sao, mà anh ấy còn nói là yêu bạn gái cũ, như vậy cũng đâu có bằng chứng Hân là người con gái đó chứ! _Minh lên tiếng phản bác.

_Chị đâu có đoán mà không có bằng chứng chứ, chị đã cho người điều tra và biết, người bạn gái mà Nam nói chỉ có Hân thôi, à không là Băng Băng mới phải, cô ta là con gái của bác Lâm, bạn của ba em đó, cô ta quen Nam đã mấy năm rồi, vậy mà chẳng nói gì cho em biết sao. _Thanh nói rồi nhìn sang Minh.

“...” _im lặng là vàng.

_Chị đoán không sai mà, cô ta chắc chắn là có ý đồ nên mới không nói cho em biết sự thật về mối quan hệ với Nam đây mà, còn bày đặt mặt lạnh làm như không quen biết nữa chứ, đúng là hồ ly tinh mà... _Thanh chưa nói hết câu, Minh đã bước ra từ lúc nào (phải nói là chạy mới đúng)

Minh chạy ngay ra cửa lấy chiếc mô tô phân khối lớn của mình chạy vụt đi, bỏ mặc lời kêu ý ới của ông Thịnh ba Thanh.

“Tại sao em lại gạt tôi chứ, tại sao em không nói hết mọi chuyện với tôi, hay em vẫn chưa tin tưởng tôi điều gì, or đang muốn đùa giỡn tình cảm của tôi chăng...” _Minh chạy nhanh mà đầu óc trong vô thức.

_____ Ở nhà nó _____

Một bàn tay chặn cửa làm nó không đóng lại được, nó ngước lên xem ai là thủ phạm, thì ra là cái tên tội đồ mà nó căm ghét.

_Anh đến đây làm gì? _nó nhìn Nam hỏi trong tức tối.

_Anh đến đây để thăm em, anh chờ em gần 2 tiếng rồi đó, lúc trưa không thấy em trên lớp làm anh rất lo, bây giờ thấy em vẫn bình an làm anh an tâm lắm! _Nam cười hiền nói.

_Tôi không cần anh phải lo, nếu cần thì hãy lo cho bà cô bạn gái của anh đi, tôi không muốn có cái diễn phúc đó đâu. _nó nói và định đi vào trong, thì bị Nam nắm kéo lại.

_Anh làm cái gì vậy hả? _nó bực mình rồi đẩy.

_Anh có chuyện muốn nói với em. _Nam buồn bã nói.

_Tôi với anh không còn gì để nói hết á, bây giờ anh buông tay tôi ra, còn để tôi vào nhà nữa chứ. _sao bây giờ nó không còn thấy tim đập mạnh khi nhìn thấy Nam nữa nhỉ. (cái này nó cũng không để ý tới nhà)

_Cho anh 10 phút, chỉ 10 phút thôi rồi anh sẽ đi mà. _Nam năn nỉ nó.

_Được thôi, anh còn 9 phút 48 giây đó, có gì thì nói mau lên đi. _nó tỉnh queo nói.

Nam cũng bất ngờ về cách nói bình thân của nó, chẳng lẽ nó không còn cảm giác với anh nữa sao, không thể được anh không cho phép nó vứt anh ra khỏi trái tim nó, không bao giờ.

_Anh khi nãy đã thấy Minh đưa em về, trông hay người khá vui vẻ, có phải những điều đó chỉ là sự đùa giỡn của em thôi, phải không? _Nam nói mà nhìn về phía nó, trông chờ sự trả lời của nó.

_Không phải vui mà là quá vui, tôi và Minh không phải chỉ là đùa giỡn kiểu trẻ con đâu, anh hiểu không hả, à nói với anh chắc cũng không hiểu đâu, từ trước đến nay anh luôn xem tình cảm của người khác là 1 trò đùa mà! _nó cười chua chát.

_Không phải như em nghĩ đâu, em yêu em là thật lòng mà, bây giờ anh cũng đã chia tay với Thanh rồi, chúng ta quay lại được không em. _Nam nói như đang khóc, thật nghẹn ngào.

_Đó tôi nói có sai đâu, anh chẳng xem bạn gái mình ra gì cả, chắc anh đã chiếm được cái của quý của cô ta rồi chứ gì, nên bây giờ định đá người ta hả, đúng thật là 1 kẻ vô liêm sỉ, đề tiện. _Nó nói trong tức giận.

_Anh cấm em nói anh như thế! Em là của anh, anh không cho phép em rời xa anh mà đi theo thằng khác em rõ chưa. _giờ đây ai có thể nhận ra, người nói những câu dọa nạt này chính là người mà mọi người đều xem là hiền như cục bột ấy ạ.

_Bây giờ anh đã lòi ra mặt chuột của mình rồi, thật đúng là một kẻ tham lam. _nó khinh thường nói.

Ở một khúc xa xa có 1 chiếc xe phân khối lớn đang chạy tới, nó không để ý cho lắm nhưng anh chàng bên cạnh thì nãy giờ đang quan sát, mặt kệ nó đứng đó chờ rửa mình, thấy chiếc xe chạy gần lại phía hai người, Nam nhếch lên một nụ cười đều cán, xoay sang ôm lấy người nó và kiss... nó khá bất

ngờ với hành động của Nam nhưng bất ngờ nhất chính là cái con người đang chạy xe ngang qua chỗ nhà nó, nhưng không thèm nhìn lại mà vẫn chạy mất hút...

Chát...

_Anh làm cái quái gì thế hả? _nó vừa chùi môi mình vừa quát.

_Anh chỉ muốn thể hiện tình cảm của mình với em thôi mà. _Nam vẫn giả vờ với khuôn mặt buồn nói.

_Anh đừng đưa ra bộ mặt giả tạo đó nữa, chẳng phải anh thấy Minh đến đây rồi giả ra cái trò đó sao. _nó trừng mắt với Nam nói.

_Hừm, hừm. em biết rồi còn hỏi anh làm gì! _Nam nhìn lơ đãng đầu đó nói.

_Anh thật bi ối, giờ ra thủ đoạn đó để chia rẽ chúng tôi sao, anh đừng có nằm mơ. _nó bỏ mặt Nam đi nhanh vào nhà.

_Anh sẽ không cho phép em được hạnh phúc với thằng Minh đâu, bằng mọi giá đấy! _Nam nói vọng theo, anh không biết nó có nghe không nhưng gần như câu nói đó là để nhả nhủ anh thì đúng hơn, bằng mọi giá, đúng vậy, bằng mọi giá em sẽ không được hạnh phúc với ai ngoài anh đâu.

Nó chạy vọt lên phòng, khóa chặt cửa lại, trằn trọc mãi mà không ngủ được, nó bận phải suy nghĩ ra cách giải thích để Minh không phải hiểu lầm nó nữa, haizz...nạn giải rồi đây, chắc nó phải kể hết đầu đuôi mọi việc cho Minh biết quá, nó tin Minh, chắc Minh sẽ tha thứ cho mọi lỗi lầm cho nó, mong là thế,...thôi giờ phải đánh một giấc đã, ngày mai còn phải chiến đấu mọi việc nữa chứ...

6h15....

Hôm nay nó đến trường sớm hơn mọi ngày, sáng sớm nó đã đánh thức bác Thứ, ** nuôi nó từ nhỏ để chỉ nó cách nấu ăn, chuẩn bị cơm hộp cho Minh, hôm nay nó hưng phấn lắm nha, cười tùm tùm suốt ngày, vì hôm nay là lần đầu nó nấu ăn cho người khác đó, nó còn trang điểm chỉnh chu lại nhan sắc cho thật đẹp nữa, chắc Minh sẽ bất ngờ với món quà của nó lắm đây.

6h30'

6h 45'

7h...

Vẫn chưa thấy bóng dáng của Minh đâu cả, nó cũng đưa hộp cơm cho bọn bạn xung quanh luôn rồi, bọn họ cứ ngồi đó khen mãi nhưng nó có thèm để ý đâu, từ lúc vô học tới giờ nó cứ ngóng ra phía cửa rồi lại gục đầu xuống bàn, nói chung là không có tâm trí để học nữa, nó ù rú xuống 5 tiết học.

_Ê! Như, hôm nay bà có thấy Băng nó sao sao hông, y như người mất hồn ấy! _Hoàng kêu kêu vai Như nói, khi mất thì vẫn nhìn nó đi phía trước.

_Mà hình như có liên quan đến chuyện hôm qua ha gì á, hôm qua nó cúp thì Minh cũng không thấy tâm hơi luôn, hôm nay Minh nghĩ chắc là có chuyện rồi! _Như xoa cằm nói.

_Uhm, hay là mình hỏi bà luôn nhì! _Hoàng nói xong chưa để Như trả lời đã phóng lên trước mặt nó, tươi cười nói.

_Hôm nay bà sao vậy, mặt cứ buồn buồn, hông lẽ có chuyện gì xảy ra sao? _Hoàng thăm dò nó.

_Không có gì đâu, tại hôm nay mình hơi mệt thôi! _Nó cố cười gượng nói, rồi bình thần bước đi tiếp.

_Đúng là có chuyện mà, nhìn tướng nó là biết rồi, hay..ông Minh làm gì nó rồi! _Như vỗ vai Hoàng nói, rồi ngược lên trời suy nghĩ.

_Đừng có ở đó nói gở, Băng không phải hạng con gái dễ dãi đâu, yên tâm đi, chắc cậu ấy chỉ mệt trong người một chút thôi mà. _Hoàng trả lời rồi cũng bỏ tay vào túi bước đi.

Đi học về nó cũng chạy ngay lên phòng vsen xong, nó nằm ịch xuống giường lấy con “dê” ra gọi ngay cho Minh nhưng chỉ nhận được cái giọng như rô bốt của tổng đài, sao lúc này nó ghét ời là ghét cái giọng này thế không biết, sao Minh không bắt máy chứ, không lẽ đây là cú sốc của Minh sao, chắc chắn là Minh hiểu lầm nó rồi, thiệt là rắc rối quá, cậu ấy cứ nghĩ như hôm nay thì làm sao mình giải thích được đây, không được cái miệng ăn mắm ăn muối này, ngày mai nhất định cậu ấy sẽ đến thôi mà, tự tin lên nào, nhưng sao không cười nổi thế này.

Ai biểu hồi tối không chịu ngủ làm gì, bây giờ mắt bị thâm quầng, y như gấu trúc ấy, còn đi trễ nữa chứ, tại đi xe nhà nhưng kẹt xe quá nên mới thế ấy chứ! (còn chối, đi trễ thì nói đại đi).

_Ấy da! _nó nhắm mắt nhắm mũi đi nên đụng trúng ai đó _xin lỗi bạn nha! _nó cười cười nhìn nạn nhân nhưng nụ cười khựng lại trên môi nó.

_Minh! _nó kéo tay Minh lại, tuy đứng đó nhưng cậu ấy vẫn không nhìn vào mặt nó.

_Có chuyện gì? _Minh hỏi, nhưng mặt thì lầm lì, không cảm xúc.

_Cậu còn giận chuyện hôm qua sao, những gì cậu thấy chỉ là hiểu lầm thôi, mình không... _Nó nắm lấy tay Minh giọng gấp gáp.

Không cần nói cho tôi biết đâu, dù sao chúng ta cũng đâu có quan hệ gì Minh nói rồi gạt tay nó ra khỏi tay mình, chân anh tiến bước.

“Không có quan hệ gì sao, phải rồi, mình chưa là gì của anh ta cả và anh ta cũng không là gì của mình, đâu cần phải giải thích cho anh ta hiểu chứ, đúng là đồ giận dai như đĩa, không quan tâm đến cảm xúc của mình hay sao mà nói những lời đó chứ, cho cậu biết, bây giờ cậu không năn nỉ xin lỗi tôi, thì đừng hòng tôi tha thứ cho cậu”. (e0, tôi má này giận à).

Hôm nay không khí trong lớp không tốt cho lắm, tràn ngập xác khí, nhất là 2 cái bàn cuối ở tổ 1 và 4, mặt ai cũng lạnh tanh, không nói 1 chữ nào.

Rengg. . .

Hết giờ Minh lấy sách vở đi đến thư viện, để tìm tài liệu cho bài kiểm tra sắp tới, còn nó thì như cục đất cứ ngồi ì 1 chỗ không chịu đi đâu.

_Như này, tui thấy tình hình hơi bị căng à nha, hay mình làm này đi. . . _Hoàng thù thì vào tay Như rồi chạy vèo ra cửa.

__Ở thư viện_____

_Minh này cậu lấy sách gì thế? _Hoàng lơ đãng theo sao hỏi.

_Bài tập Toán nâng cao. _Minh nói mà mắt vẫn dán vô cuốn sách.

_Cậu chăm chú học thế, hay mình đi xả stress chút đi há! _Hoàng vẫn tiếp tục nói.

“...”

_Cậu có thấy Hân hôm nay kì lạ lắm không? _vẫn tiếp tục.

“...”

_Hôm qua cậu ấy còn mang theo 2 hộp cơm nữa đó, hình như là tặng ai đó! _Hoàng nói và tìm tòi xem xét sắc mặt của Minh.

_Chuyện đó đâu liên quan đến tôi! _tuy hơi bất ngờ nhưng vẫn mặt lạnh trả lời.

_Hôm qua cậu ấy chờ ai mà cứ ngóng ra cửa suốt, đến tiết thứ 3 cậu ấy cho mấy người kia luôn.

“...”

_Qua đó, ta có thể suy luận người cậu ấy chờ, hôm qua không đến lớp và... _ngập ngừng_ trong lớp chúng ta hôm qua nghĩ chỉ có cậu mà thôi!

_Tôi không quan tâm! _Minh không thèm ngước lên 1 cái.

_Nhưng tôi quan tâm, chả phải 2 người là 1 đôi rồi sao, giờ lại mặt lạnh với nhau thế này, tui là bạn thân của Hân làm sao có thể để cậu ấy buồn như thế chứ!

“...”

_Thế này nhá, tôi cùng cậu đi nhậu 1 chầu thì quên ngay ấy mà.

“...”

_Đi đi mà! _Hoàng kéo kéo.

“aaa, phịch”

Hoàng nằm chổng quèo dưới đất, thật tội nghiệp cho những người nhiều chuyện mà!

_Hừ! _Minh nhìn Hoàng 1 cái rồi bước ra khỏi thư viện.

Xung quanh bu lại xem Hoàng có chuyện gì không mà cứ nằm chết đi ở đó không chịu dậy.

_Cậu, cậu ta đi chưa! _à thì ra là giả bộ đấy mà, hồi nãy Minh chỉ dùng 2 phần công lực thôi mà, bọn kia ồ lên 1 tiếng rồi cũng ai làm việc nấy.

Hoàng chạy về lớp, đi đến chỗ nó, khều khều móc móc, cho nó nói chuyện.

_Băng à, cười lên cho vui cười hé hàm răng dù cho có sung nhưng vẫn cười thật tươi, he he he! _Hoàng xoa cái mặt rồi kéo dẫn ra chọc nó cười.

_Cậu đi ra chỗ khác chơi đi để cho tớ học! _nó găm mặt vào cuốn sách nói.

_ Học gì chứ, tôi biết cậu không có tâm trạng để học đâu mà, nghe tôi đi, đi chơi 1 cái là khỏe khoắn ngay ý mà! Nhanh nhanh._ Tiếp tục màn kéo.

_ Đã nói là không đi mà, kéo quài!_ nó nhăn mặt nói.

_ Thôi mà, đi đi, cười lên nào!_ Hoàng lấy tay chọc lét nó.

_ asssssssss! Bụp_ Hoàng đã nằm 1 đồng_ nó phúi phúi tay bước ra khỏi lớp.

3’

6’ sau

_ Này cậu có sau không vậy, đi không nổi nữa à!_ Như lo lắng nâng Hoàng dậy.

_ Bà đi chưa!_ Hoàng ngược lên nhìn thấy cái gật đầu của Như thì đứng phắt dậy, phúi tay phúi chân cười tươi rói_ he he, hông ngờ mấy người này bạo lực thiệt, hèn là mình nghĩ ra cách này, không thôi thì toi cái mặt xinh trai của tui òi!

_ Ông đi chết đi!_ Lần này đến lượt Như đá, cú sút thật hoàng hảo, in nghiêng đầu chân luôn này.

AAAA....đây là kết quả của việc dám lừa người những người lương thiện đấy.

Bạn đang đọc truyện *Có Là Dân Chơi Há?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Renggg....

5 tiết lại trôi qua thật vội vã.....

_ Hê Hân! Hôm nay thấy cậu không được vui? Có chuyện gì à!_ T.Băng vỗ vai hỏi.

_ Hân bị bệnh à, cảm hay sốt, hay mệt trong người sao, có đi về nhà được không hay mình chờ Hân về nha!_ Tuấn Anh ở đâu chui ra nói.

_ Này nh0x, chị lớn hơn nh0x 1 tuổi đó, sao không gọi chị mà cứ gọi tên thế hả? chẳng hiểu phép tắc gì cả_ nó nói rồi cú lên đầu T.Anh 1 cái.

_ Gì chứ, chỉ lớn hơn 1 tuổi thôi mà, người ta cũng to cao, là người lớn rồi đó, đừng có xem T.Anh là con nít nữa nha, với lại hơn kém nhau 1 tuổi cũng quen nhau được chứ bộ._ T.Anh cứ nói đến khi bắt gặp được cái đá chân của T.Băng_ gì dạ chị hai!_ T.Anh nhăn mặt hỏi, chỉ thấy chị mình nhướn nhướn nhìn người đối diện nên cậu cũng nhìn theo.

_ Cái, cái câu cuối á, em nói gì mà chị không hiểu._ nó thắc mắc hỏi.

_ Ờ, thì, thì.. biết mình bị hổ nên cố chần chừ lại, nhưng nghĩ đi nghĩ lại sao mà cậu quyết định nói ra tình cảm của mình_ Hân à, T.Anh muốn nói 1 chuyện rất quan trọng với Hân._ giọng cứng rắn nói.

_ Quan trọng, có liên quan đến chị sao!_ nó hỏi lại cho chắc, thì thấy T.Anh gật đầu cái rụp_ vậy nói đi, chị nghe nè!

_ Hân à, lần đầu tiên T.Anh thấy Hân thì T.Anh rất..

_ Cái thằng nhỏ này!_ Bị T.Băng đánh cho 1 một cái vào đầu không biết trời chẳng gì luôn_ có nhiều đó mà nói không được nữa_ cô chửi T.Anh xong liền xoay sang nó_ Thằng nhỏ này muốn cậu nhận nó làm “đàn em” đấy, nó hâm mộ cậu từ khi cậu đánh tụi con Ngân á (cái này ai không nhớ thì đọc mấy chap trước nga), từ lúc đó nó cứ này nỉ mình nói với cậu, bây giờ đứng trước mặt cậu mà còn áp a áp ứng nữa._ T.Băng cười vui vẻ nói.

_ CHI!...._ T.Anh bực mình quát, ánh mắt rực lửa nhìn chị mình đang phá đám

_ Hỳ, hỳ, có gì đâu mà ngại không biết nữa, em cứ nói với anh Hoàng đi, anh xử lý mấy chuyện đàn em muốn vào nhóm đó, với lại nhìn em cao to thể này chắc chắn anh sẽ cho vào ngay chứ gì!_ Nó nháy mắt với T.Anh, nhưng cậu chỉ đáp lại nó với ánh mắt đáng thương, đang rung rung nước. (mít ướt như vậy mà bày đặt làm người lớn hả nh0x)

_ Mà cậu nói chuyện chủ đề hồi nãy đi, đừng quan tâm đến thằng nh0x này nữa._ T.Băng nói mà không thèm nhìn T.Anh cái.

Uhm, tại gần tới thi HK1 rồi nên phải học túi bụi, bởi vậy nên mình thấy hơi mệt ấy mà. nó thân thiện trả lời. (hừ, nói dối không chớp mắt nha!)

Vậy để Anh đưa Hân về nha! Tuấn Anh chen vô nói. (ế, ế, tên là T.Anh mà bỏ từ Tuấn còn Anh không dạ b0a! có âm mưu = =”)

Cậu đi nhà sách với mình nha! gạt sang lời nói của T.A, T.Băng kéo tay nó đi trước. làm cậu bé 1 lần nữa mất hứng.

Uhm nó cũng đi theo, đi bên T.Băng nó cảm thấy sáng khoái lạ thường, chắc nhờ tấm lòng trong sáng thanh khiết của cô đã giúp nó chẳng, chắc là thế rồi.

1 tiếng sau....

Woaaa...., thật là khỏe quá đi, cuối cùng cũng chọn xong cả đóng sách nó đang vurun vai ra than vãn, khi nhìn thấy 1 xe đẩy kem ngang qua_ nè, nè, tụi mình qua bên đó mua kem đi nha!_ nó nắm tay T.Băng chạy ngay đến xe đẩy.

Hân, chị hai, chờ em với, em đang xách nhiều vậy, làm sao chạy nhanh được chờ em với coi! T.Anh năn nỉ gọi theo.

Công nhận kem này ngon thiệt ha! Đang trời nắng chan chan thế này, ăn 1 ly kem vô thiệt là tuyệt cú mèo. nó nhanh nhẩu nói.

“Bây giờ mình đã hiểu tại sao Minh thích Hân rồi, cậu ấy có nét hồn nhiên, dễ thương, dễ mến mà khó ai có được, mình sẽ không bao giờ được như cậu ấy” T.Băng nghĩ thầm mà cười chua xót.

Chợt phía sau nghe nghe tiếng chân dậm bình bịch, nó rất nhạy cảm nên biết ngay, nó vừa xoay người lại đã thấy 1 đám gần 20 đứa ở đâu tiến lại gần, nó nhăn mặt biết là có chuyện không hay sắp xảy ra.

Ngày 2 cô em đi đâu mà vào con đường vắng hoe thế này vậy, rất là nguy hiểm đó, hay tụi em đến nhà anh đi, nhà anh gần đây lắm, đến đó rồi tụi mình bắt đầu tâm sự ha! 1 thằng đàn em nói.

Các người muốn gì đây? Tụi tụi, không có tiền nhiều đâu, các người đi cướp chỗ khác đi. T.Băng lên tiếng trước.

Ấy ấy, cô em nói gì vậy, bọn anh có cướp gì tụi ai hồi nào đâu nè, nói thế thì oan cho bọn anh lắm, tụi anh chỉ muốn mời hai em xinh đẹp đây đến nhà bọn anh chơi thôi mà, có làm gì đâu mà em phải sợ đến thế, há há há thằng khác tiếng đến mặt T.Băng nói, làm cô phải thụt lùi mấy bước.

Các người đừng có dòng vo nữa, các người muốn tiền chứ gì, nhưng khổ nổi là chúng tụi không có, còn các người muốn nói chuyện hả, xin lỗi, chúng tụi không muốn nói chuyện với “hạ người” như các người nó từ tốn nói.

Con ranh này, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt hả! Hôm nay tao sẽ cho mày 1 bài học coi còn dám lên giọng với đại ca này nữa không? Thằng đại ca đó nói rồi xông lên, chưa đầy 3 phút đã bị nó đá văng sang bên.

Hahahaa, đại ca ơi, sao mà đại ca lại yếu thế hả đại ca, haha nó cười chế nhạo.

Tụi bây xông lên coi còn đứng đó làm gì? thằng đó quát mấy tên kia rồi nhìn thấy tình hình nó đang đánh nhau dữ dội với bọn đàn em, hấn nhanh tay tóm lấy T.Băng giờ giọng đe dọa.

Hừm, hừm, tất cả dừng lại ngay thằng đó ra lệnh rồi xoay sang nhìn nó_ con nhỏ kia, mày có giỏi thì quỳnh tụi đàn fẽm tao 1 cái nữa đi, thì trên mặt con bạn của mày sẽ in 1 vết sẹo dài đấy, để coi nào, ở đây hay ở đây nhỉ_ vừa nói vừa để con dao lên trán rồi lại xuống má của T.Băng làm cô run sợ, khóc lóc.

Hân ơi, cứu mình với, mình sợ lắm, huhuhu...

Ở đám cây gần đó....

Ê này, kế hoạch của ông có hiệu quả không đó, ông kiếm đâu ra cái bọn đầu heo đuôi vịt này vậy hả, nhìn là muốn đâm thôi. Như thù thì nói.

Thì tìm ở mấy cái ổ chuột chứ đâu, bọn nó được mệnh danh là phá làng phá xóm nổi tiếng đó nha, tìm một lần chứ chẳng chơi. Hoàng vênh mặt nói.

Này, các cậu làm gì ở đây vậy! Bảo ở đâu kêu vai Hoàng làm cậu la chối lỏi.

Nhỏ nhỏ cái miệng thôi, bị phát hiện bây giờ. Như bịch miệng Hoàng nhấm mặt nói.

Ai biểu cái ông Bảo này ở đâu ra hù sao lưng người ta làm tướng mà sợ đứng tim luôn nè. Hoàng gãi đầu nói.

Không ngờ ông mà cũng sợ ma sao. Bảo trên.

Hừ, trên đời này, tui, trời không sợ đất không sợ Hoàng nói.

Mà chỉ sợ ma thôi!!!! Như và Bảo cùng lên tiếng làm cậu bé tức anh ách.

Thôi, trở lại với kế hoạch đi. Hoàng nhắc.

_Kế hoạch? Hai người bày trò gì vậy._Bảo tò mò hỏi.

_Chắc mấy bữa nay cậu nghỉ nên không biết, Minh và Hân đang giận nhau, chúng tui muốn 2 người đó làm lành lại nên mới bày kế này nè!_Như giải thích.

_Ồ, vậy tôi có thể giúp gì không?_Bảo suy nghĩ gì đó rồi cũng nói.

_Được thôi, bây giờ tôi chính thức thu nhận cậu vào “kế hoạch vượt qua sóng gió siêu tốc” do tôi đề ra._Hoàng vỗ vai Bảo nói.

_Cái tên gì mà đọc muốn lẹo lưỡi luôn hả!_Bảo trề môi nói, nhưng khi bắt gặp ánh mắt đỏ hoe của Hoàng thì cậu giả vờ cười lwo đi và nói_vậy chúng ta phải làm gì bây giờ.

_Tôi đã bày ra xong rồi, bây giờ chỉ còn mỗi việc gọi điện cho Minh thôi!_Như nói rồi 2 người nhìn chăm chú Bảo.

Biết đến phiên mình, cậu thở dài và lấy cái iphone ra...

“01227691761”

_Alo! Minh nghe_đầu dây bên kia lên tiếng.

_Alo! Minh, mày mau đến khu nhà hát bỏ hoang đi nhe, gần nhà sách Tây đô đó! Hân đang bị một nhóm côn đồ vây đánh kia, tình thế nguy cấp lắm mày mau đến đây đi nha!

_Con nhỏ đó bị đánh thì có liên quan đến tao à, sao tao phải đến cứu con nhỏ đó chứ!_bên kia giọng lạnh lùng nói.

_Tùy mày thôi, bọn kiểm chuyện có đến 30 mấy đứa lận (cái này chém nè), tụi nó uy hiếp bắt T.Băng ra, nên tình hình không ổn lắm, mày mau đến giúp đi.

_Sao mày không giúp, để được công anh hùng cứu mỹ nhân, hừ, mà gọi đến tao làm gì!_Minh khinh thường nói.

_Mày...mày muốn nghỉ sao cũng được, tao đang có việc bận nên không giúp Hân được, mày muốn đến giúp hay không là tùy mày thôi, tao không ép đâu!_Bảo nói xong và tắt máy ngay, không để Minh nói câu nào nữa.

_Sao rồi, sao rồi, có đến không?_Như nói.

_Nói nhanh đi, rốt cuộc cậu ta nói gì._Hoàng hỏi thúc.

_Cậu ta cứ lảng tránh, hình như là không muốn đến!_Bảo mặt buồn nói, nhưng trong tim thì đang vui sướng đến nhường nào.

_Cái tên chết tiệt này, hân ta không đến thì tui sẽ thịt hân ngay khi gặp mặt đấy._Hoàng nghiêng răng nói.

_Chờ 1 lúc thử xem, nếu Minh không tới thì mình sẽ ra giúp vậy._Bảo nói, 2 người kia cũng đồng ý theo.

_Ở chỗ khác_____

_Anh Minh à, ai gọi anh vậy? anh phải đi rồi hả?_cô gái thân hình chuẩn không cần chỉnh đang ngồi sát vào lòng Minh, nũng nịu nói.

_Không có gì, chỉ là chuyện bao đồng ấy mà, anh không quan tâm._Minh nói, nhưng miệng thì không cười được, ôm cô gái mà hun hít.

_Tụi bây mau thả T.Băng ra, rồi tao sẽ đưa tiền cho bọn bây là được chứ gì!_Nó vẫn cứng giọng nói khi mấy thằng khác đang vây quanh nó.

_Lúc đầu có người nhờ tao đùa giỡn với mày 1 tí nhưng mày giám đụng chạm đến tui tao thì bây giờ không phải là giỡn nữa, hôm nay 1 trong 2 đứa bây phải ở lại “chơi” với tui tao, hahahaha_thằng cầm đầu nói xong cười nham nhở, kêu đàn em mình giữ 2 cánh tay nó lại.

_Đầu có dễ ăn như thế!_nó nói rồi rút con dao ở đâu ra,gạch 1 đường trên tay 2 thằng kia làm máu chảy ra ròng ròng, ai ai cũng giật mình.

_Mày...mày mau bỏ con dao đó xuống, không tao cắt cổ con bạn mày liền bây giờ, mau lên!!!_thằng cầm đầu cố chấn tinh mình lại, lấy dao rạch 1 đường trên cổ T.Băng làm cô ứ lên 1 tiếng rên nhẹ.

_“Sao bây giờ, 1 mình mình thì bọn này tan tành này giờ rồi, nhưng bọn chúng đàn giữ T.Băng, thôi thì tạm thời nghe theo vậy, chắc bây giờ T.Băng sợ lắm, chắc chắc, sao hôm nay sui vậy nè!”_nó thầm nghĩ rồi cũng bỏ con dao trên tay xuống lên tiếng_mày hãy bỏ con dao xuống trước đi, mày làm bạn tao sợ đó.

_Được thôi, phải thương hoa tiếc ngọc 1 chút để 1 lát còn sức mà đùa giỡn nữa chứ._thằng đàn em ở phía sau, khuôn mặt cực kì dâm dê lên tiếng.

Nó nghe mấy tên kịch cợt cười nói mà thấy ứa gan, thiệt không biết trên đời này có thằng nào dè tiện, ***** như mấy cái thằng này không nữa, đúng là cái bọn dâm dê vô giáo dục mà, nếu ông bà già tui nó còn sống chắc cũng bị cái bọn này hành đến chết lên chết xuống ấy chứ, sống thật là chật

đất quá đi.

Tại bây cứ tính sổ với tao đừng có mà đụng tới T.Băng nó tuy thấy thằng cầm đầu nói lỏng dao ra khỏi cổ T.Băng nhưng tay vẫn lăm lăm kè kè cái cổ, thấy bạn mình bắt đầu nước mắt rơi như mưa, nó cũng hơi hoảng, vì nó biết T.Băng chỉ là 1 cô gái ngoan hiền, không biết 1 tí gì về chuyện đấm đá, nên thấy hơi tội.

Cô em can đảm quá nhỉ, thôi được rồi, anh xử cô em trước rồi làm thịt cô bé này sao thằng đó xoa cằm T.Băng làm cô bé khó chịu, tránh né, thằng đó càng phải.

Anh hai cho mần con nhỏ này luôn đi nha, nhìn con mồi dâng lên trước mặt mà không đụng tới em thấy khó chịu quá hà thằng đàn em đứng sao lung đang nhỏ *** nhìn T.Băng co rúm trong góc tường.

Nè, nói phải giữ lời chứ, nam tử hán đại trượng phu, đừng có nói 2 lời nha. nó bực bội nói, nhìn thằng kia mà thấy tởm.

Ok người đẹp, anh sẽ đảm bảo an toàn cho con bạn em khi em phục vụ anh thật chu đáo. thằng cầm đầu đi đến gần nó từ từ nói.

hừ nó nghe mà đã nổi da gà hết rồi.

Đừng mà Hân, cậu đừng gì mình mà..hức..hức... T.Băng đang rất cảm động vì việc làm anh hùng của nó, nhưng cô không vì mình mà liên lụy người khác.

Đừng lo nha, mình là ai mà không giải quyết được mấy chuyện con con này chứ. nó cố cười nói, để cô bạn mít ướt của mình ngưng ngay đoạn phim bi thương này. Nó nhìn thằng nham nhở trước mặt, chắc lưỡi 1 cái khi nhìn từ đầu xuống chân thằng đó, chắc thằng này ở dơ lắm đây, hình như bộ đồ thằng đó đang bốc mùi hà gì á, nhìn thấy ớn quá hà.

Hình như mày muốn gặp ông bà “cốc” mày sớm hả? nó khoanh tay nhìn thằng đó bình thản nói.

Hà??? nhìn cái mặt cha nội này là biết *** hiểu rồi.

Ý tao nói là mày muốn chết sớm phải không? thôi thì nói vạch toẹt ra luôn cho rồi.

Sao lại hỏi vậy! thằng đó dơ mặt hỏi nó.

Trời, ngu thiệt hay ngu già vậy trời nó nói lảm bảm, rồi nhìn thằng kia nhẩn mặt, thờ dài rồi nói tiếp_ mày biết nhóm Hải âu chứ.

Ờ, ờ tao biết tuy thấy có cái gì đó hơi sợ sợ, nhưng 1 con bé nhỏ con như nó thì làm được cái giống gì.

Thế mày biết Funny chứ, người đó là bạn tao, khôn hồn thì mau thả tụi tao ra, nếu không thì đừng mong sống yên thân ở cái xứ này. mặt nó chuyển sang đỏ bừng, bay bốp thành đám, hung hãn nhìn vào mặt thằng kia.

Thôi nào cô em, nói dối phải nhìn mặt người mà nói chứ, em có biết anh đây đã là người của nhóm Hải âu không, còn ở đó mà khê anh hà! thằng đó nhe răng đen thùi ra cười nói với nó.

Mày không có đủ tiêu chuẩn để vào nhóm đâu, cái thứ cặn bã như mày mà đòi làm sang hừ! nó phóng vào mặt thằng đó 1 tấm giấy nhưng trên mặt thằng đó thì chảy ra 1 thứ gì đó đỏ.

Con quỷ cái này thằng đàn em lượn lên khi thấy mặt đàn anh chảy máu và chửi rủa_ cái gì vậy nè, đại ca ơi_ thằng đó chia tờ giấy ra cho đại ca coi.

Hừm! là hình chín hải âu và đính kèm chiếc lông vũ_”đây là thẻ của những người trong nhóm Hải âu mới có mà, người ngoài đâu dễ gì có được, chẳng lẽ con nhỏ này là người của nhóm Hải âu thật_ cô em, đừng hù anh như thế chứ, cho dù em có là người của nhóm Hải âu thì anh cũng phải giải quyết em thôi, vì đây là lệnh của đại ca trong nhóm Hải âu, anh không thể không làm theo được, thôi thì cho anh xin lỗi em vậy._ hắn ta nói mà tay bắt đầu sờ mó, tay và mặt nó.

Nó gạt nhanh bàn tay dơ bẩn đó ra khỏi người, suy nghĩ tại sao có người định thanh toán mình, còn là xưng là đại ca của nhóm Hải âu nữa chứ, đáng chết thật, nó chợt nghe tiếng la hét, chợt nhìn sang cô bạn thì thấy tụi đàn em thằng kia đang đụng chạm lung tung làm cô bé sợ run người, nép mình vào góc tường, nước mắt tuôn như tắm.

Chị hai!!! T.Anh bây giờ mới đến, này giờ anh vẫn lảng tằng đi từ từ phía sau, thấy hơi lâu mà chị và nó chưa quay lại cũng hơi lo lo nên mới gấp gấp đi tìm, không ngờ có chuyện thật.

Thằng nh0x chạy lại, đẩy mấy thằng kịch cộm ra, tiếng nhanh lại gần chị mình, nhưng đã bị mấy tên kia nắm lại, đấm vào bụng 1 cái, thằng nh0x ngã lăn ra đất, nó thấy liền đá vào chỗ hiểm của thằng cầm đầu rồi bước nhanh lại chỗ cậu nh0x đang ôm bụng, rên rĩ, tán cho thằng quỳnh T.Anh 1 bạt tay chưa thấy đủ nó liền đập ngay vào bụng tên đó làm thằng đó lộn liên tiếp mấy vòng, không thấy trời chẳng gì luôn.

Hự...khúc gỗ ở đâu rơi xuống đất. Nó cũng ngạc nhiên không kém khi thấy vị anh hùng vừa ra tay đá bay khúc gỗ khi nó sắp sửa chạm vào đầu nó.

Mình! nó nói tên trong vô thức và trái tim nó đập thốn thức khi thấy gương mặt này.

Mình đã đếm, đập cho bọn xấu số này 1 trận toi đời, đến lết không nổi, rồi mới nhìn sang tụi nó.

Đề tôi gọi taxi đưa T.Băng với T.Anh vào bệnh viện, sẵn tiện cậu kiểm tra xem mình có sao không luôn đi, nếu không họ sẽ lo cho cậu lắm đó. Minh nói rồi xoay người bước đi, không thèm nhìn nó 1 cái.

Cậu đến đây là vì tôi phải không? tuy không biết như thế nào, nhưng nó mong chính miệng Minh nói ra là phải, nhưng nó hựt hấn ngay khi nghe cậu ta nói.

Chắc Hân nhầm rồi, mình tới vì đi ngang thấy bạn mình bị vây đánh nên đến giúp thôi, không có ý gì khác đâu. Minh nói mà không xoay đầu lại, để che đi khuôn mặt buồn bã của mình, cậu bước nhanh đi.

Nó phía sau, nước mắt lã lã rơi, gió lạnh ứa về làm nó thấy mình kém cỏi, yếu đuối và cô đơn hơn, sau mà nó nhớ cái ôm ấm áp của ai đó và nụ hôn ngọt, mãnh liệt lúc kia quá, nó cảm thấy tim đang đau nhói khi nhìn bóng Minh khuất xa dần, Minh giận nó thật rồi, không còn quan tâm, lo lắng tới nó nữa, Minh và nó hết thật rồi ư, có phải không khi bây giờ nó mới nhận ra, trái tim nó Minh là người hết sức quan trọng, là người duy nhất làm nó được hạnh phúc, nó thật sự đã thích Minh mất rồi!

Khi từ bệnh viện về luôn thất mắc về câu thẳng cầm đầu nói : “ vì đây là lệnh của đại ca trong nhóm Hải âu” làm nó thấy hơi lạ, nên nó gọi ngay cho Hoàng và Như, nhưng nó chỉ nhận được câu “ số điện thoại quý khách vừa gọi hiện ngoài vùng phủ sóng trong vùng phủ mền mong quý khách vui lòng gọi lại sau”, nó bức bối vứt chiếc điện thoại vào tường, rồi lìm điêm ngủ, không hiểu tại sao khi bấm đến số điện thoại của Minh thì nó lại khóc, khóc vì anh đã trách lầm nó, khóc vì anh không quan tâm đến nó, khóc vì những chuyện không thể nói thành lời....

Sáng nay cũng như mọi ngày, nó đã bắt đầu về lại với chính mình, nhưng không còn hoạt bát vui nhộn như trước nữa, cứ lảm lảm lì lì mà đi vào trường, mặc kệ những bọn kia đang sàm sỡ to nhỏ về nó, nó không mản tới, vẫn vững bước đi.

Đi tới hành lang lớp thì lại bị Như kéo đi, mặc cho la ý ới, dò hỏi.

Funny à, cậu đưa mình đi đâu vậy? Nó nhăn mặt khi bị Như kéo đi mạnh như vậy.

À, có chuyện cần nhờ cậu giúp, mau đi nhanh lên Như cũng thấy nó hơi đau, nên nói lòng tay ra, nhưng ý chí thì vẫn chạy tiếp xuống dưới.

Mà việc gì mới được chứ! nó vẫn miệt mài nói chân đi.

Ai da, xuống tới đó, rồi cậu sẽ biết Như đang chạy đã mệt rồi, còn gặp con nhỏ miệt mài nói luyên thuyên như vậy nữa, chắc chết quá.

Cuối cùng chạy tới sân sau trường, Hoàng và Bảo đã đứng chờ sẵn ở đó, thấy Như đã dẫn nó đến, Bảo gọi cho ai đó rồi nháy mắt với bọn họ (Hoàng, Như) thể hiện việc đã làm xong. Nó nhìn bọn họ như vật từ trên trời rơi xuống, không biết mình ra đây để làm gì nó hỏi:

Các cậu kêu mình xuống đây để làm gì dạ? nó hỏi.

Thực hiện kế hoạch vượt qua sóng gió siêu tốc! Hoàng dơ ngón tay trỏ lên trời nói to, làm Như và Bảo chỉ biết đứng đó nhìn rồi lắc đầu ngán ngẩm.

Vượt qua sóng gió siêu tốc? nó lặp lại như cái máy, thì thấy mình bị Như nhấn xuống, ngồi trên 1 cái ghế êm êm, rồi tay lại bị Bảo cột lại.

_Các cậu định giỡn với mình á hả? Giỡn gì mà cột hết tay rồi lại tới chân, um um. . . _nó đã Hoàng lấy khăn quàng ngang miệng, nói không ra lời.

“1 2 3 4, A LÔ, A LÔ, TOÀN BỘ HỌC SINH TRONG TRƯỜNG NGHE ĐÂY, EM NÀO VỪA LẤY GHẾ TRÊN PHÒNG GIÁO VIÊN THÌ MAU MAU TRẢ LẠI, TÔI SẼ GIÁM HÌNH PHẠT, NẾU KHÔNG, TÔI MÀ BẮT ĐƯỢC AI THÌ, GRUM, GRUM....RỐT RỐT (bóp bàn tay đây mà)”

Khi nghe tiếng ông thầy hiệu trưởng ca 1 bản, thì 3 đứa (Nó, Hoàng, Bảo) đồng loạt nhìn sang Như, ám chỉ muốn cô giải thích.

Hề hề, tại Băng là bạn thân của mình cho nên phải đối xử với cậu ấy tốt hơn người khác chứ Như toe toét miệng cười.

ôi ừ ột on ao, ột ười a ư ày à ới ột à (đối xử tốt hơn sao, cột người ta như vậy mà nói tốt hả!) nó gầm gừ nói.

Thôi mà cậu đừng giận nữa, những việc bọn tớ làm cũng vì cậu thôi mà, gán chịu đựng chút đi nha! Như cố gắng dỗ dành nó, nhưng nó chỉ tặng lại cô bằng con mắt phồng ra lửa.

Bảo, những việc giao cho cậu có được không đó, sao giờ này chưa thấy ai tới hết vậy? Hoàng lo lắng hỏi Bảo.

Minh cũng không biết nữa nhưng thấy lạnh sống lưng quá vì bị cái nhìn chết người của Như và Hoàng nên anh hơi lúng túng_ ơ, ơ, chắc chắn được mà, mình đã ra tay thì tất nhiên phải thành công rồi, hà hà_ lại thấy ánh nhìn đó, cậu đành im bật, không giám hó hé tiếng nào nữa.

_____ Ở trên lớp_____

Đã vào tiết hơn 15’ rồi, từ khi vào lớp đã không thấy bóng nó và bọn họ, nhưng Minh không quan tâm, chỉ chú ý đến bàn của nó thôi, Minh không biết nó bị bệnh hay không mà hôm nay lại không đi học, không có nó, buổi học thật chán, anh lấy cái máy nghe nhạc được để trong tủ ra, nhưng anh vừa chạm được cái gì nhí, rác chẳng, Minh lôi nó ra khỏi cái bàn yêu quý của mình, à thì ra là 1 tờ giấy, nó có chữ, để đọc xem

“Chúng tôi đã bắt bạn gái của cậu, mau xuống sân sau trường ngay bây giờ, nếu không chúng tôi không biết mình sẽ làm gì với cô ta đâu”. Còn in thêm dấu tay máu nữa chứ, cái này là dấu tay của anh Bảo nà.

Khi đọc xong bức thư, anh không nghĩ ngợi gì thêm mà phóng ngay xuống sân thượng, mặc cho ông thầy la hét, lớp trưởng kêu réo, bây giờ anh chỉ sợ nó có chuyện gì thôi, đâu cần nghĩ đến những chuyện tiếp theo chứ, nếu nó mà xảy ra chuyện không may anh sẽ hối hận suốt đời.

_____ Ở sân sau trường _____

_Trời, cậu kêu tôi chum cái dờ thấy gớm này của cậu lên đầu hả? Nằm mơ đi! _Bảo la làng khi Hoàng bắt anh chum cái dờ bốc mùi lên đầu (a men)

_Ai kêu cậu không chuẩn bị cẩn thận trước làm chi, với lại tôi đã hi sinh đôi vớ, cắt nó ra 2 cái lỗ để vừa 2 con mắt to tướng của cậu nữa đó, biết tiết của lăm không hả? _Hoàng cũng ương ngạnh trách lại.

_Chứ chọn cái gì đẹp đẹp, sạch sạch chút đi, ai lại đi lấy vớ đội lên đầu chứ hả! _Bảo cũng không tha, cãi tiếp.

_Hai người thôi đi, tui nghe bọn đàn em nói cậu ta đang chạy xuống đây đó, ở đó mà lo cái _Như trách cứ, nhéo hai lỗ tai của 2 anh làm 2 người cứ xoa xoa tai rồi lại nhăn nhó mặt vì quá đau.

_Một hồi hù hù cậu ta thôi nha, cho cậu ta đánh 1 2 cái rồi giả bộ xỉu, lên kìm đường mà trốn nha, nếu không bị bắt lại là bẻ chuyện hết đó _Hoàng căn dặn nói với Bảo.

_Biết rồi, mà lúc chạy tui nói 1 2 3 thì chạy nha! _Bảo nói.

_ok! _Hoàng đồng ý.

_Hai người cứ lo chuyện đi nha, tui kiểm chỗ núp trước đây, không thôi bị lộ thì xong chuyện _Tiếng Như nói văng vẳng đâu đây mà thân đã phi ra tuốt lên tầng 1 rồi.

Bịch, bịch, bịch...

_A, chắc tới rồi, chum vào mau _Hoàng căn dặn.

_Ồ, ôi, sao mà thú quá vậy nè, mấy ngày không giặt rồi hả? _Bảo tròn mắt nhìn Hoàng.

_Hà hà, chỉ mới có tuần hà! __Hoàng vẫn còn tươi cười nói, trong khi Bảo đang tức ói máu.

Minh đứng trước mặt nó, mặt mày lấm lem mồ hôi, anh khẽ vuốt mặt bước tới gần nó nhưng đã bị hai tên bịch mặt đen, nhìn giống mấy tên cướp, nhưng vẫn còn mặt đồng phục trường chắn lại.

_Mày muốn cứu con nhỏ này phải bước qua xác của tao cái đã _Tên bên trái nói (Hoàng đấy nhé, lúc này giả giọng, chắc hông ai nhận ra ông nổi đầu)

_Uk, cậu thắng tui rồi mới thả cô ấy ra _Bảo nói bằng tiếng của mình, chưa gì đã bị Hoàng đánh vô lưng 1 cái bình, làm chói với, biết mình làm sai, anh thẳng lưng, ưỡng ngực, giọng chí chóc cất lên _Mày đánh thắng 2 đứa tao rồi mới được dẫn con nhỏ này đi.

_Hừ! _Minh không nói gì chỉ bay đến đánh Hoàng và Bảo tới tấp, anh Hoàng nhà ta, nhất gan, mới bị anh Minh quỳnh trúng có 1 cái hơi đau đã nằm lăn ra đất rồi, bỏ mặc anh Bảo bị Minh đánh bầm dập, choáng váng thấy thằng đồng bọn nằm lăn ra đất anh cũng giả vờ xỉu theo kế hoạch.

Minh chạy lại bên nó, cời tóc, tháo khăn ở quanh miệng ra, nước mắt nó ở đâu tuôn ra hết, nó nhào vào lòng Minh, cậu cũng không đẩy nó ra mà ôm chặt nó hơn, nó khóc ướt cả áo anh, nhưng anh không hề gì, khẽ hôn lên trán nó.

Thấy kế hoạch đã thành công, các thành viên làm nhiệm vụ quyết định rút lui, Hoàng khẽ khều khều Bảo vì thấy anh đang nằm bất động trên đất, chắc sắp ngủ luôn rồi.

Bảo giựt mình, biết sắp chuẩn, anh bắt đầu đếm:

_ 1 2

Chưa đến 3 Hoàng đã co 2 cẳng chạy mất tiu bỏ đồng đội ở lại, than trời khản phật cho khỏi bị Minh bắt lại, anh cũng hoảng hồn chạy theo bạn mình.

Minh định rượt theo, nhưng bị nó kéo lại.

_Minh đừng đuổi theo, mình biết bọn họ là ai rồi, mình sẽ xử lý bọn họ sao _ nó nói đến đây thì bọn người (Như, Hoàng, Bảo) đang đứng ở 1 góc khuất, xem xét tình hình, rồi tự không rùng mình.

_Minh xin lỗi vì tại Minh mà Hân bị bọn người đó bắt ra đây. _Minh khẽ cúi đầu, tránh ánh mắt nó.

_Minh à, mình muốn kể cho Minh nghe chuyện này, mình biết Minh rất giận mình, nhưng Minh hãy cho mình 1 cơ hội giải thích, thật sự Minh đã hiểu lầm

mình rồi!_ nó khẽ nắm tay Minh và nói, có lẽ chính nó đã làm đau Minh, nên nó cần phải mở lời trước.

Minh nghe tới khúc đó, anh cảm thấy vui vui làm sao ấy, vẻ mặt anh trông sáng sủa hơn, nụ cười chợt xuất hiện trên khuôn mặt anh như ngày nào. Anh rất muốn nghe nó giải thích, thật sự anh cũng không muốn nó và anh kết thúc 1 cách lãng xẹt như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Há?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

“ Từ lúc sinh nhật tròn 10 tuổi mình, mình và anh mình đã quen được Nam, nhờ vào tiệc sinh nhật đó, ba anh ấy là đối tác của ba mình lẫn ba cậu, có lẽ cậu từ nhỏ cũng đã biết anh Nam rồi phải không?_ nó nói rồi nhìn sang Minh, không thấy cậu ấy nói gì mà chỉ gật đầu_ anh Nam bằng tuổi anh hai mình và còn học cùng trường nữa, nên mối quan hệ trở nên rất thân thiết, anh hai thường dẫn anh Nam về nhà mình chơi, lúc đó anh ấy rất baby nha, lại có tính hòa đồng nữa chứ, nên có rất nhiều người thích anh Nam và mình cũng không ngoại lệ_ nói tới đây thì bất gặp ánh mắt ai đó, như ngọn núi lửa đang bắt đầu hoạt động, nó cười với Minh, nó biết Minh đang ghen đây mà, nhìn khuôn mặt cậu ta bây giờ chỉ muốn “cạp” 1 cái thôi_ để mình kể hết được chứ_ ánh mắt Minh từ từ dịu xuống_ mình thích anh ấy vào hồi lớp 7, có lẽ mình là con nít quý phái không! Đầu năm lớp 8 mình đã bày tỏ với anh ấy_ giờ mất Minh lại tiếp tục phát sáng, sao nó thích Minh tới thái độ thế này quá nhỉ_ và anh Nam đã chấp nhận mình, lúc đó mình cảm thấy hạnh phúc biết bao, nhưng có lẽ đó chỉ là cảm giác thoáng thôi, vào cuối năm lớp 9, mình thấy anh ấy ôm ấp cô gái khác trong quán kỉ niệm của 2 đứa, lúc đó mình thấy hụt hẫng lắm, có lẽ mình đã quá ngốc, không biết giữ bạn trai mình chẳng? Hức..hức.._ nó bắt đầu khóc, làm Minh luống cuống, năn nỉ i ới nó, cậu nghĩ chắc nó phải thích Nam lắm nên mới thế, không hiểu sao tìm cậu chợt nhói lên 1 cảm giác khó tả, nó thích Nam vậy còn anh, anh là gì đối với nó đây_ mình không sao, mình không bao giờ khóc vì cái hạng người đó đâu, cứ để yên như vậy để mình kể tiếp,.. dù biết anh ta phản bội mình, nhưng mình vẫn ngu muội, chẳng hiểu rõ sự thật, mặc cho anh hai mình khuyên can, dằn dò, đừng nên qua lại với Nam nữa, nhưng mình vẫn ngoan cố, cứ đâm đầu vào hạnh phúc ảo, đến 1 ngày anh ta dùng những lời ngon ngọt, đường mật, bảo mình hãy tin tưởng anh ta và trao cho anh ta cái quý giá nhất của đời con gái, thì tình cảm 2 người sẽ gắn bó hơn, thân thiết hơn, không còn xảy ra những hiểu lầm xung đột này nữa và khi ra trường anh ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm cho mình, sẽ lấy mình làm vợ, nhưng người tính không bằng trời tính, anh hai mình đã biết rõ bản tính Nam và biết Nam đưa mình vào khu du lịch quốc gia, anh hai chạy ngay đến đây tìm kiếm khắp nơi và bất gặp Nam đang ép bức, làm nhục mình, ở 1 góc khuất sau vách đá, anh hai đã đến là đánh Nam, kéo anh ta ra khỏi mình, lúc đó mình hoảng hốt chưa biết làm gì cả, và chính lúc đó, hức..hức..._ nó lại khóc và ôm chặt lấy Minh, Minh chỉ biết vỗ vỗ lưng nó, cho vui đi nỗi buồn_ chính Nam, chính Nam đã xô anh mình xuống thác suối, chính anh ta, chính ta đã hại chết anh hai, chính anh ta đã hại chết anh Long, hà..hức...hức..._huhuhu..._ chính Minh cũng bất ngờ trước lời nói của nó, chẳng lẽ Nam là người đã hại chết Long, đứa cháu đức tôn của tập đoàn Lâm thị, người được mệnh danh là thần đồng chứng khoán sao, anh Nam làm như thế là vì cái gì, vậy như thế nào mới là bộ mặt thật của anh đây hả anh Nam?, Minh ôm chặt lấy nó, anh tin nó, nó nói gì anh cũng tin, anh cảm thấy mình thật vô tâm khi không tìm hiểu thực hư mà đã trách oan nó, nó thật đáng thương lắm rồi, chắc nó nghĩ mình là đầu mối gây ra cái chết của anh mình nên mới trở thành con người như thế này.

Minh nhớ về ngày sinh nhật thứ 10 của nó, nó mặc 1 bộ váy màu trắng tuyết, long lanh kim tuyến, có cái nơ màu đỏ ngày eo, mang giày búp bê, tóc thì xõa dài tới lưng, mái ngố, khi cười hiện lên 2 núm đồng tiền nhỏ nhỏ, xinh xinh, trông thật đáng yêu, anh nhìn nó y như 1 thiên thần vậy, nhưng từ buổi sinh nhật đó, anh khó mà gặp lại nó, cho đến tận bây giờ, chắc có lẽ lúc đó bên cạnh nó đã có Nam, mặc dù anh Nam có đến trước anh, dù anh ta có là 1 người bạn, người anh kết nghĩa của Minh, nhưng anh ta đã làm nó khổ, làm nó đau, và cả chị Thanh phải gầy gò vì mong nhớ anh ta, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cái tội lỗi này.

Ở 1 khúc xa có 3 con nháy nhảy lên nhảy xuống tìm chỗ sáng để rình mò xem cặp đôi ở đằng xa xa đã làm lành lại chưa, kế hoạch của họ đã hoàn thành ra sao và kết quả như thế nào?

Chẳng biết vô tình hay cố ý, nhưng việc từ đầu đến cuối từ lúc giận bầy dụ Minh vào, cho đến lúc nó kể cho Minh nghe, đều lọt được vào tai của ai đó, người đó chạy thẳng lên phòng 12B1, thủ thi vào tai 1 người khác, người đó nhủu mầy, nghiêng răng, bóp chặt tay, nói khẽ:

_Nếu em muốn có thêm người nhún tay vào cuộc chơi của chúng ta, thì hãy mua sẵn quan tài cho người đó đi!

Này Như, mầy làm gì mà mặt mầy chủ ụ vậy hả? nó đến gần Như, ngồi cạnh nói.

Xì, bây giờ mới chịu chú ý đến con bạn này à, cứ tưởng trong đầu mầy suốt ngày chỉ có Minh ga lăng, Minh đẹp trai, Minh phong độ của mầy thôi chứ. Như làm mặt giận với nó.

Ờ, tao là vậy đó, bộ không được như thế thì ghen tị à! nó chọc.

Hừ, tao mà thèm, đang bực mình mà còn gặp mầy nữa, thiệt không biết kiếp trước tao có thiếu nợ mầy hay không? Như than thở.

Chỉ chọc 1 chút cho mầy cười thôi mà, làm gì ghê vậy? Mà mầy nói đang bực mình mà, chuyện gì dạ? cái tính bao đồng của nó lại nổi lên.

Như liếc nó 1 cái, chỉ thấy nó cười còn nhướn nhướn chân mầy nữa chứ, nhìn gian bà cổ lun.

Để hết giờ học đi, rồi tao đưa mầy tới chỗ này! Như nhìn nó nói.

_Ok! _nó tùm tùm đi về chỗ ngồi, suốt buổi học nó ngồi không yên, cứ kêu kêu tên Như, rồi lại khều khều Như hỏi này nọ về chuyện của nhỏ làm nhỏ chữ bới, bịt tai lại, úp mặt xuống bàn, nam mô a di đà phật làm ơn đuổi cái bà 8 này đi giùm con.

_____Hết giờ học_____

_Đề tao gọi cho Minh cái! Hồi sáng lỡ hứa đi ăn kem ời! _nó vừa đi vừa nói.

Còn cô bạn kể bên chi chặc lười với con bạn thân của mình, lúc khi quen nó cô cứ tưởng nó sẽ không quen bạn trai chứ, nếu có chỉ vài ngày rồi bỏ thôi, chứ ai ngờ, chắc chỉ có Minh mới thay đổi được nó thôi, bây giờ trông nó đáng yêu, dễ thương hơn lúc trước nữa, ra về con gái nhà lành hơn, mấy tuần nay chẳng quan tâm gì đến chuyện của bang hết, không biết nó làm như vậy là đúng hay sai đây?

Đi trên chiếc taxi chừng 15 phút, giờ đây nó và Như đang đứng trước 1 khách sạn hạng cao cấp nhất thành phố, người ra kẻ vào, từng cặp từng cặp một.

_Hả?? _nó tròn xoe mắt nhìn cái khách sạn bự tổ chẳng trước mặt _cậu..cậu muốn mình làm gì ở cái khách sạn này vậy? _nó sút cà lăm khi Như dẫn nó đến đây.

_Mày đang nghĩ lung tung gì hả con quỳ! _Như cú đầu nó 1 cái, quát.

_Hỷ hỷ, ai bảo dẫn tao đến chỗ này mà không nói gì hết, ai mà biết chuyện gì? _nó chưa kịp nói hết đã bị Như kéo tọt vô lùm cây.

_é é, con nhỏ này, đường rộng lớn không đi mà phải đi vô bụi lùm hả, hồi này mày dẫn tao đi tới khách sạn tao còn hơi lưỡng lự nghi ngờ giới tính của mày, còn bây giờ tao đã chắc chắn suy nghĩ của tao là đúng! Á! _nó nói lảm nhảm 1 lúc thì bị Như cho thêm cái nhéo làm nó hết lên.

_Nhỏ nhỏ thôi, đi theo dõi mà cái miệng như cái loa phát thanh á! _tay Như đang bịt miệng nó, mắt thì đảo đảo nhìn đầu đó, khi xoay sang thì thấy nó đang nhìn trôn trôn mình, có lẽ hiểu việc làm của mình hơi vô duyên, cô liền buông tay ra, đánh lảng sang chuyện chính _mày nhìn kia! _tay Như chỉ về phía cổng khách sạn.

_Đầu, đầu, đề tao coi, làm gì mà mày bí mật thế không biết? _nó nhón lên nhìn cho thật kĩ, ở trong khách sạn có người bước ra, là 2 người đàn ông, có lẽ thân thiết lắm, còn kẻ vai sát cánh nữa mà, 1 người có vẻ lớn tuổi hơn đang xoa đầu người còn lại, người đàn ông trẻ tuổi hơn đang vui cười, ra về ngoan ngoãn và ông kia đưa cho cậu 1 bao thư, hình như là tiền thì phải.(nó đoán thế)

_Mày làm tao mất 1 buổi đi chơi với Minh, rồi làm tao bị kiến cắn này giờ chỉ vì đi nhìn lên 2 thằng đàn ông thôi sao, sao dạo này mày có tính khác người quá dạ mệ! _nó nổi sùng với Như.

_Mày làm như tao không lăm vậy, mà này giờ mày nhìn thấy gì rồi? _Như hỏi.

_Trời đất ơi, mày đầu có khủng đầu, mà là quá khủng luôn, trời nắng chan chan vậy nè, mà chui vô bụi lùm nhìn trộm trai, mà trai đẹp còn đỡ đỡ, trai xấu hoắc mới ghê chứ, mà còn già nữa chứ, bộ mày mới đòi gu hả Như! _nó chê trách cô.

_Á! lại một phát rõ đầu _Này giờ mày nói sàm gì vậy hả? Tao nói mày có nhìn ra ai không, cái người đang nhận bao thư đó! _Như nói rồi chỉ thật chính xác vô người anh ta.

_Sao không nói sớm đề tao xem! _nó lại ngó đầu ra nhìn _AAAA...úm.úm..oái _nó bị Như chặn họng lại, nếu không sẽ lộ hết quá.

_Suyt! Mày nhỏ tiếng giùm cái, người ta thấy bây giờ! Mà thấy được chưa. _Như nhìn sang nó nói.

_Ồ, thấy được rồi, mà sao nó lại ở đây vậy, còn người đàn ông kia nữa. _nó thắc mắc nói.

_Tao cũng đâu có biết đâu, mấy bữa nay tao thấy Hoàng cứ xin nghỉ về sớm hoài, nếu không thì khi hết giờ, cậu ấy, gấp rút xếp tập vở và chạy nhanh đi, tao thấy lạ nên đuổi theo, ai dè lại đến khách sạn này nè! _Như mặt buồn xo nói.

_Nó có quan hệ gì với cái ông đó ta, hồi này tao còn thấy cái ông đó đưa bao thư cho thằng Hoàng nữa, chẳng lẽ..thằng Hoàng...nó... nó làm cái chuyện đáng sỉ nhục đó hả? _nó e dè nói.

_Uhm, tao không biết đâu, chắc không phải đâu mà, Hoàng không phải là người như vậy đâu, tuy cậu ấy đã ra sống riêng, nhưng gia đình cậu ấy cũng đâu túng thiếu đến mức phải làm cái công việc đó chứ! _Như lắc đầu, trề miệng nói.

_Chứ những gì mình thấy là cái gì, nếu mày muốn biết sự thật thì dễ thôi! _nó nói chắc.

_Mày có cách hả?? _Như mặt tươi tỉnh trở lại.

_Ồ, đi thôi! _nó kéo thẳng tay Như đi đến cổng khách sạn, mặc cho cô nàng năn nỉ, nín kéo, không chịu đi., thế là phi vụ thám tử của cô đã bị nó phá tan hết rồi, huhuhu....

_Hoàng!!! _nó kêu lớn khi thân thì đang phi lại cậu.

_Ừa, Bắg, Như 2 người đi đâu đây? _Hoàng hỏi.

_Bạn cháu à? _Người đàn ông đứng tuổi cũng hỏi.

_À, vâng! Đây là 2 người bạn thân mà cháu thường nhắc với chú đấy ạ! _Hoàng cũng bình thản trả lời, trong khi hai cô nàng đứng cạnh đang chăm hỏi rồi lại chăm hỏi.

_Uhm, thôi cũng đến giờ ta đi làm rồi, nếu được thì tối cháu lại đến chỗ chú nhá! _ông chú đó nói rồi tốc hành leo tuốt lên chiếc taxi gần đó.

_Ấy ấy, làm gì mà kéo lỗ tai tui vậy hả! Ấy da _Hoàng xoa xoa tai nói, rồi lại quát _Biết đau lắm không hả?

_giờ mà còn nghĩ đến việc đau nữa hả, hôm nay ông không nói rõ với tui này thì ông đừng hòng ra khỏi chỗ này! _nó hùng hổ nói.

_Nói rõ gì? _Hoàng cũng khó hiểu hỏi.

_Tại sao, tại sao vậy hả? Làm 1 việc đáng xấu hổ như vậy mà cậu cũng quyết định làm hay sao, bạn bè đầy đủ ở đây sao cậu không nói lời nào, có phải cậu xem nhẹ chúng tôi lắm không hả? _nó lại gân cổ lên nói. (mà này cứ tưng tưng k0 à)

_Cậu nói cái gì vậy Bắg? Mình không hiểu gì hết á! _Hoàng vẫn khẩn khẩn không hiểu. (tại k0 hiểu thiệt muk)

_Hoàng!!! _tự nhiên Như đến gần Hoàng, hét tên cậu, dùng tay bịt cổ cậu ấy làm 2 người đang đứng nói chuyện phải lấy keo dán miệng lại, nhìn chăm chăm cô _cậu đứng như thê mà, tui mình đã biết hết mọi chuyện rồi, cậu và ông chú ấy, sao cậu không nói gì với mình hết vậy, cậu xem mình là gì trong cuộc đời cậu hả, nếu cậu nói ra mình nhất định sẽ giúp cậu mà, sao phải che giấu mình chứ, hix hix _cô nàng đang sắp làm thêm màn nước mắt đây mà.

_Mình xin lỗi vì đã không nói gì với 2 người, nhưng tại vì hoàn cảnh ép buộc nên mình phải làm thế thôi! _Hoàng bây giờ mới chịu thừa nhận, vì sợ nước mắt của người đẹp mà (hok lẽ anh nì làm cái chuyện đó thiệt seo ta)

_Hoàn cảnh ép buộc?? Hơ, cho dù cậu có túng thiếu đến đâu, khổ sở đến đâu, gia đình cậu chẳng lẽ bỏ mặc con mình mà không đoái hoài đến hay sao, đường đường là thiếu gia nhà danh giá lại đi làm cái công việc thua cả dân thường nữa à! _nó tức giận nói sỗ sã vào mặt Hoàng, cậu thì đơ người chả biết nó nói cái giống gì.

_Bộ làm lập trình viên cũng gọi là công việc thua cả dân thường sao? _Hoàng tròn mắt nhìn nó, miệng lẩm bầm.

_Há??? Lập trình viên sao? _nó và Như đồng thanh.

_Chứ các cậu chưa biết gì sao, mình đang thực tập làm 1 hacker đó, mình cứ tưởng các cậu biết hết rồi chứ. _Hoàng cũng ngây ngô nói.

_Haizz... thì ra là vậy mà nãy giờ mình cứ nghĩ bậy bạ về công việc của cậu, hờ hờ _nó què với cái tính tào tháo của mình liền cười nham nhở chữa cháy.

_Vậy còn cái ông chú vừa nãy là ai thế? _Như cười tươi hỏi. (vừa khóc vừa cười...hjh)

_Ờ, đó là chú của Hoàng từ Mỹ đến, vì chú ấy là 1 lập trình viên cao cấp nên mình mới nhờ chú ấy chỉ dẫn ấy mà! _Hoàng nói rõ sự tình.

_Còn bao thư là gì? _nó lẩn Như đều rất tò mò.

_Cái này hả? Chỉ là vài đồng bạc lẻ để ăn kem thôi. _Hoàng phe phẩy 1 xấp tiền lấy từ trong bao thư ra.

_Ờ, cả đóng tiền thế này mà nói là vài đồng bạc lẻ à, đúng là Bom thiếu gia có khác nha! _nó đưa tay giục lấy cọc tiền vừa đếm vừa nói.

_Tui mà phải nói! _Hoàng vẫn tự cao tự đại đến khi Bom thiếu gia, axxx, cậu chết với tôi! _Hoàng rượt nó chạy lòng vòng, cuối cùng cũng đến tiệm kem mà nó chờ đợi.

_Gi đây? _Hoàng hỏi nó, khi thấy nó định bước vào.

_Thì ăn kem chứ làm gì, hồi nãy chả phải cậu nói đây là những đồng bạc lẻ chỉ để ăn kem thôi sao, mau mau vào đi, đứng trước tiệm cái vớ là mất lịch sự đấy Bom thiếu gia ạ! _nó lại chọc cậu, khiến cậu tức xì khói.

_Như này, hồi nãy 2 cậu nói việc làm đáng xấu hổ, là việc làm gì thế? _Hoàng bắt lấy cổ tay Như khi cô bước qua mặt anh.

_Đâu có gì đâu, mà việc làm đó là Bắg suy nghĩ ra chứ mình chưa có nói gì hết á! _Như đờ hết tội lên đầu nó, thiệt là tình mà.

_Bắg, cái công việc thua cả dân thường của cậu vừa ghép cho tôi là gì thế hả? _Hoàng nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, nếu mà nó nói ra hồi nãy nó nghĩ cậu làm "TRAI BAO" thì nó tiêu luôn quá, nhất định không nên nói.

Trong lúc nó đang ú ớ chẳng biết làm gì thì có 1 tên nh0k, cỡ tuổi nó đi lại, lịch sự nói:

_Chào chị hai, chị đến để gặp đại ca em phải không ạ, anh vừa đi qua đó nói chuyện với anh Bảo rồi, hay để em qua đó báo cho đại ca biết nhé!

“Minh cũng ở đây sao, mình cứ tưởng cậu ấy không đi chứ, thôi kệ, mình qua đó hù cậu ấy cho bất ngờ vậy, hehe”_ nó thầm nghĩ, cười tủm tỉm.

_ Thôi, không cần đâu, nh0k về chỗ ngồi đi để chị qua đó được rồi!_ nó ra giọng chị hai với nh0k, làm nh0k cung kính tuân lệnh.

_ Hai cậu ngồi đây và kêu kem nhé, nhớ khẩu vị của tui oy chứ, tui đi ra đây tí vô liền hà, hìhì_ nó xoay sang nói với 2 đứa bạn rồi bước đi.

_ Gặp ai thế nhỉ?_ Như thắc mắc.

_ Còn ai vào đây nữa, chỉ có đại ca của Hắc ban hội thôi!_ Hoàng chắc lưỡi nói với Như.

_ ồ, mà kêu kem ra đi, mình cũng thèm quá oy nà!_ Như chu mỏ phồng miệng nói làm Hoàng cũng cười theo.

_____ Ở khu hành lang _____

Có 1 cuộc nói chuyện căng thẳng giữa 2 người đàn ông. (hehe)

_ Bảo này, tui mình là bạn bao nhiêu năm rồi nhỉ?_ Minh chống 2 tay lên cột nói.

_ Cũng 12 năm rồi còn gì? Nghĩ lại thời gian trôi qua nhanh thiệt ha!_ Bảo với ánh mắt xa xăm, nhìn Minh như không nhìn, coi cậu như là người vô hình vậy.

_ Chắc cũng đủ để có thể lựa chọn giữa tình bạn và tình yêu chứ?_ Minh nhìn thẳng vào mắt Bảo nói.

_ Cậu nói thế có ý gì?_ Bảo dần dần xoay người lại nhìn người đối diện đáp.

_ Cậu đừng có dối tôi nữa, tôi biết cậu cũng thích Hân đúng không?_ Minh hỏi nhưng lòng đang rối, không biết sự hiện diện của con mèo nhỏ đang thụp ló ở sao cánh cửa.

_ Đúng, tôi thích Hân, à không phải nói là hơn thế nữa, tôi yêu Hân, tôi biết khi mình nói như vậy cậu sẽ bất ngờ nhưng đối với tôi đó là điều đầu tiên trong tim từ lâu rồi. Tôi biết cô ấy trước cậu nữa kìa, từ lúc mừng sinh nhật cô ấy 10 tuổi, tôi đã đến bắt chuyện và gặp cô ấy trước khi cậu đến và 7 năm sau người cô ấy gặp trước cũng là tôi chứ không phải là cậu, nhưng tại sao, tại sao cô ấy không chọn tôi cơ chứ, cho dù tôi có đối xử tốt với cô ấy đến mức nào, bày tỏ cho cô ấy hiểu đến mức nào và những lúc cậu giận làm cô ấy, người che chở an ủi cô ấy vẫn là tôi mà, tại sao cô ấy không nhìn tôi, nhận lấy tình cảm của tôi lấy 1 lần cơ chứ, tại sao lại thế hả???

_ Bảo nói như gào thét, tay ôm đầu, nước mắt anh rơi.

Minh cũng ngạc nhiên với người bạn thân của mình, trước giờ khi đi đánh nhau dù có bầm dập, tan nát đến cỡ nào, thì anh vẫn chưa thấy Bảo rơi 1 giọt nước mắt nào, thế mà, vì 1 người cậu ấy yêu, không đáp trả lại tình yêu ấy, mà cậu ta đã khóc sao, thế thì chắc chắn Bảo yêu cô gái này lắm.

Nếu là những cô gái luôn đeo bám theo đuổi Minh như lúc kia thì cậu sẵn sàng nhường ngay cho thằng bạn, nhưng đó là nó, là người mà anh yêu quý nhất, người mà anh trân trọng không muốn làm tổn thương đến, coi cô hơn cả bản thân mình thì anh không thể nào nhường cho ai được, cho dù đó là thằng bạn thân 12 năm của anh.

Anh phải làm sao đây rắc rối quá, 12 năm đấy, 12 năm là khoảng thời gian rỗng rã bao năm tháng dài, thế mà phải chấm dứt trong 15 phút này, thật nuối tiếc quá, thật đau khổ quá, tại sao anh phải chọn 1 trong 2 chứ. Phải ra quyết định gì đây, giữa tình yêu và tình bạn sẽ đi về đâu đây?

“Sao lại thế được, Bảo thích mình sao, mình chỉ xem Bảo là bạn thôi, mình phải đối mặt với cậu ấy ra sao đây?”_ nó lúng túng nghĩ, rồi chạy về chỗ ngồi, mặt thần thờ.

Như và Hoàng đang cãi nhau chí chóe cũng ngưng ngay nhìn nó.

_____ Ở ngoài hành lang _____

_ Dù có thế nào, tôi cũng không nhường Hân lại cho cậu đâu!_ Minh thẳng thắn nói.

_ Hì hì_ Bảo cười trong nước mắt_ cậu yên tâm mình sẽ không nói với cô ấy là mình yêu cô ấy đâu, chỉ cần cô ấy được hạnh phúc khi ở bên cậu, mình nguyện làm cái bóng phía sau để theo dõi và bảo vệ cô ấy thôi, chỉ có thế là đủ lắm rồi_ anh nghẹn ngào nói.

_ Tôi sẽ tự mình bảo vệ cô ấy, không cần đến cậu đâu._ Minh nói rồi bước đi để người ở lại như cái xác không hồn.

Đi đến gần chỗ đàn em mình đang ngồi, thì thằng nh0k ở phía đối diện lên tiếng:

_ À, đại ca hỏi này anh có gặp chị hai không vậy ạ?_ thằng này nhiều truyện góm.

_ ”chị hai? Chẳng lẽ là Hân sao, cô ấy tới đây làm gì?”_ Minh nghĩ rồi nhìn xung quanh_ cô ấy đâu.

_ Vừa nãy e thấy chị hai đi về với 2 người bạn rồi! Mà vừa nãy chị có đi lại chỗ đại ca với anh Bảo đấy ạ!_ Vẫn ngoan ngoãn trả lời mà không thấy hàng chân mày của Minh đang chau lại.

_ Chết tiệt! “chẳng lẽ Hân nghe được cái gì rồi sao, sao không chờ mình mà đi mất rồi, phải tìm cô ấy hỏi rõ mới được”_ Minh chạy đi thật nhanh ra khỏi

quán.

Ở xa xa, khu thương mại sừng sững mọc trước mặt, nó kéo tay Như và Hoàng phóng bay vào trong.

Pà kéo tui tui vô đây để làm ôsin cho pà hả, mua cả đóng rồi, xách không nổi nữa đâu Hoàng vừa la vừa chạy theo, trên 2 tay xách đồ lỉnh kỉnh.

Chờ tui với, sao đeo mấy cái giỏ này lên cổ tui lun vậy? Huhuhu... Như than thở, khóc sướt mướt.

Còn nó thì bay vùn vồn, làm Như và Hoàng 1 phen chạy té khói. Nhờ vào tài bay nhảy không nhìn đường của nó mà đâm đầu vô 1 người.

Ui da, cho mình xin lỗi nhé! Nó phui đồ mình nói.

Mình không sao mà, Hân có sao không người con trai cất tiếng.

Nghe giọng quen quen nó ngược lên nhìn thử, thì ra là Bảo, lúc nãy chạy ra đây để tránh mặt cậu rồi, giờ lại đối mặt với cậu ta, nó phải làm sao đây.

Đúng là từ trước đến nay có khá nhiều người nói thích nó, nhưng cậu tốt với nó quá, nó không nỡ làm cậu đau lòng nên cố tìm cách tránh mặt, bây giờ đứng trước mặt rồi, đâu có đường thoát đâu, phải giả vờ chưa biết gì vậy.

Ồ, mình không sao, hôm nay cậu lại xuyên mà đến đây mua đồ vậy! sao mình nói chuyện vô duyên vậy ta, rồi nó tự gãi gãi đầu mình, gượng cười.

Hên là mình xuyên nên mới có duyên gặp được cậu nè! Bảo giữ vẻ tươi cười nhất nói chuyện với nó.

Hừ, lại gặp cậu nữa hả? Như ở phía chạy tới hù Bảo.

Bộ sáng giờ tui có gặp cậu hả, tui nhớ hồi sáng tui không đi học mà! Bảo suy nghĩ rồi nói.

Không phải, hồi nãy gặp cậu ở quán Kem đó. giờ thì Hoàng lên tiếng.

A A, mình có việc bận phải đi rồi mình đi trước nhé! Bye! nó nói mà chưa hỏi ý kiến ai đã chạy biến đâu mất làm Như và Hoàng kêu mãi đến khan cả tiếng. Ồn ai kia nhìn theo bóng nó mà mắt đờ đẫn buồn, rồi lại thờ dài. Haizz...

_Alo.

Pà đang ở đâu vậy hả? Để tui cầm 1 đóng đồ này đứng chết trân đây lun sao HẢ? Như hét như điên trong điện thoại.

Tui đang ở... nó nhìn quanh thì ra là chạy khá xa rồi, cũng gần tới nhà lun oy (chạy hay thiệt)_ mà pà cứ gửi những đồ đó về nhà tui đi, cái nào pà thích thì pà cứ giữ lại.

Hoho, như thế mới được chứ, mà bà nhớ ngày mai là ngày gì không đó! Như chột chuyển sang chuyện khác.

Biết sao không, tui biết trước nên mới mua nhiều quần áo đấy! nó nói.

Oh, pà chuẩn bị tí mĩ quá ta, không biết ngày mai pà tặng quà gì cho ông Minh nhĩ, tò mò quá! Như lại nói tiếng ** **.

Sinh nhật Minh, mà người ta không tò mò gì hết, mà pà lại tò mò, đúng là lo chuyện bao đồng không! nó bắt bẻ.

Ồ, tui là vậy đó mới ăn gờ với pà chớ! Như cũng không thua gì.

Em sợ chị quá đi, em biết rồi, ngày mai e với chị sẽ chuẩn bị quà được chưa. nó phục con bạn này.

Hehe! Nhớ đó, tới lúc đi chị qua đón cung nha, bái bai chụt. Như nói bằng cái giọng không thể nào ngọt bằng.

Thấy gớm quá à! nó chặc lưỡi nói.

Nó đi từ từ trên đường, gió hiu hiu thổi, luồn qua tóc nó, làm nó càng xinh hơn, nó nhảy nhót trên vỉa hè, rồi lại xoay vòng, miệng lẩm bẩm hát...

Ở phía xa xa, 1 chiếc xe hơi mui trần màu trắng sáng, lấp ló ở hàng cây phượng, người trên xe cũng mặc 1 bộ đồ vest trắng nốt, tóc hơi dài, mái thì che gần hết trán chấm đến mắt, khuôn mặt rằm rằm nhưng không mất đi vẻ lịch lãm, thanh cao, trông anh y như 1 chàng bạch mã hoàng tử vậy, ai qua lại cũng nhìn chàng say đắm, nhưng anh không để tâm đến, ánh mắt vẫn nhìn về bóng dáng nhỏ nhỏ đang tung tăng bên góc đường.

Anh chàng nhếch miệng cười đều cán, khẽ dựa lưng vào ghế ngồi, nói lẩm bẩm:

“Em cứ tươi cười, vui vẻ cho hết ngày hôm nay đi nhé, anh không đảm bảo ngày mai chuyện gì sẽ đến với em đâu, vì em đã ép buộc anh phải chơi trò chơi này và cuối cùng thì em vẫn về bên cạnh anh mà thôi”.

Cuối cùng thì cũng đến nhà rồi! Hihi! Nó bấm chuông 1 lúc rồi mới thấy bác giúp việc chạy ra mở cửa.

_Bác xin lỗi cháu nhé, tại bác định lỡ tay làm nốt công việc!_bác Phương xin lỗi rồi rít.

_Đâu có sao đâu ạ, mà pama cháu đã về chưa bác!_nó lễ phép nói rồi từ từ bước vào nhà.

_Ông chủ với bà chủ nói hôm nay có cuộc họp quan trọng nên dặn tôi nói với cháu ăn cơm trước._bác Phương dịu hiền đáp.

_Vâng, thế cháu đi thay quần áo đây, rồi cháu và bác ăn cơm nhé!_nó xem bác Phương như người trong nhà vậy, không cần câu nệ gì.

_Ừ, cháu mau lên thay đồ đi, hôm nay bác nấu nhiều món cháu thích lắm đấy._bà cũng xem nó như con gái ruột mình, với lại bà cũng muốn đền bù tội lỗi mà nó phải gánh chịu bao năm qua. (tội lỗi gì thì từ từ biết, nói trước chi tiết này quan trọng nhá, hehe)

Nó nhí nhảnh, chạy lon ton lên phòng rồi đi xuống dùng bữa với bác Phương, ăn một lúc nó xin phép đi lên phòng. Còn quay lại hỏi vài điều với bác:

_Bác Phương này, nhà mình còn trà sâm sâm không hở bác.

_Còn đấy cháu, mà cháu muốn uống à, để bác pha cho._bác Phương nói là làm, đang với tay lấy cái cốc.

_Ồ cháu không uống đâu, cháu định khi nào pama về cháu sẽ tự tay pha trà sâm cho pama uống cho đỡ mệt ấy mà, hì hì._nó thành thật đáp.

_Cháu thật là 1 đứa con ngoan đấy, được rồi, khi nào ông bà chủ về bác sẽ gọi cháu._bác Phương tốt bụng khen nó tằm tắp, khiến mũi nó phình to cả ra.

Nó chạy vút lên phòng, ôm con gấu bông màu trắng to tướng trên cái giường xinh xinh mà nó yêu thích, nằm lăn lộn với con gấu một hồi cũng mệt, nhưng vẫn tưởng tượng gì đó mà ôm gấu hun chụt chụt, rồi miên man nghĩ đầu đầu.

“Không biết ngày mai nên tặng cái gì cho Minh đây ta? Tặng đồ đắt tiền? Không được, nếu vậy thì không có ý nghĩa cho lắm, với lại nhà cậu ấy cũng đâu có thiếu thứ gì! Ai da, khó nghĩ quá, không lẽ tặng nhẫn hay dây chuyền cặp, cái đó hình như không có tặng vào ngày sinh nhật mà! Thế tặng cái gì đây nhỉ? Người ta thường tặng khăn choàng hay bao tay thì phải? Nhưng cái đó là mùa đông còn cái này mùa xuân mà! Haizz. . .con gái thì dễ rồi, con trai thì biết tặng gì đây, cái gì cho có ý nghĩa mà không quá đắt tiền nhỉ, lại còn không đụng hàng nữa chứ, khó chọn quá đi, nhức đầu quá hà, Oaaa. . .”_nó ôm đầu rồi khóc không ra nước mắt.

Cộc cộc. . .

_Băng à, ông chủ và bà chủ về rồi đấy cháu!_người ngoài cửa lên tiếng.

_Cháu xuống ngay đây ạ!_đầu tóc bù xù, mặt mẩy bí xị, quần áo xốc xếch là những từ tả ngoại hình nó bây giờ.

Nó chỉnh trang quần áo, đầu tóc rồi chạy nhanh xuống nhà, làm 3 ly trà sâm thơm phức, nó đi đến bên bác Phương cho bác 1 ly với nụ cười tỏa sáng, làm bác cũng đành chấp nhận và cười hiền với nó.

Cốc, cốc. . .

_Pama ơi, con vào nhá!_nó với cái giọng lạnh lạnh đó lên tiếng.

_Ừ, vào đi con gái yêu._giọng đàn ông nói.

_Pama hôm nay về trễ thế, công ty chắc nhiều việc lắm hả pa, con thấy sắc mặt pa xanh xao quá à, mama cũng vậy nữa!_nó nói xong liền để hai cốc trà sâm ở bàn và ôm ngay mama mình.

_Hôm nay con gái lí lắc nhà ta cũng biết quan tâm đến pama nữa à, chắc sắp có bão lớn đây!_pa nó trêu.

_Pa cứ chọc con, con gái ngoan của pa lúc nào mà không quan tâm pama chứ, tại pama không chú ý đến thôi, còn nói con!_nó giả vờ giận dỗi.

_Đúng đúng, tại pa sai, tại pa không tốt, không chú ý tấm lòng của con gái lo cho pama được chưa._mama nó dỗ ngọt.

_hihi, chỉ có mama là hiểu con nhất, mama là số 1._nó nịnh nọt.

_Haizz. . .mama con là nhất rồi vậy bỏ papa đứng thứ 2 sao, như vậy không công bằng rồi, thế pa không yêu con nữa._papa nó than thở.

_Đâu có, papa đứng số 0, trên cả số 1 nữa ấy chứ, papa con lúc nào cũng là người con quý nhất._nó lại nịnh hót nữa rồi.

_Cái con pé này, mới nói yêu mama nhất rồi giờ lại là papa, nịnh quá rồi đó cô!_mama lấy 1 ngón tay chỉ vào trán nó nói.

_Hi hi, mà công ty dạo này có chuyện gì sao pa, con cứ thấy pa ngồi 1 mình hút thuốc rất nhiều, rồi còn thờ dài nữa._nó nói sang chuyện mà nó thắc mắc này giờ.

_Ồ, . . . ông nhìn sang mama nó, thấy bà có cử chỉ dửng dưng nên nói, nên ông đành nghe theo_không có chuyện gì đâu con, tại công ty mình đang trên đà phát triển mở rộng ra nên papa mới bận như vậy.

Dạ! nó thấy họ tươi cười xoa xoa đầu nó, nhưng sao nó thấy họ đang giấu gì với nó nhỉ, chắc chỉ là linh cảm thôi.

À, con có làm cho pama 2 ly trà sâm này, pama uống đi rồi ngủ cho khỏe nhé, con cũng về phòng đây ạ! nó khoe với 2 người về thành quả của nó.

Ừ, con về đi, mà pa có biết ngày mai là sinh nhật của chồng sắp cưới của con phải không? Pa nó lại bắt đầu trêu nó đây mà, từ lúc nó từ bỏ cá cược với ông về vụ hóa trang trong trường để tránh mặt Minh, ông đã biết mối quan hệ của nó và anh có tiến triển nên ông tìm vài chuyện chọc nó chơi ấy mà, khi khi.

Dạ, vâng! nó đỏ mặt nói _pama ngủ ngon nhé!_ rồi chạy biến về phòng mình.

Hoho, con gái mình chưa gì đã biết yêu rồi đấy! mama nó cười khi thấy nó lung tung.

_Uk, con mình mà gửi gắm cho thằng Minh được thì tôi ra đi cũng an lòng._papa nó ghen ngào nói.

_pa nó à, đừng nói thế chứ, chúng ta sẽ cố gắng vượt qua chuyện này mà, gia tộc Lâm thị này còn nhờ vào ông dài dài đấy, ông đừng nên buông xuôi như thế chứ._mama nó khuyên bảo.

Mong là thế! ông cũng chạnh lòng khi nghe vợ nói.

Ông bà cùng cầm ly trà sâm trên tay, hưởng thụ hương vị đậm đà thanh ngọt của nó, họ không biết thời gian êm đềm này sẽ được kéo dài đến đâu đây.

Bạn đang đọc truyện *Có Là Dân Chơi Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Một ngày mới lại bắt đầu. ...

Nó dậy thật sớm để đón nhận ánh ban mai chiếu qua khe cửa sổ, cười tủm tỉm suốt con đường đến trường, vì hôm nay khác hơn mọi ngày, hôm nay là ngày Minh cất tiếng 0e chào đời.

Nó dạo quanh các con hẻm, khắp cửa hàng quà lưu niệm mà chẳng ưng ý cái gì cả, haizz... chán thật, vậy biết lấy gì tặng cho Minh đây, nó đành đến trường rồi trước rồi bàn tính việc này với Như sau.

Hôm nay con nhỏ Như này sao đến trễ vậy nè, chờ cả tiếng rồi mà chưa thấy mặt mũi đâu hết tron. nó uể oải nằm ịch xuống bàn.

_hé lu, đồng chí, hôm nay bận việc nên đến trễ chút đừng ghi tên nghe_Như vỗ vai nói với tên lớp phó như vậy, ai mà dám ghi cơ chứ. (cái này có thể gọi là hăm dọa k0 ta)

Pà lại đây! nó nghe được tiếng như thì mắt mở to ra kéo cô lại ghế mình.

Cái gì vậy con mắt này, mới sáng sớm đã lờ lợ rồi! Như định nói gì nữa nhưng nhìn mặt nó đang tối sầm, nên tha.

Tao định nhờ mày tư vấn vài chuyện... nó còn ngập ngừng khó nói thì Như đã chen vô.

Về sinh nhật của ông Minh chứ gì? Rành quá mà! Như nói như thầy bói ấy.

Hề hề, biết bà có kinh nghiệm lâu năm nên bà giúp tui đi, không biết chọn ra món quà gì luôn. nó xì mặt xuống trong rất đáng thương.

Chuyện đó thì dễ mà, đưa vào tay Như tiểu thư này thì mọi chuyện sẽ thuận buồm xuôi gió thôi. Như ca bài ca cũ rích.

Đúng đúng, Như là giỏi nhất, thế ra về mình đi mua quà nhá! nó ra quyết định.

_Ok!

Mà hình như hôm nay lớp mình vắng mặt vài người thì phải? Như thấy trống vắng đầu đó hỏi.

Bởi vì hôm nay bạn Hoàng nhà ta không có đi học cho nên bạn Như thấy buồn phải không? nó đi guốc trong Như đây mà.

Làm gì có chứ! Mà nếu có thì sao, này giờ cũng thấy có 1 ai đó toàn nhìn ra cửa lớp lóng ngóng 1 người nào đó đó ! Như bắt bẻ lại.

Xi, mà hôm nay sao Minh không đến lớp học nhỉ? nó hỏi như không biết ai trả lời.

Pà không nhớ hôm nay là sinh nhật ông sao, tất nhiên ông phải ở nhà lo tiệc tùng nữa chứ, chắc hôm nay sẽ có nhiều khách quý lắm đây. Như ca thán.

Nó cũng gật gù đồng ý.

Ý, còn ông Bảo nữa, mấy hôm nay ông bị gì mà không thấy đi học không biết, không biết hôm nay có dự sinh nhật ông Minh không nữa? Như lại bắt đầu bàn tán.

Nó không nói gì chỉ im lặng nhìn vào chỗ ngồi của Bảo, mấy hôm nay nó cố gắng tránh mặt anh, gặp ở đâu cũng né tránh không biết anh có thấy nó chưa nhưng nó thật bối rối khi đứng trước mặt anh đây, khó hiểu quá, nhưng mấy hôm nay anh không đi học nó cũng lo lắng không kém, chả biết anh bị làm sao không, mà không báo cho ai 1 tiếng làm mọi người chạy đồn chạy đảo thế này, hay vì chuyện Bảo thích nó mà anh không thề nói chuyện với nó nữa và cả sinh nhật Minh, Bảo cũng quên luôn sao, anh chàng này thật khiến người ta đứng ngồi không yên mà.

19h

Nó đang ngồi nhăm nhĩ mấy món ăn cực ngon trên cái bàn vừa dài vừa rộng ở phòng ăn cùng với papa và mami iu dẫu của nó, họ đang hỏi đủ điều về chuyện học của nó rồi họ cũng bàn luận về buổi tiệc mừng 20 năm ngày cưới mà họ sắp diễn ra vào chủ nhật tuần sau. Đang nói về các khách mời thì chuông điện thoại nó reo lên, nó xin phép đi ra nghe một lát, rồi bỗng chạy ngay lên phòng, chuẩn bị gì đó rồi chạy xuống trên vai còn mang ba lô, cười tủm tỉm nói với mami và papa.

mami, iu dẫu, mami xin cho con ra ngoài uống nước với Như 1 tí nhá, rồi con về học bài liền hà! Nha mami! nó nhõng nhẽo nói.

Được rồi, nhưng phải có Như đi cùng mới được nha! Với lại đi sớm về sớm nhe con! Bà Lâm nhẹ nhàng nói, nhưng cũng không quên phần nghiêm túc.

mami yên tâm, Như đã chờ con ở ngoài cổng rồi còn có cả Tí nị đi nữa đó mami! nó lanh chanh nói.

uhm, thế thì được, con đi nhanh về nhanh nhé! papa cười hiền nói.

vâng ạ! nó ngoan ngoãn trả lời rồi chạy lại bên mama và papa *chụt* 1 nụ hôn ở má, họ cũng cười xòa khi thấy cô con gái mình vẫn còn quá “ngây thơ” (chưa chắc đâu nha).

Nó chạy nhanh ra cửa, Như và Hoàng đang ngồi chờ trên 2 chiếc xe ô tô phân khối lớn, Như thấy nó thì cời chiếc nón bảo hiểm ra, tóc xỏa dài, mặt quần áo đũa, ngồi bắt chéo chân nhìn nó cười nói:

sao rồi chị 2, chuẩn bị đi, tụi nó đã chờ chúng ta ở đường XX rồi đó! Như đưa nón bảo hiểm cho nó rồi nói.

chuẩn bị hết rồi, đưa tao đi thay đồ nhanh lên, tao đang ngứa chân ngứa tay đây! nó nói rồi bẻ tay “rốp, rốp”, làm 2 người bạn đứng gần cũng phải rùng mình.

thôi chúng ta đi được rồi chứ, chị 2! Hoàng quay sang chỗ nó hỏi.

tiến lên! Tiến lên! nó hét lên làm Như cũng la oay oáy, vì bị nó hành hạ muốn lũng màng nhĩ.

_____ Ở 1 nơi khác _____

Đại ca của bọn bây ở đâu hả? hay nghe đến tên nhóm Hắc hải thì đã chui vào chăn mẹ mà run rẩy rồi! 1 thằng nhox trong nhóm Hắc hải mặt còn non chet, giờ ra cái giọng khinh rẻ đó rồi cười ha hả với vài người khác.

thiệt là tức chết đi mà, tụi mình mà phải bị bọn nhox hi mũi chưa sạch đó khinh, thật là nhục quá đi mà! Không vì tuân lệnh chị 2, không cho làm việc hấp tấp không chuẩn bị trước thì giờ đây bọn nó đã nằm gọn trên đĩa chờ bọn mình đến “chặt”. 1 thằng nhox tóc dài tới chấm vai, cắt kiểu mốt nhất, nhuộm màu nâu đỏ, bên nhóm Hải âu cũng bàn tán đến nhào nháo lên.

Cứ yên tâm, 1 lát nữa mấy anh chị đó tới, thì mình cứ “tử tử” mà xử đẹp tụi nó! 1 thằng nhox khác có khuôn mặt baby lên tiếng, còn mặt điều chưa từng thấy, chắc chắn hẳn đang suy diễn ra những tình tiết tiếp theo sắp xảy ra.

Ừn... ừn... ừn... ừn... ừn

Ở trong màn sương mờ, xa xa bên phía tay trái của bọn chúng, 1 chiếc xe mô tô màu đỏ chạy nhanh lên phía trước, rồi lại 1 chiếc nữa, nó màu có xanh dương đen, cũng dần dần tiến về phía bọn chúng... càng gần, càng thấy đáng người giống giống 1 ai đó, 2 chiếc xe bóng loáng dừng lại trước biển người. Họ từ từ bước xuống rồi cời nón bảo hiểm ra.

A, đại ca đến rồi, cả anh Bảo nữa! 1 thằng bé vừa mới thấy mặt Minh và Bảo thì đã la toáng lên.

Đại ca tụi tao đến rồi kìa, còn đại ca của tụi bây đâu sao còn chưa tới, hay trốn mất rồi! 1 đứa khác bon chen lên tiếng.

_Haha, hay đại ca của tụi mày sợ quá nên bỏ mặc tụi mày luôn rồi!

_Tụi mày nên bỏ cái thằng đại ca quèn đó mà qua bên nhóm tụi tao đi, tụi tao có thể xin đại ca khoan hồng cho tụi bây làm oxin sai đặt cho tụi tao đó_một đứa khác lại lên tiếng chọc ghẹo làm bọn nó cười ngắc ngẻ.

_im ngay! tuy Minh cũng muốn chọc ghẹo nhóm Hải âu lắm, nhưng lần trước chưa chạm mặt đại ca của nhóm mà đàn em của anh cũng đã bị thương tổn hết 70% lần này còn có đại ca của bọn chúng nên không thể lơ mơ được, phải thật cảnh giác, không nên khinh địch.

_chết tiệt, tao muốn đâm chết cái tên đó!_1 người bên nhóm Hải âu mặt hầm hầm, nghiêng răng ken két, tay thì bóp thành nắm, nghẹn giọng trả lời.

_aaaaaaaa, các đại ca đến rồi!_thằng nhox nào đó, mặt mày buồn thiu, vừa nhìn thấy 2 chiếc mô tô xa xa thì vui mừng hét lớn lên.

_a, các đại ca đến rồi, lần này bọn mày chết chắc._thằng nhox nghiêng răng vừa nãy giờ đã thay bằng mắt sắc nhọn, miệng hiện lên một tia cười nhạo.

_”cái gì! Các đại ca sao, chẳng lẽ không phải 1 người mà là nhiều người sao, lần này không phải đụng độ tầm thường rồi!”_Minh trầm nghĩ.

_Minh, tao thấy lần này gặp đối thủ rồi, ta nên gọi thêm viện binh mới được._Bảo đến gần Minh thủ thủ.

Giờ đây, bên nhóm Hắc hải cũng lo ngại không kém, họ cũng thấy lạ vì nhóm Hải âu lại có nhiều đại ca như vậy.

2 Xe mô tô đã tới, à không, phải nói đến 3 chiếc mô tô đang chạy với vận tốc kinh hoàng đã kịp dừng tại chỗ 2 băng nhóm tụ họp.

Bước xuống xe, bọn đàn em chạy nháo nhào lại chỗ Như, Hoàng và nó đang đứng.

_anh, chị, bọn em đợi anh chị từ nãy giờ luôn đấy!_thằng nhỏ nói mà như muốn rơi nước mắt.

yên tâm mấy anh chị không bỏ rơi chúng mày đâu. Như cời nón bảo hiểm ra nói, tóc cô xoa dài che mắt khuôn mặt.

_Bọn kia tới đông đủ chưa._Hoàng lạnh giọng hỏi, anh ta đội mũ lưỡi trai, xụp xuống che gần phân nửa khuôn mặt, nhưng vẫn maly.

_Dạ, bọn kia đến đầy đủ hết rồi, cả đại ca của bọn nó nữa!_nói đến đây thấy sắc mặt của nó và Như có chút ngạc nhiên, thì Hoàng chỉ cười cười.

Nói đúng hơn là từ lúc nó cời chiếc nón bảo hiểm ra đã thấy cái “bản mặt” của ai kia thì cô đã hết sức kinh ngạc, cô liền tóm lấy cái nón sau áo trùm lên, cố giấu mặt để không ai nhận ra mình. Nó quay sang định hỏi mấy đứa bạn tại sao lại không tìm hiểu kĩ nhóm kia là ai mà đã gọi nó ra “diễn”, thật là hậu đậu hết sức, khi xoay sang bắt gặp ánh mắt đứa bạn cũng có phần ngạc nhiên không kém nên nó biết cô nàng Như chẳng hề biết trước chuyện này. Nhưng nụ cười đó của Hoàng là sao, chắc là cậu ta đã biết trước chuyện này mà còn giăng mình vào bẫy, tội này thật không thể tha.

_Tí nì, em biết chuyện này đúng không?_nó đưa ánh mắt nhọn hoắt nhìn Hoàng (khi vào trong bang hội thì đổi cách xưng hô ngay nhì)

_chuyện gì là chuyện gì? Em chẳng biết gì cả!_Tí nì (Hoàng) cố chối.

_đừng có giả nai, tôi biết cậu đã điều tra chuyện này từ sớm, cậu biết Minh là đại ca của nhóm Hắc hải mà vẫn gây sự, giờ phải tính sao đây!_nó nhăn mặt lại hỏi.

_chị đừng có suy tính sâu xa quá được không! Chuyện bây giờ cần làm bây giờ là đánh để giải tỏa cawg thẳng trước đã rồi chuyện kia từ từ tính._Hoàng vẫn thản nhiên nói.

_thế cậu tự đi mà đánh! Hôm nay tôi không thể đánh được, nhờ cậu ta thấy mặt tôi thì thế nào!_nó giậm chân đụi đụi nói.

_ok!ok! thế hôm nay em tự ra tay để giảm gân cốt mới được, còn Funny cậu đi không!_Hoàng quay sang hỏi Như.

_tất nhiên là đi rồi, nhưng không biết bọn họ thấy tôi rồi có nghi ngờ gì Băng hồng há!_Như xoa xoa cằm nói.

_thế cậu bịch cái này vào!_nó đưa cho Như 1 cái khẩu trang màu hồng còn in hình những con heo trông rất kute.

_trời ơi! Đi đánh lộn mà như đi đánh ghen không bằng nè trời!_tuy nói thế nhưng Như vẫn đeo cái khẩu trang đó vào, tay túm lấy tóc buộc thành chùm cao, trông rất cá tính.

Nó thì đứng dựa lưng ở chiếc ô tô màu đen bóng lóa của mình. Nhìn hàng người đang đứng ở tư thế chuẩn bị ra trận, tay thì cây cầm gậy, cầm dao cầm móc, 2 bên đối mặt nhau, không gian trở nên vắng lặng đến đáng sợ.

Rengg...

_Mau lên đi, còn mấy tiếng nữa là tổ chức tiệc rồi đó!_nó hối thúc Như.

_Ấy ấy, để nghe điện thoại cái_Như xoay mặt chỗ khác nói chuyện gì đó, rồi xoay sang nó, mặt bí thăm vô cùng_Băng này, 1 hồi bà đi 1 mình đi nghe, Hoàng mới vừa gọi điện cho tui, cậu ấy nói đang chờ tôi ở nhà á, cho nên bây giờ tui phải đi đến đó liền, không thôi._Như ngáp ngừng nhìn nó, y như nó là gì đó mà Như sợ lắm ấy.

Thấy ghét, thôi đi đi không thôi tình yêu của bà gặp con nào đi ngang hóp hồn thì bà tiêu luôn đấy! nó tha cho Như, nhưng vẫn muốn chọc cô chơi.

Làm gì có chứ, thôi tui đi trước à! Tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng thì mau mau chạy đến bên chàng đây mà.

Nó cũng lắc đầu với đứa bạn cứng đầu cứng cổ này, đúng là trọng sắc khinh bạn mà, số nó khổ quá đi.

Nó vẫn tung tăng như sáo trên vĩa hè, hôm nay nó cho bác tài xế về nhà trước, nó quyết định mua một món quà có ý nghĩa đối với Minh vậy mà con bạn lăm trò của nó đi mất tiêu rồi, giờ nó phải tự giải quyết một mình thôi. Mua gì đây, trong shop lưu niệm đầy các món quà đẹp nhưng nó thấy thích hợp với con gái tụi nó hơn, thật nản quá, khó chọn quá đi.

Nó lựa 1 lúc nhớ lại những gì Như nói vào những lúc đi mua quà cho bạn mình “bà phải xem xét xem họ thường có những thiếu sót gì, những gì họ chưa có, đừng có quá coi trọng về vật chất, cứ cảm nhận những tấm lòng của mình vào món quà đó, nhất định gười đó sẽ trân trọng và rất thích món quà của cho xem” (cái này nghĩ bậy bạ, không biết các bạn có đồng ý không à nha)

_Thế là xong mình mau về nhà rồi chuẩn bị đồ đạc nửa chứ, mau về thôi.

Nó tung tăng trên con đường dài, món quà này tuy không quý giá gì nhưng nó đã tìm hiểu rất kĩ và tin là cậu sẽ thích món quà này cho xem, nó ôm món quà vào lòng rồi cười tươi bước đi, chuẩn bị cho buổi tiệc sinh nhật sắp đến.

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Há?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Trước căn biệt thự rộng lớn, một cô gái bước ra từ chiếc ô tô đời mới nhất, khuôn mặt trái xoan, nụ cười toát lên vẻ hào nhoáng cho khuôn mặt, ánh mắt diễm lệ như nhìn sâu vào người khác, trên người mặc bộ váy màu hồng nhạt, dây váy choàng qua cổ hình chữ X, ôm sát người cô tạo đường cong quyến rũ một cách rõ rệt, ở cuối váy còn được đính kim tuyến lấp lánh mờ ảo, tôn lên làn da trắng nõn nà trong ánh sáng hoàng hôn.

Chào ông Thanh Hà, tôi rất vui khi ông đã đến! A chào ông Lương, công việc làm ăn của ông vẫn tốt chứ, à vâng vâng Bác Hoàng bận rộn tiếp khách, vì chủ yếu của buổi tiệc này là tạo nên mối quan hệ trên thương trường cho Minh về sao thôi, chứ không bình thường là buổi tiệc sinh nhật như các nhà khác.

Nó đến này giờ rồi, mặc cho mọi lời xì xào to nhỏ, có lẽ là khen ngợi và tò mò nó nhiều hơn, nhưng nó gạt qua chuyện đó, nó đang tìm Minh đây, không biết Minh đang làm gì nữa, không biết cậu ấy ăn mặc thế nào ta, chắc đẹp trai lắm, hí hí.

Hôm nay em đẹp lắm! nó nghe có tiếng nói sao lưng mình, chẳng lẽ là Minh sao, nó xoay lại miệng vẫn nụ cười rục rịch, nhưng chắc nó nhầm to, người nói nó không ai khác mà chính là Nam, người mà nó cực kì ghét.

Anh đến đây làm gì? nó nói mà không thèm nhìn mặt Nam.

Ồ, đích thân bác Hoàng mời anh đến đây dự tiệc đấy, không lẽ một tiểu thư như em mà lại đuổi khách của bác ấy về sao, nếu bác ấy mà biết thì em sẽ mất lòng tin cậy của cha chồng đấy, hi hi Nam dùng giọng nói êm ái, thánh thiện nhưng những ngữ âm sao mà nghe thâm độc quá thể này.

Hừ! nó cũng không muốn đôi co với hán ta làm gì, chỉ tốn thời gian thôi, nó đành nhìn nhục mà bức đi trước, để Nam quē một cục, nghiêng rằng, tay bóp thành nắm kêu rắc rắc.

Lòng vòng một lúc cũng thấm mệt, công nhận vườn nhà Minh cũng không phải loại nhỏ, có thể lớn hơn vườn nhà nó nữa chứ không ít hơn đâu, đi này giờ chẳng thấy Minh đâu mà còn mệt là người ra ấy chứ. Ở đây chẳng có ai cả, lại không có đèn sáng nữa chứ, chỉ lờ mờ kiếm đường vô cũng khó nữa là, Haizzz...

Đang than thở thì ai đó đập tay vào lưng nó, làm nó la chói lói:

AAAAAAAAAAAA...ÚM...ÚM! kết quả của nó là đã bị người đó bịt mắt cái miệng và mắt mất rồi, mà bịt bằng cái gì thì nó còn chưa biết rõ, khoảng 3 phút sao, mắt và mũi nó mới được giải phóng hoàn toàn.

Công nhận tần suất của Hân kinh thật đấy, mình mới có khều nhẹ thôi hà, mà Hân đã la lên rồi, hay là Hân...sợ ma hả? Minh gian gian hỏi nó.

Tại ai mà tui sợ chứ, người ta chạy đôn chạy đáo kiếm Minh này giờ mà Minh chạy đi đâu vậy hả! Còn hù tui nữa chứ. nó sợ quá nên đâm ra bực luôn nà.

_Cho Minh xin lỗi, Minh chạy vào phòng để chuẩn bị bữa tiệc cho các bạn mà! Chạy ra thì nghe Hân đã đi lại đây nên Minh chỉ muốn cho Hân bắt ngờ

thôi mà _Minh phụng mặt xuống đất tỏ vẻ biết lỗi.

_Tha cho Minh đó,nhưng vừa nãy Minh lấy cái gì bịch miệng và mắt mình vậy hả? _nó nhớ ra điều cần hỏi nên tạm thời tha cho anh chàng.

_Ồ, thì mình dùng tay chớ dùng gì nữa! _Minh tránh né ánh mắt nó, bối rối nói.

_Tay sao, vậy một bàn tay đã ôm lấy mình, một bàn tay còn lại thì bịch mắt mình, thêm một bàn tay nữa mọc ra để che miệng mình lại, thì ra Minh có đến 3 cánh tay lận hả? _nó kể chi tiết làm cậu hết đường chối.

_Thật ra thì...ờ thì..._Minh đang ấp úng thì bất gặp ánh mắt viên đạn của nó, biết tránh không được nạn kiếp này anh đành liều _Hân muốn biết thì Minh làm lại cho Hân coi.

Nó không biết hôm nay nó bị cái gì luôn, tự nhiên lại nghe lời Minh găm gáp mới ghê chứ, nó cũng chuẩn bị nhắm mắt lại rồi hơi hơi hí mắt lên xem thật ra là chuyện gì thì thấy Minh đến gần nó và 1 tay che mắt nó, nhưng còn để hở khe tay để nó thấy rõ anh, tay còn lại thì kéo nó xát vào anh, bây giờ, nó đã biết nguyên nhân vụ miệng nó bị sinh vật lạ nào bịch lại rồi, môi nó ướt ướt, cảm giác có gì đó mềm mềm đang lí lắc trên đôi môi mình, thỏa sức mà cắn mút, tuy chưa đủ nhưng Minh đành buông lỏng nó ra, cười híp mắt và dọt...

Nó ngơ ngẩn 1 lúc thì mới tỉnh ra mình vừa bị Minh chiếm tiện nghi, mặt nó hồng lên, mắt đỏ ngầu, vung tay đuổi theo Minh, miệng thì luyên thuyên câu :

“Đứng lại, ngày tận thế của cậu đến rồi”.

15’ phút sau:

Nó gát chuyện Minh với nó sang 1 bên, làm chuyện công trước đã, nhưng lâu lâu lại liếc sang cậu 1 cái, làm cậu rùng mình mấy cái, sợ sệt cười gượng với nó, nhưng nó thì mặc kệ, nó đang thổi bong bóng, bên trong đựng đầy kim tuyến, lắc lắc kêu sột sột thật vui tai.

Cuối cùng cũng xong, căn phòng bày trí có thể gọi là hoàn tất hơn 94%, chỉ thiếu việc người đến và tặng quà thôi, hihi

_WOW....._không ai khác đó là chị Như đấy ạ, lúc nào miệng cũng tía lia.

_Đẹp không, tự mình và Minh trang trí đó! _nó khoe công sức của mình.

_Bà có khiếu thẩm mĩ ghê, cái phòng trông rộng mà bà cũng làm cho nó nổi bật như vậy được! HAY! _Hoàng cũng lên tiếng khen ngợi.

_Bây giờ tôi xin tuyên bố, tiệc sinh nhật bạn Hoàng Gia Minh chính thức bắt đầu._Nó đồng dạt nói.

_Tiếp theo là đến phần tặng quà nhé!_Nó nháy mắt với mọi người và ở trên tay Hoàng và Tuấn Anh mỗi người cầm chai sịch tuyết sịch lên lảng, trên không trung, nhưng tiếc thay lại bay nhiều nhất là trên đầu Như, may mà cô nàng không biết, nếu biết được thì 2 cậu nh0k này toi rồi.

Đầu tiên là nó, trên tay chia ra 1 hộp quà nhỏ, nhẹ nhưng có ý nghĩa gì đó, rồi nghe được tiếng của Như và Hoàng.

“Hôn đi, hôn đi, hôn đi”

Nó thì không thành vấn đề rồi mà sao thấy ở đông người như vậy chẳng biết có ngưng ngưng gì không mà nó cứ ngập ngừng, làm Minh đứng ra che chắn, nó thấy mình yếu đuối quá, lại để Minh đứng trước nó thế này, nó đành chủ động trước xoay Minh lại và trao cho anh một nụ hôn đột ngột làm mất Minh không thể nào nhắm lại nhanh chóng được, cứ trừng trừng nhìn nó, hôn một lúc rồi nó buông Minh ra, phùng má lên để mọi người không biết nó đang đỏ mặt đấy mà, Minh biết thế nên chỉ tùm tùm cười, không ngờ Hân lại dễ thương đến thế.

Thấy tình hình như thế thì chả giống cái tiệc sinh nhật chút nào, Như đứng ra tặng quà để gỡ rối cho nó, thật sự cảm kích con bạn này quá đi, tiếp đến là Hoàng rồi đến Thiên Băng, Tuấn Anh rồi đến những thằng đàn em của Minh mà anh rất tình tưởng.

_Mọi người ngồi vào tiệc đi nào, mau mau, nhanh chân thì còn chậm chân cũng còn một đống luôn! _Hoàng vỗ tay hào hứng la lớn làm cho không khí tràn ngập tiếng cười.

_Có lẽ tôi đến muộn thì phải _tiếng nói ai đó vang lên ở cửa vào làm ngừng mọi hoạt động của mọi người lại ngay.

_A, Bảo tới rồi hả? Mau vào đi, tiệc chỉ mới bắt đầu thôi hà! _Như chạy lại cười nói.

Anh bước vào trong, tay đưa món quà cho Minh, miệng dần ra tạo thành nụ cười đẹp ngắt ngảy, nhìn vào thằng bạn chí cốt của mik:

_Tao đến muộn, chúc mừng sinh nhật ku! _Bảo vỗ vai Minh, giọng khàn khàn, chắc bị viêm họng gì đó.

_Cám ơn mày, tao rất vui khi mày đến đó! _Minh cũng thấy ấm áp thêm khi thằng bạn mình chờ đợi đã đến, anh ôm lấy Bảo hay thằng đàn ông ôm nhau vỗ vỗ lưng nhau làm ai nấy đều dơ ra, chỉ có nó là biết sự thật, nó vui hơn ai hết, vậy là mọi khúc mắc trong lòng nó đã được giải quyết.

Xong xuôi đến phần thổi nến và phần cắt bánh kem 3 tầng được sản xuất từ Mĩ chính hãng, những thứ trên bàn này chắc cũng không phải là chuyện lạ đối với những con ông cháu cha này, tụi nó ném kem vào không trung, đứa nào mà còn hứng mặt lên tìm tòi gì đó thì dính đòn, hết vụ ném thì chuyển sang vụ trét bánh, đứa nào gần nó và Minh nhất thì tiêu họ thôi vì nó đã chuẩn 1 đồng kem trên tay rồi, thay phiên nhau mà trét tới tấp, h trên mặt Hoàng

đã in nguyên miếng bánh kem luôn vì không chạy kịp, đứng chắn đường không cho Như chạy và bị nó cho 1 vố vô quần áo mới mua, tức quá cô thêm nguyên cái bánh kem vô đầu Hoàng cho hợp với cái mặt, hehe, còn Thiên Băng đang núp núp ở dưới bàn thì cũng bị nó hù hù chạy ra và bị in nguyên đĩa bánh lên đầu làm cô nàng mếu máo, la hét rụt theo, Minh thì đang rụt theo Tuấn Anh vì thằng nh0k này này giờ cứ im re chả thấy đá động gì bánh kem thế là anh đành giúp đỡ tận tình ăn trọn gói đĩa bánh, Minh đang đứng chống nạnh cười ha ha thì bị Bảo ném nguyên cục bánh kem vô miệng, rồi rụt nhau té lẳng quay ra.

Kết quả là cả bọn ai nấy đều te tua, căn phòng y như 1 bãi chiến trường.

Món quà của Hân mình cất thật kĩ rồi Minh cất giọng nói khi thấy nó đang loay hoay kiểm gì đó.

Nó chỉ gât gù hiểu chuyện vì Minh hiểu nó thật, hìhì.

Mọi người đang chuẩn bị đi về thì ở cửa có 1 người giúp việc đưa cho Minh một món quà, món quà có vẻ nặng nha, anh hỏi ai thì cô giúp việc chỉ biết lắc đầu nguây nguẩy, thôi thì đem vô luôn hỏi cái cô này mắc công quá.

Minh định đem món quà này đi cất thì không biết vô tình hay cố ý, Tuấn Anh tỏ vẻ hào hứng lên tiếng:

_Hay anh Minh mở quà mọi người ra đi ha!

Cũng được! Minh cũng không từ chối làm gì.

Đầu tiên là món quà màu xanh dương in hình hoa văn đậm, trong đó là chiếc máy nghe nhạc loại tốt của nhãn hàng Cowon, cái này là của Hoàng nhé, tiếp đến là món quà màu đỏ chói lọi từ này đến giờ, khi Minh cầm món quà đó lên là Như đã réo lên vì đó chính là món quà của cô, lột đi vô ngoài bên trong là chiếc máy ảnh kỹ thuật số Canon mới ra lò hồi hôm qua nhé, món quà của Bảo được bao bọc bằng xọc đỏ đen trong rất quý phái, nhưng tò mò là bên trong kia vì nó quá nhẹ, chả biết là cái gì luôn, nhìn đi nhìn lại nó giống cái gối hơn à, chứ còn gì nữa nó là 1 cái gối chuyên luôn máy nghe nhạc, khi ngủ ta có thể nằm lên nó và chỉnh nhạc một cách nhanh gọn thật tiện lợi quá còn gì. Tiếp theo là mở những món quà khác, bên trong toàn đồ có giá trị thôi vì đa số những người ở đây toàn là gia đình quyền quý mà (thấy mà ham, hic hic), nhưng hình như còn thiếu thiếu cái gì đó ấy, Hoàng nhớ ra và hét lên:

Chưa mở quà của Hân mà! cậu ta đứng lên hô toáng.

Ồ ha. mọi người tìm kiếm khắp nơi tưởng món quà có chân và chạy đi đâu mất rồi.

Mọi người đừng tìm nữa nó đang ở đây mà Minh nói rồi giơ tay mình lên, đúng là nó đang trong tay Minh thật, phải nói là nó đang bám dính lấy tay anh thì đúng hơn.

Đồng hồ sao??? họ cũng không để ý chiếc đồng hồ đó được đeo trên tay Minh từ lúc nào, chiếc đồng hồ bạc lấp lánh dưới ánh đèn mờ, nhưng nó tạo nên nét lịch lãm và sang trọng cho Minh, nhìn anh giờ đúng chất 1 công tử của thế giới thượng lưu.

Ồ, tại mình thấy Minh thường đến trễ và có vẻ như chưa có đồng hồ nữa và... câu này nó nghĩ nên nói riêng với Minh thì hơn, nhưng ánh mắt của tụi bạn kia, đang nghi ngờ nó đây mà, nó chối_ và thời gian thì rất quý, các bạn thấy đó, hờ hờ._ giờ nó y như kẻ ngốc ấy.

Các bạn đừng có bắt nạt Hân của tôi thế chứ! Minh đứng chắn trước mặt nó, che chở.

OOOOhhhhhh! cả bọn ồ lên 1 tiếng lớn.

Chưa gì đã bênh thấy ớn hông, tụi tui chưa có đựng tới cục vàng của Minh à nha! Hìhìhì Như lí lắc chọc 2 đứa và nhún mạnh 2 từ cục vàng.

Mấy cái đứa này nó nhón nhón ra giữa bàn để quỳnh được Như, nhưng cô đâu có đứng im để nó đánh chứ, né qua trái né qua phải, lêu lêu chưa trúng nha.

Minh thì mở hộp quà cuối cùng hộp quà không biết tên tuổi, màu hồng nhạt in hình mấy ngôi sao tuyệt, rất giản dị bên trong là 1 chai rượu vang đỏ từ Pháp trông rất hiếm và ngon, bên trong còn có tấm thiệp ghi là chị Thanh gửi em trai. Mọi người gât đầu như đã hiểu chủ nhân người gửi là ai. Chỉ có Minh là thắc mắc 1 nỗi, chị Thanh gửi quà cho mình hồi sáng rồi mà, chị ấy nói hôm nay không đến dự sinh nhật được nên gửi quà cho mình trước, sao giờ lại lòi ra món quà này nữa,...thôi, chắc chị ấy muốn tặng thêm cho mình ấy mà, chị Thanh tốt thật.

Hay chúng ta uống chạy rượu vang đỏ đi nhé! không biết vô tình hay cố ý Tuấn Anh mở lời, làm Tuyết Băng thấy xấu hổ chột chột tay cậu.

Cũng được, bạn bè mà làm gì phải khép nép vậy Tuyết Băng, chúng mình cùng cụng ly nào, Zooo! ai nấy nâng ly cụng vào nhau kêu cốp cốp thật vui tai.

10' chai rượu vang đã được xử lý 1 cách triệt để, này giờ ai nấy đều vui cười chỉ có Bảo là chăm chú nhìn Tuấn Anh nhất, hôm nay Bảo thấy thằng nh0k này có gì đó kì quái, lăm lăm lăm lét như ăn trộm, còn ly rượu thì này giờ uống chưa xong, không biết có ý đồ gì đây.

Cả bọn ăn uống no nê thì ai cũng về nhà nấy, bây giờ buổi tiệc cũng đã tàn từ lúc nào rồi vì bây giờ là 10h 30', nó được Minh đưa về, Hoàng được Như đèo về vì anh chàng này ăn no thì lăn ra ngủ phải làm Bảo, T.Anh, Minh khiêng lên xe lun ấy, Tuấn Anh cũng chở chị mình về, còn Bảo thì đang nghi vấn nên cũng chạy theo sau Tuấn Anh, điều tra làm rõ sự thật.

Trên đường về nhà, nó và Minh đang lang thang trên vỉa hè vì hôm nay là ngày vui của Minh nên nó quyết định ở bên cậu thêm nữa, cho tình thương mến

thương ấy mà, tội nó đi như bong bóng ấy chả thấy tiếng động gì, chả thấy nói tiếng nào với nhau, làm không khí cũng căng thẳng theo.

Hồi nãy nghe Hân nói về món quà Hân tặng mình chắc còn lý do riêng mà phải không? Minh mở lời trước.

Minh nghĩ nếu như đồng hồ bình thường đối với cậu thì cũng không quan trọng lắm, nhưng... nó ngập ngừng rồi nói tiếp mặt cúi gằm xuống đất _nhưng nó là thành quả của sự quan tâm mà mình đối với cậu đấy, nó tượng trưng cho mình khi không có mình bên cạnh cậu, vì thế cậu phải giữ gìn cẩn thận đấy, không được trầy xước hay làm mất đó nghe chưa, nếu làm mất nó thì cậu sẽ mất luôn mình đấy.

Minh kéo người nó xoay sang cậu, 4 mắt nhìn nhau (trào máu hòng) đăm đăm, cậu cúi xuống gần mặt nó, không biết là chủ động hay sao mà nó nhắm mắt lại trước, khoảng 2 giây chả thấy cái gì ở bên môi nó cả, nó hé hé mắt lên, Minh đang nhìn nó chăm chú, làm nó ngượng chín mặt, cậu cúi lên trán nó 1 cái cốc rõ đau.

Ấy da, đau lắm đó cậu biết không hả? nó trách Minh.

Minh làm thế vì cậu ngốc quá, nếu nói trước như thế thì có được hơn không, làm mình cứ tưởng cậu không hề quan tâm mình, bỏ mặc mình, nhớ cậu chết đi được! Minh nói mà tay thì cứ xoa xoa đầu nó, rồi ôm nó chặt cứng làm nó suýt tắt thở luôn.

Nó không ngờ mới 2 ngày không gặp mà nhớ muốn chết luôn đấy, nghe câu này thật phê nhe, hehe.

Mà hồi nãy cậu nói ai là Hân của cậu hả? nó nhớ lại chuyện vừa nãy thì lại hung hãn tron mắt phồng má trông rất đáng yêu.

Thì từ từ cũng là của mình thôi, nói trước thì có sao nào! Minh thích chọc nó như thế, còn lấy tay véo má nó làm nó la hét nữa chứ.

Không bao giờ nha! Thấy ghét hà! nó chạy lại quỳnh Minh, 2 đứa cứ chí chèo chọc nhau.

_Đồ heo đất.

_lêu lêu heo ừ ừ.

_heo ừ ừ có giá hơn heo đất nha, hehe

_xì, ừ ừ quá tới chạy lại quỳnh người ta 1 cái cũng không được lun kìa, quê....

_đồ heo đất, cậu đứng lại cho tui mau....

Hai đứa cứ thế mà chạy lòng vòng mà không để ý bọn còn đồ đứng phía sau này giờ.

_Thôi cái trò cãi yêu của tui bây đi _một người từ phía sau bước tới, làm bọn kia dẹt ra hai bên và cuối đầu chào.

Anh đến đây làm gì? Minh cau gắt với Nam.

Đúng thừa quý vị, cái người đang đứng trước mặt nó và Minh bây giờ, chính xác là Nam, nhưng khác một chỗ là anh ta đeo mắt kính đen, áo vest đen, giày đen nói chung anh ta y chan xã hội đen thứ thiệt chứ không như cái xác thiên thần mà anh ta tạo ra ở trường.

Hừ, bắt cô ấy! Nam ra lệnh cho đàn em lại gần bắt lấy nó, nhưng nó đâu có dễ ăn như vậy chứ, nó đá cho 2 thằng bước tới 2 phút vào mặt, khổ quá, hôm nay mặt vấy nên hơi nhẹ tay (nhẹ mà mới đá có cái đã nằm sây lại rồi kìa).

Lên! Nam lại tiếp tục cho người đánh nó, nhưng 1 nhóm khác chừng 6 người thì đi qua đánh Minh.

Nó và Minh đánh một lúc cũng thấm mệt, nhưng sao bọn bên kia ngày một đông, thế mới đau chứ, chắc chắc, sao chóng mặt quá vậy nè, có ai cho tôi biết gì không vậy _nó lạng chạng suýt té, may ra có Minh nắm lại, không chỉ nó mà cả Minh cũng thấy có gì đó lạ lắm, đầu óc bắt đầu cháng váng, nhưng cũng cố gắng đánh tiếp.

Minh nhảy ra đánh trước che chắn cho nó, nhưng nhiều người quá, khoảng chừng 7 8 đứa gì đó, nhưng a còn nhìn không rõ nữa nói chi là đánh, kết quả là anh khụy xuống đất và bọn kia thừa dịp đánh anh tới tấp, không thương tiếc, máu từ khóe miệng anh cũng chảy ra.

Nó hốt hoảng chạy lại bên anh nhưng tay nó đã được 3 đứa khác khóa lại rồi, bây giờ tay chân bủn rủn, chẳng đánh nổi nữa, chỉ còn cái miệng la hét và nước mắt trào ra.

_Các người dừng lại đi, dừng lại đi mà, tôi xin các người..hức..hức mà...Minh...Minh ơi..hức...dừng..lại đi...hức..mà...hức..._nó dần chìm trong bóng tối, nó biết mình vừa bị ai đó chụp thuốc mê, nhưng miệng thì không ngừng kêu gào bọn họ ngừng lại, không thì Minh chết mất hic hic.

Aaaa...đau quá, tôi đang ở đâu đây! Minh ôm đầu rồi tay chân anh vang lên vài tiếng rắc rắc.

Mày đang ở trong bệnh viện, vừa rồi có người đi đường thấy có vụ ẩu đả rồi nhìn thấy mày nằm dưới đất mình thấy lạ nên người ta đưa mày vô giữm đó! Bảo nói _mà mày bị ai đánh mà ra nông nỗi này đây.

Hân hân, hân đâu rồi, cô ấy có sao không? Mau đưa tao đến gặp cô ấy ngay đi. Minh bấn loạn như người điên.

_Gi? Chẳng phải mày đưa Hân về nhà rồi sao, thật ra đã xảy ra chuyện gì vậy?_Bảo khó hiểu nói.

_Mau đưa tao gặp Hân nhanh lên, xem cô ấy có bị gì không? Mau lên!!_Minh đang rối nên thành ra bực, nên nạt Bảo luôn.

Không biết thằng bạn muốn làm gì nhưng nó cố sống cố chết đi kiếm Hân, chắc có chuyện xảy ra với nhỏ rồi, mình phải ngăn nó lại mới được.

Cắt ngang dòng suy nghĩ của Bảo là 1 tiếng đập cửa khá mạnh, 2 thân ảnh sắp bốc lửa.

_Zenny hiện giờ ra sao rồi hả?_Hoàng tiếng lại nắm áo Minh kéo lên.

_Bình tĩnh nào Hoàng!_Bảo thấy bạn mình còn mệt mà còn bị Hoàng đánh nữa chắc tiêu luôn quá.

_Cậu mau nói cho chúng tôi biết Hân đang ở đâu mau đi, có chuyện rất quan trọng cần phải xác minh, nếu còn chần chừ nữa thì mặc kệ là bạn bè chúng tôi cũng không nể mặt đâu!_Như lạnh lùng, nhấn chân mày nói.

_Minh không biết gì đâu, các cậu buồn cậu ấy ra đi, khi người ta đưa cậu ấy vào bệnh viện thì chỉ có mình em cậu ấy thôi, không có ai khác hết!_Bảo giải thích.

Hoàng nghe Bảo nói thế cũng nói lòng tay ra khỏi cổ áo Minh 1 chút, Minh thì thất thần ngồi ịch xuống giường.

_Vậy bây giờ Hân đang ở đâu ta!_Như vác óc 1 lúc nói.

_Bị bắt rồi!_Minh nói như đã tìm ra được gì đó.

_BỊ BẮT! Mà ai bắt mới được chứ!_cả bọn hét lên, rồi biết mình thái quá nói dịu giọng lại, nhưng vẫn đồng thanh. ^^!

_Nam, người của anh ta đã đánh tôi và bắt Hân đi._Minh gục mặt xuống kể mọi chuyện cho tụi nó nghe.

_Cậu bảo vệ Zenny kiểu gì thế hả? Tôi nghĩ cậu thả bỏ mạng chứ không để cô ấy gặp nguy hiểm đấy, vậy mà, giờ còn vác mặt về đây nữa hả? Sao không chết lun đi._núi lửa trên đầu Hoàng lại phun trào, giận quá đá vô tay Minh cái, làm cậu ngã ra phía sau liền. (mô phật)

_Bù là bọn nó nhiều đi, nhưng chẳng lẽ cậu với Hân yếu đến nỗi dễ bị hạ gục như vậy sao._Bảo cũng tức giận lên tiếng.

_Tao không biết, tự nhiên thấy đầu óc mình choáng váng, rồi đứng còn không vững nữa, cả Hân cũng nói với tao như vậy đó, chả biết ăn nhầm cái gì không mà thế đấy!_Minh than thở.

_Chắc là ăn nhầm gì rồi, vì khi về nhà tôi cũng nhức đầu quá à, tại pama con Zenny gọi cho tôi hỏi về tin tức nó, thấy nguy cấp quá nên cũng chạy đi luôn nè!_Như nói mà tay thì bắt đầu xoa xoa 2 thái dương.

_Tui cũng vậy!_thấy mình cũng hơi quá đáng, Hoàng nói chuyện nhỏ nhẹ với mọi người lại.

_Uống nhầm thuốc thì đúng hơn._Bảo nói vừa đủ cho 3 đứa kia nghe thấy.

_Uống nhầm thuốc là sao?_ba đứa vẫn ngơ ngơ nhìn Bảo.

_Nếu có ai đó uống nhầm cái gì thì cũng chỉ người đó bị thôi, nhưng cái này là nguyên đám luôn, mà sáng giờ bọn mình đâu có gặp được nhau đâu mà ăn với uống, chỉ có trong buổi tiệc sinh nhật của thằng Minh thôi._Bảo nói ra thật cặn kẽ.

_Nhưng những món ăn đó được chú tao gọi từ Mĩ sang mà, không lẽ mày nghĩ ông hại cháu mình sao!_Minh phản kháng lại kịch liệt.

_Có thể lắm_Bảo nói tới đó nhìn thấy ánh mắt như viên đạn của Minh thì cười xòa, nói tiếp _nhưng tao nghĩ nguyên nhân đó không chính xác lắm, vì tao để ý thằng Trung nhí nó ghét đồ ngọt nên không ăn bánh kẹo mà khi về chung với tao nó vẫn than chóng mặt đó thôi. Với lại làm thế thì lộ liễu quá, không thích hợp để hại người.

_Ông Bảo này nói cũng có lý ha!_Hoàng nãy giờ nghe Bảo nói găm gáp, không hé nửa lời, giờ mới lên tiếng.

_Vậy cái làm bọn mình bị như vậy là món gì?_Như tò mò hỏi.

_Không phải món ăn mà là thức uống!_Bảo nói chắc chắn.

_Tôi thấy thức uống cũng bình thường mà ta, uống nhiều lắm luôn ấy, mà lúc ngồi gần với mấy người có sao đâu à!_Như lại bắt bẻ.

_Những lời Như nói rất đúng, không phải nước trái cây trong nhà Minh, mà là..._Bảo đang nói chuyện thì có đứa nhảy vô mồm anh.

_Chai rượu vang!!!_như bắt được vàng Hoàng đứng lên, chỉ tay lên trời, mặt ngố hết cỡ, mồm to, mắt tròn, trông cậu y chan thằng ngốc không sai 1 li.

_Chính xác!_Bảo, Như, Minh cùng nói.

Nhưng không lẽ là bà Thanh hại bọn mình sao, dù tui không ưa bà cho lắm nhưng dù sao tui thấy bà chỉ được cái dễ nghe lời và dễ bị lợi dụng thôi, chứ còn nhiều thì cũng tốt. Như nói thật lòng.

Tôi cũng không biết phải là chị ấy không nữa! Minh nói nhưng không nhìn vào mặt ai cả.

Là sao? ai cũng khó hiểu nhìn Minh.

Vì quà của chị Thanh đã tặng mình hôm qua rồi, nhưng hôm nay lại thêm 1 món nữa, tuy cũng hơi nghi ngờ, nhưng nghĩ chị em sẽ cho quà nhiều hơn nên nghĩ cũng bình thường thôi, nên không nói cho mấy bạn biết, hơ hơ Minh vừa nói vừa gãi đầu.

Như vậy mà không bình ả, lúc món quà đó được đem vô phòng là tuy nghi nghi rồi, tui đoán là chắc chắn có chuyện gì xảy ra, không ngờ nó đến nhanh đến vậy Hoàng giả vờ vuốt râu nói.

Chắc chắn ai đó đã mạo danh chị Thanh để gởi món quà này đến buổi tiệc, và muốn chuốc thuốc tui mình đây mà, mà đoán không nhầm thì đây là thuốc ngủ hay sao ấy, này giờ tôi buồn ngủ quá mà không giám chợp mắt 1 cái Bảo nói rồi tự đưa mình lên nấc than thiên thần.

Còn ai vô đây nữa, là ông Nam chứ ai, không hiểu sao cái thằng cha đó cứ bám dính lấy con Zenny hoài thế nhỉ, thiệt là đáng ghét mà. Như nói bằng giọng chanh chua thấy sợ luôn.

Bây giờ biết hẳn ta bắt cóc Hân rồi, tui mình làm gì nữa đây! Bảo thấy này giờ hơi bị lạt đề nên sự lo lắng cho nó bây giờ của cậu càng tăng lên.

Phải tìm đến bọn chúng để đòi người chứ sao, còn ở đó hỏi thừa! Hoàng lại nóng tính nữa rồi.

Thế cậu tập hợp những người giỏi nhất bên cậu đi, bọn tôi cũng vậy, tôi thấy bọn nó cũng nhiều lắm, tôi dò theo máy của Hân thì biết chỗ bọn nó ngay ấy mà, hẹn 1 lát ở cổng bệnh viện ha! Minh quyết định nói.

Nhưng cậu chưa khỏe mà định đi đâu? ở lại đây đi, tui tôi đi là được rồi. Bảo căn dặn.

Cậu nghĩ tôi có thể ngồi yên khi người yêu mình đang gặp nạn và bạn bè đang xông vào nơi hiểm nguy sao, tôi không muốn bị coi là kẻ nhát gan đâu. Minh nói nghiêm không ra nghiêm giỡn không ra giỡn làm mấy đứa bạn phải bó tay mà cho theo, nhưng không cho đánh nhiều vì sợ tổn hại đến vết thương.

_____ Ở khu biệt thự bỏ hoang _____

_Um, um, Nó cảm nhận cơ thể đang bị 1 vật gì đó đè lên suýt nghẹt thở, nên cố gắng gượng dậy.

Cung của anh tỉnh rồi à! 1 bàn tay ấm áp nựng cảm nó, nó thấy không rõ khuôn mặt người đó, nhưng giọng nói thì rất quen, không biết nghe ở đâu rồi ka`.

Nó lắc đầu nguây nguây cố thấy rõ đối phương, người đó vẫn không xoay chuyển đi đâu, nắm ôm nó, và môi nó đã bị người đó chiếm tiện nghi mất hồi nào không biết, đến khi con dục vọng trong người anh ta lớn hơn, đè mạnh xuống kéo dây váy nó chệch sang 1 bên dùng lưỡi liếm lên xuống từ chiếc cổ dài xuống vai, làm nó rùng mình mấy cái. Anh ta tiếp tục hôn môi nó mãnh liệt, giờ nó không còn tâm trí để cảm nhận cảm giác trên môi của anh kia trao cho nó nữa, nó cố chớp mắt lia lịa để nhìn rõ đối phương, a thấy sơ sơ rồi, tóc màu nâu tự nhiên, mái tóc hơi phồng bồng, anh ta cứ cúi xuống hôn nó thế này làm sao mà thấy hết không mặt được, cố gắng gượng hết mình, đẩy hết sức lực lên vùng răng, cắn mạnh vào.

Aaaa...khốn kiếp! tên đó buông nó ra ngay, mặt hầm hầm đi tới bên cạnh nó, nắm lấy tóc nó kéo lên trên không khí, mặt nghênh nghênh nói_ Em tưởng được anh thích thì ngon lắm hả, muốn chống đối hả, thì thế này này..._hắn ta lại ôm lấy đầu nó hôn môi nó dữ dội, còn cắn lán môi mềm của nó nữa chứ, làm môi nó bầm dập chảy cả 1 hàng máu tươi, thấy thế hẳn ta, giật đầu nó về chỗ cũ, còn kêu 1 tiếng cộp nữa chứ, chắc bẻ xọ rồi.

Chó chết nó thấy mặt hắn ta rồi, là tên Nam chứ ai, hẳn dám làm nó người không ra người ma không ra ma, vì bây giờ kể sơ sơ về tình trạng của nó là, hai tay hai chân đang bị cột ở bốn phía của chiếc bàn, cũng may là quần áo còn yên nguyên, hehe, tuy hơi dơ 1 chút nhưng còn đỡ hơn trụ lủi, đầu tóc bây giờ nó tự nghĩ cũng biết bù xù tới cỡ nào, vì vừa này thằng đề tiện kia vừa nắm lên nắm xuống mà, chắc không còn nguyên vẹn được rồi, cộng thêm khuôn mặt tái nhợt vì bị chụp thuốc mê, đôi môi hồng hào bị cắn cho chảy máu đỏ quết, 1 nửa là khô vì thiếu nước, hix hix, mình mà được đưa vô trong mấy cái ngôi nhà ma, chắc được tiền nhiều lắm à, huhuhu....

Anh bắt em về đây cũng cực khổ lắm à, cho nên chúng ta cần chơi trò gì đó cho giải khuây chút chứ nhỉ? Nam ngồi chễm chệ trên chiếc ghế xoay, tay mon men cái máy ảnh kỹ thuật số, màu trắng, mắt thì nhìn thẳng vào nó, miệng cười nham nhở.

Mẹ nó, mày có giỏi thì coi trời cho tao rồi 2 đứa đánh tay đôi chứ đừng có ở đó mà sửa nhảm nhí nữa, mà cái mồm của mày đưa được rửa sạch sẽ hả? Nếu biết cái mồm của mình thôi quá thì đừng có há ra, không thì ô nhiễm không khí trong lành của người ta lắm. nằm trên chiếc bàn 1 lúc, nó cảm thấy tỉnh táo hơn và cảm hận Nam hơn, có cơ hội chửi Nam thì phải chửi cho đã chứ, không cần câu nệ gì hết, chửi lộn thì đâu có gai gì, kaka.

Hừ, coi em lớn giọng được bao lâu Nam nói rồi ngoắc tay ra hiệu cho đàn em vào.

Có 1 người cao cao, trắng trắng, khuôn mặt baby khá quen thuộc dần dần tiến lại chỗ nó. Nó cũng tròn tròn mắt ra bất ngờ nhìn người đối diện.

Ở 1 nơi khác 1 đám người đang tra địa điểm lần mò cùng chiếc điện thoại trên tay, ai nấy đều trầm lặng, khúc đường yên tĩnh đến đáng sợ, mỗi nguy

hiếm đang gần được họ hé lộ.

Tuấn Anh, em đến rồi sao, Minh và cái Như đến rồi phải không? Họ đâu rồi, em mau mau qua đây coi trời cho chị, nhanh lên!! nó hối thúc cậu bằng ánh mắt nheo nhào, nhưng đáp lại nó là sự yên lặng, cậu chỉ nhìn nó 1 cái rồi, xoay đi nơi khác, khẽ gục đầu xuống.

Em làm gì vậy mau qua đây coi trời cho chị đi chứ! Tuấn Anh!! nó thấy thái độ vô tình của Tuấn Anh càng làm cho nó tức giận, thời buổi nào rồi mà còn chậm chạp như vậy nữa chứ, thật bực mình mà.

Em hãy ngoan ngoãn nằm yên chỗ đó đi, đừng kêu gào chi vô ích thôi, em nhờ và sai đối tượng rồi. Nam nói rồi vỗ nhẹ lên vai của Tuấn Anh, cậu ta cuối chào, ra về cung kính.

Thì ra là người của Nam, thật đáng ghét mà, không ngờ cậu ta lại đối xử với nó như thế, chả phải nó coi cậu ấy như em trai của mình sao, còn cho nhập bọn vào hội Hải Âu nữa chứ, mọi chuyện là do nó quá nhẹ dạ cả tin, tự mình hại mình, còn than trách ai nữa chứ. Nó nghĩ như thế và xoay mặt đi nơi khác, không muốn nhìn 2 con người đó nữa, nếu gặp chắc kềm lòng không đậu mà nhảy vào đâm ngay vào mặt mỗi người 1 cú quá.

Thấy thái độ của nó như thế, Nam tạm hài lòng, anh thủ thi chuyện gì đó vào tai của T.Anh, khi nghe xong sắc mặt T.Anh không được tốt cho lắm, hơi sấm xẹt lại, nó cảm nhận được điều chẳng lành đây mà.

15' sau.....

Aaaaa...tránh ra...hức...tránh ra....Minh ơi, cứu mình với, Minh ơi..huhu...huhuhu...hức hức...tránh ra...hức hức... (tiếng la chới lói vang lên từ bên trong căn nhà)

RẦM.....

Hân ơi, cậu đâu... Minh và cả bọn xông vào, trên tay cầm 1 ống tít sắt, mình lăm lăm mò hồi nhể nhãi, dơ có, máu cũng có, miệng nói mát thì nhìn đảo toàn bộ căn nhà, mắt dán vào 2 con người trước mặt.

Nó bị Nam xé rách toàn bộ quần áo, chỉ còn nội y bên trong, áo ngực gần bị hấn ta lột sạch, tay chân vẫn bị cột chặt, cũng may là họ vào kịp.

Nam thì đang đề lên người nó, tào bạo hôn và ăn đậu hủ của nó, tưởng rằng này giờ đã gạo nấu thành cơm rồi, nhưng anh chàng T.Anh này ở bên cạnh chụp hình lại (vì Nam bảo thế mà), mới ôm hôn nó được 1 2 phút thì thằng nh0k đã gọi dậy chỉ cách bấm chụp, chụp những chỗ nào, chụp hướng nào, có cần chụp toàn bộ khuôn mặt Nam luôn không v.v... vì thế mà anh chưa làm xong nhiệm vụ ăn sạch nó, anh hận thằng nh0k này, nó làm thế để kéo dài thời gian chờ bọn kia đến đây mà, đúng là nuôi ong tay áo mà.

Minh, hức hức.... nước mắt nó giàn dụa, bây giờ nó sợ lắm, nó cũng là con gái mà, trong tình thế như vậy, nó hoảng lắm chứ, thấy được mặt Minh như bắt được vàng, nó không ngừng gọi tên anh.

Minh nắm lấy cổ áo Nam, kéo anh ta ra khỏi người nó.

Bóp.

Nguyên cú đâm vào mặt Nam, làm khuôn mặt đẹp trai rạn ngời mà không chói lóa của anh chàng, in hằn dấu đỏ, môi tủa máu, đi đứng lạng chạng, không muốn vùng.

Hơ, mày đến cũng sớm quá chứ! Nam cố đứng vững, trở lại với khuôn mặt kiêu ngạo được che dấu bấy lâu.

Không ngờ anh lại chơi những trò đê tiện như vậy. Minh tức giận nói.

Ở đời mà, sống không vì mình thì trời chu đất diệt đó nghe chưa nh0k! Nam cười điệu nói.

Anh hết thuốc chưa rồi! Minh cũng không biết nói thêm gì nữa, chỉ biết đến gần coi trời cho nó.

Muốn đi ra khỏi đây à, đâu có dễ thế. Nam nói rồi vỗ tay ra hiệu cho bọn đàn em núp ở khắp nơi xông ra chặn cửa, tay cầm mã tấu đứng chờ sẵn.

Chơi thì chơi! Vô tội bây Hoàng nói rồi, kêu bọn đàn em tiếng lên._ Minh, cậu còn yếu nên ở lại bảo vệ cho Zenny đi, bọn này để tôi lo được rồi.

Uhm! Minh nghe theo, tiếp tục coi trời cho nó, nó yếu ớt ôm chầm lấy người Minh, tay chân bần rần.

Cái mã tấu ở đâu sao lưng Minh chém xuống, nó hoảng hốt la lên, cũng may là có Báo đá tên đó sang một bên, không cho đụng được đến 2 người, Hoàng thì lo đánh với Nam bằng côn, kêu cốp cốp nghe đến vui tai, còn Như cùng mấy tên đàn em của cô đang ra sức đánh với bọn xã hội đen chính gốc, có vẻ rất khó khăn lắm mới thắng được bọn này, vì số lượng của bọn chúng thật sự quá đông, đánh tên này nằm xuống tên khác lại nhào vô, chả biết khi nào mới hết đây.

Minh thì 1 tay ôm nó, 1 tay dùng ống tít chặn đường đánh của bọn kia, sợ đụng trúng vào nó, còn nó thì không sợ gì chỉ là thấy mình yếu đuối quá, chẳng làm được gì hết, cứ ngồi ỳ đó cho người khác che chở thật là mát mặt quá, nhưng làm nó yêu Minh nhiều hơn, đúng là khi gặp bất trắc mới biết đâu là người bạn tốt, những người đang đánh nhau trước mặt nó đúng là những người bạn hiếm có, khó tìm.

_Đáng ghét, dù tao có bị đánh đến chết cũng không để bọn này vui vẻ bên nhau đâu _Nam bị Hoàng đánh đến gục xuống đất, nhưng khi bắt gặp nó và Minh ôm ấp nhau trên chiếc bàn (người ta đang tự vệ mà), gần đó có 1 cục đá khá lớn, vì khoảng cách giữa anh và chỗ nó cũng không xa, thế là nhắm thẳng vào Minh mà phóng tới.

_Á.....một tiếng la khê của người con trai cất lên, anh nằm ịch xuống đất, mắt gần như nhắm lại, đầu chảy máu rất nhiều, miệng anh ú ớ không nên lời, khoảng không chìm vào im lặng không lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Có Là Dân Chơi Há?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

-Hự...

Nó quay lại nhìn..Tuấn Anh nằm đó...Đầu bê bết máu...Nó mặc kệ cái thân thể còn mỗi nội y của mình,mặc kệ cuộc hỗn chiến đang xảy ra,mặc kệ vòng tay bảo vệ của Minh,vội chạy đến bên thằng nhỏ.

_Nhóc...Dậy đi,dậy đi...mì về cùng phe với tên Nam...hành hạ ta...rồi bây h nằm 1 đống như vậy há???Tình dậy đèn tội mau lên-nó nói bằng giọng trách móc mà nước mắt chảy dài

Minh nhìn tình cảnh trước mắt mà lòng quặn đau...nó cũng thích thằng nhỏ lắm chứ...

Minh nhanh chóng cởi chiếc áo khoác ngoài rồi khoác lên mình nó:

_Dính bản 1 tí,mặc vào đi,rồi đưa thằng nhỏ vô bệnh viện

Nói rồi Minh liền cầm ống tuýp sát nhanh nhẹn giáng cho thằng cầu đánh lén 1 nhát.Nó giúp Minh đỡ Tuấn Anh lên lưng Minh rồi cả 2 vừa đỡ những gậy gộc,ống nước liền tục phang tới,chạy ra khỏi căn nhà cũ kỹ,leo lên chiếc xe hơi màu đen mà cả bọn Minh lúc đi giải cứu nó đã dùng làm phương tiện.

Hoàng,Như và Bảo đồng loạt liếc nhìn về phía cánh cửa sập xệ vừa đóng lại.Cả 3 cùng hiểu ra mọi chuyện khi thấy:

-Minh,nó và Tuấn Anh cùng biến mất

-1 tảng đá bẻ nát nằm kế 1 vũng máu to tướng còn đang lan ra

Tiếp tục chiến đấu...Cả 3 không bận tâm về những việc vừa xảy ra.Vì họ đều đoán ra được nó và Minh đều bình an...

Như coi bộ đã đuối sức.Những cú đấm,cú đá tung ra vẫn nhiều nhưng yếu ớt đến mức bọn chuột cống hầu hạ Nam dễ dàng gạt đỡ.Như bị 1 con chuột vung tay tát 1 cái vào mặt sau khi né được hết những đòn đánh của nàng.Như chới vơi.Nàng té xuống nền đất dơ bẩn,hôi hám vương *** máu và....thấy người.Thằng chuột cống chưa kịp ăn mừng thì:

_Chết bà mày dê!!!!

Liền theo đó là 3,4 ống nước sắt đập túi bụi lên lưng,lên mặt của thằng chuột to gan lớn mặt đó

_Hoàng....chỉ là 1 cái tát thôi mà.Có ăn nhằm gì đâu mà ông phản ứng dữ vậy???

_Tui...Tui chỉ biết bảo vệ Như thôi....Đến cùng..Cho dù chết tại chỗ này...

.....

_Chiến đi...Nói nhiều quá hà

Như ra hiệu cho Hoàng đỡ dậy.Tiếp tục cuộc chiến với lũ chuột cống hôi hám và dai như đĩa trâu này

Tít...Tít...Tít

Tiếng kêu đều đều của chiếc máy đo nhịp tim Tuấn Anh càng khiến không khí trong căn phòng bệnh thêm nặng nề.Tuấn Anh vừa được cấp cứu xong.Đã qua cơn nguy kịch.Nhưng Tuấn Anh đã chìm vào hôn mê sâu,vẫn phải phẫu thuật.Bác sĩ nói sẽ chia ca phẫu thuật này ra thành nhiều ca.

Minh đã bỏ ra ngoài từ lâu,chắc Minh đang gọi điện thoại cho ai đó.Nó ngồi gục đầu vào chiếc giường bệnh của Tuấn Anh.Nó đang nhớ về những

chuyện vừa xảy ra...Nó nhớ lại lúc Nam làm nhục nó...Mọi việc xảy ra quá nhanh...Nó đang đau khổ,lo sợ...và Minh đến.Nó biết ơn Minh lắm!Nếu lúc đó không có Minh đến thì...Nó rùng mình 1 cái...

Tùng đột khí lạnh tỏa ra từ 2 cái máy lạnh cứ vù vù như giông bão lượn qua kẽ áo,xâm nhập làn da trắng muốt của nó ẩn dưới chiếc áo đắt tiền...đinh đầy máu.Nó lại rùng mình 1 cái nữa...

Cảm nhận được có 1 cặp mắt soi mói đang nhìn mình trừng trừng,nó quay ngoắt lại,đưa hai tay lên thủ thế.Minh ngồi đó.Minh ngồi trên chiếc giường bệnh trắng toát thứ hai trong căn phòng,giường đôi mất buồn bã của hắn,nhìn chằm chằm vào nó.Hình như Minh thậm chí không để tâm đến sự phản ứng của nó.

_Hân có bị làm sao không?

.....

_Không.Nhờ có Minh cứu đó.Cám ơn Minh nha.

Nó tươi cười trả lời,nhẹ nhàng buông thõng 2 cánh tay xuống,tự hỏi Minh ngồi đó từ khi nào?

Minh quay ngoắt mặt đi...Nó hơi bất ngờ....Nó tiến đến gần...định đáp cái mông vàng ngọc của mình xuống ngay cạnh Minh

_ĐÚNG DÂY!

Tiếng la lớn của Minh làm nó giật mình,thay vì đáp cái cháo không dính của mình xuống cái nệm êm ái kia,nó...bay xuống áp cháo xuống sàn.Mặt sàn lạnh ngắt khiến nó nhảy cẫng lên 1 lần nữa.Và nó quyết định ngồi lên mé giường của Tuấn Anh.

_Minh bị sao ạ?Sao hông cho Hân ngồi kế Minh?

Minh nhìn nó chằm chằm muốn lòi 2 con mắt ra luônCứ như thể nó là vật thể lạ từ trên trời bay xuống hay sao á.

_Bây giờ giải thích đi.

_Giải thích cái gì cơ?

_Tất cả!Hân đã nói sẽ giải thích cho tui mà.Tại sao Hân lại có mặt trong cuộc ẩu đả giữa 2 phe dân chơi đứng đầu thành phố?Nói đi!

_Tui...Tui cũng không giấu Minh nữa.Nhưng xin Minh,hãy bình tĩnh sau khi nghe câu trả lời của Hân...

.....Im lặng.....Thật lâu.....

_Tui không phải tên Hân.Tui tên Băng Băng.Tui cũng không phải là một cô gái bình thường.Tui là CHỊ HAI CỦA BĂNG NHÓM HẢI ÂU.Nói đến đây,chắc Minh cũng hiểu ra lý do vì sao tui lại ở đó lúc 2 bên gây sự với nhau rồi chứ?

.....Một khoảng lặng.....Thật lâu.....

_Như và Hoàng là bạn thân của....Băng,Cả hai đều là người trong nhóm Hải Âu,đúng không?

Nó nhẹ gật đầu...

_Còn chuyện gì mà cô đang giấu tui không?

_Không!Hết rồi.

.....Lại 1 khoảng lặng.....Thật lâu.....

Minh chậm rãi đứng lên, 2 tay rút túi quần

_Cô là dân chơi hả?

Nó gật đầu.....

_Được rồi.....Tôi quyết định....

_Chia tay đi.Tôi ko yêu những người như cô.Chưa nói j đến việc cô lại là kẻ thù ko đội trời chung của tôi.Bây giờ..trở lại như trước đi.Gặp nhau ở đâu,là tôi sẽ gọi đàn em chiến với cô tới cùng.Liệt mà tránh.

Nó hơi ngờ ngàng.Thật sự.....đau quá....Đau thật đó....Đau còn hơn cả khi bị Nam nắm tóc....

Được rồi....Lấy lại bình tĩnh.....Minh phải nói cái j đó.....Với Minh.....

_Ừm-nó nặn ra một nụ cười mà đến cả Hoài Linh có rặn đến tét mồm cũng chả ra được-Băng tôn trọng quyết định của Minh.

Minh quay người...bước đi....

Cánh cửa đóng sầm lại....Cái sàn phòng bệnh lạnh ngắt vốn ko sạch sẽ gì mấy, bây giờ còn bị bẩn thêm....

Vì

.....LỆ

AI

.....VỪA....RỜI XUỐNG.....

Nó đưa tay lên bịt miệng....tránh ko để phát ra bất cứ âm thanh nào.....Minh đi mất rồi....Đi thật rồi.....

Nó lau nước mắt.....Liếc xuống Tuấn Anh.....Chợt nhớ ra điều gì đó.....Nó cố lấy lại giọng bình thường,móc phone gọi cho ai đó _Alô.Chị hai gọi em có gì ạ?

_Thịnh,mau chóng,huy động tất cả đàn em mà băng mình có, điều động tụi nó đến căn nhà bỏ hoang ở đường xxx, số zzz, quận yyy, huyện aaa. Hỗ trợ cho Funny và Tí nị.Nhanh lên!!!

_Rồ!

Cụp.....Nó quệt nước mắt còn đọng trên má:

_Đủ rồi.Đừng khóc nữa Băng à.Mày phải tự tin,mạnh mẽ lên, mày là chị hai của băng Hải Âu mà.

Nó vuốt nhẹ khuôn mặt của Tuấn Anh....Tội nghiệp thằng bé....

_Chờ chị nhé Anh..Chị đi trả thù cho em đây....

_TAXIIIIIIIIIIIIIIII OIIIIIIIIII!!!!!!!!!!

Tiếng la chói tai của nó làm mọi người đang đi ngoài đường phải giựt mình bịt tai, rada máy bay bị nhiễu sóng, UFO phải...đáp xuống trái đất tìm hiểu nguyên nhân và nhiều sự kiện đặc biệt khác.....

_Chạy về nhà cháu đi bác xé. Ở.....

_Chú giữ luôn tiền thừa nha chú!

Nói rồi nó chạy vù vào nhà,để lại ông chú tài xế ngất ngây với tờ 500k nó vừa đưa.

_Ô.Con gái.Đi đâu giờ này mới về?Minh sao rồi?Mẹ nghe nó bị gì đó phải vô bệnh viện....

Nghe tới tên Minh,mắt nó chợt cay cay,nó lắc đầu nguầy nguậy,gìu ko phải là lúc để nghĩ về Minh...

_Minh ơi...Hình như....tui thấy...có cái j trắng trắng....nhớ nãi nó ra đường mặc đồ hồng mà ông?

_Cho phép tui hông ý kiến-ba nó lắc đầu....ông đang tưởng tượng cái trắng trắng mà vợ ông vừa miêu tả có thể là cái j

_Chết tiệt!!!!Tại sao lúc đó mình lại nghe lời con Như mà mua ba cái đầm vớ vẩn này chứ!!! Bực chết được!!!

Nó lục tung mấy cái tủ đựng đồ của nó. Nó muốn tìm bộ nào đó cho ưng ý. Nó muốn 1 bộ đồ trông bụi tí, dễ đầm đá tí.Tay nó tàn nhẫn vò nát bất cứ cái váy nào tay nó vô tình lôi ra.

30' trôi qua.....

_ASHHHHHHHHHHHH!!!!!!!!!!!!!! Toàn váy là sao thía????

_Í.....

Nó vừa tìm ra cái quần jeans nửa bụi mà nó mua bên Singapor. Nó thích cái quần này lắm, mua về xong thì quăng 1 xó, bi h` mới tìm ra.

_Ui...Em iu của chị, em biến đi đâu đến h này mới lôi ra hử-nó ôm, hun, ngó muốn thùng luôn cái quần

5' trôi qua.....

_Á Á Á Á Á Á Á!!!!

-----Dưới nhà...-----

_Trà thơm quá ông nhể?

_Ừm

_Á Á Á Á Á Á Á!!!!

_Ôi, trời hôm nay đẹp quá ông nhể?

_Ừm

=>2 ông bà zà hoàn toàn chả quan tâm tới kon kái j hýt.....kái gia đình này sao màh.....

-----quay trở lại phòng Băng Băng-----

_Ui ui ui ui. Quần oi là quần, mi làm ta trễ rùi, ui ui ui, Như với Hoàng mà có chuyện gì thì tao sẽ xé xác mi

_Được rùi, ta đã quyết định số phận của nhà mi - Nó chỉ vô cái quần nằm dưới đất, tay cầm...cây kéo.....- BẮT ĐẦU!!!!

xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt.....

lại 5' trôi qa.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

_OK! Quá được!!! - Nó bật ngón tay cái lên, tự sướng trước gương bằng cách khen lấy khen để cái tài thẩm mỹ của mình-cái quần xịn, xì tai là thế, giờ thành ra 1 đồng nùi giẻ

r...r.....r.r.....r(tiếng đt rung đẩy các bác ạ)

_Alô.Chị 2 đây.

_.....

_Tốt lắm. Đến đây đón chị đi. Xe chị hết xăng rùi.

_.....

_Nhanh lên!!!!!!!!

Cụp....

Nó ngồi phịch xuống giường, đôi mắt thần thờ, nó...đang nghĩ gì thế này.....

_Her.Sắp đi chiến rùi mà còn nhớ người ta, ha.....người ta đã không thích mà....

Cột tóc lên thành búi cho gọn, nó bước đi

_Chờ đó Nam, hận này tôi sẽ trả. Anh hai, trận này,...là dành cho anh. Funny, Tí nị, Bảo.....mọi người chờ tôi....

_Chạy nhanh lên!!! Wave mà chậm zậy hả??????

Thịnh hét tướng lên trong bộ đàm

_ Rõ rồi ạ

_ Rõ!

_ Nghe rồi ông zà. Được chị hai trọng dụng rồi làm phách hả?

_ Ka ka ka. Tên Thịnh này bị giờ ghê quá nhể?

Lần lượt từng đàn em trong hội Hải Âu đổp chát lại Thịnh.

_ Tụi bây.....

_ BÂY GIỜ MẤY ĐÚA CÓ CHẠY NHANH HƠN K HẢ? CÓ BIẾT FUNNY VÀ TÍ NỊ ĐANG BỊ TẤN CÔNG KHÔNG? CHỊ PHANG CHO MỖI ĐÚA 1 CÂY MÃ TẤU BI H'.

_ Ui ui. Chị hai, em nghe rõ rồi ạ=="

_ Tăng tốc ngay đây chị hai.....

_ Tuân lệnh chị hai..=.

_ CÀY NÁT CÁI ĐƯỜNG NÀY RA CHO CHỊ HAI!!!!

_ Ha.....Ha.....Như.....Như có sao không?

Máu chảy dài trên khuôn mặt trắng như baby của Hoàng, hấn thở hồng hộc, nhìn Như đang ngồi dựa vào bức tường cái bản...

_ Chờ đi Như, tui sẽ kết thúc chuyện này, nhanh thôi...

Như bị thương nặng, tay nhỏ bị đâm sượt qua bởi 1 con dao sắc bén vô cùng. Nhỏ cắn môi, cổ không để lọt ra tiếng rên nào, nhỏ không muốn Hoàng nghe được và lo lắng thêm.

Hoàng trông thấy cảnh đó,.....lấn trong máu....có những giọt nước mắt của ai....rơi xuống...

R.r.....r.....mmmmmmmm

Bảo nhắc máy

_.....

_ Nhưng.....

_.....

_ Rõ rồi.

Bảo ái ngại nhìn Như và Hoàng.....

Rút trong túi quần sau ra 1 vật gì trắng trắng, đưa cho Hoàng:

_ Chúc may mắn.....Tạm biệt

_ Nè nè, ông bỏ tụi tui ở đây đi đâu zậy hã, có phải nam nhi ko??? Chạy à?

_ Tùy cậu nghĩ sao thì nghĩ, đừng hận tui.

Bảo quay lưng bước đi, tàn nhẫn lướt qua mặt Như..Không quay đầu lại.....

_ Thăng khôn!!!Hoàng cắn môi cắn lợi soi cái thứ lúc nãy Bảo đưa

_ Hơ.A...KAKAKAKAKAKAKAKAKA!!!!

Sau một hồi cười như điên, Hoàng quệt dòng máu đang chảy dài trên thái dương:

_ Có đồ chơi rồi. Tụi bây chết chắc!!!

Nhanh như chớp, Hoàng phóng đến thẳng địch đứng gần nhất.

_A.....

Hắn ngã phịch xuống, máu từ bụng tuôn ra xối xả. Hoàng tiếp tục nhắm đến thẳng thứ hai

_Xoẹt!

Máu bắn khắp người Hoàng...

5' trôi qua.....

_Xong rồi.....

RẦM!!!

_Tỉ nị, Bảo, Funny, 3 người còn sống không???

BỐP

_Ếc!!!

_Làm cái trò gì mà bây giờ mới tới hả???

Nó choáng váng..Chiếc giày Allstar vừa rồi đã chọn mặt nó làm điểm tiếp đất...Híc..Thằng Hoàng ác như con chó lác ý...

_Her. Vậy là ít ra em còn sống...Funny đâu?

_Dui cũng phải thấy mờ mờ chứ.Người ta nằm chinh ình ngay đây nè - Như một mồi cắt tiếng nói mồm nói mĩa nó

_Bị thương rồi mà coi bộ còn khỏe như vâm nhẩy. Ai cũng còn sống hết. Woa...Mừng quá-Nó chấp 2 tay lại-Tui tưởng 2 người lên bàn thờ mất tiu rồi....Híc..vui thì vui nhưng mà...tiếc quá...Hông có đám ma để ăn rầu.....-Nó lác đầu, làm như tiếc nuôi gì ghê lắm

BỐP

_Ặc! Nè. Tui là chị hai đó!!! Ông là phó bang mà sao gan quá zậy???

Hoàng không nói gì nữa, hắn bé xốc Như lên, giựt phắt đôi giày của mình từ tay nó, chạy nhanh ra ngoài...Ngủi thêm tí không khí nào trong này nữa chắc hắn ngất mất, với cả Như cũng cần phải đi bệnh viện

Đến lúc này, nó mới chịu ngó sơ qua hiện trường

_Ô hô, coi bộ Tỉ nị đã xử đẹp tụi này rồi.....Xem ra chả còn việc gì để chúng ta làm nữa

Nói tới đây, nó chợt nhớ ra điều gì, hét toáng lên:

_Thịnh, cử người đi lục soát cả tòa nhà này.Long, đem theo 1 số đàn em, rà kỹ từng tấc đất ngoài vườn. Tên đầu sỏ chưa chết, phải tìm cho ra hắn trước khi hắn ra khỏi khu vực này. Hắn rất quan trọng, không được giết hắn, phải bắt sống hắn đem về cho chị.Jun, Kang, đi theo chị.Kim và những người còn lại, dọn dẹp sạch sẽ nơi này đi.Đừng để cóm nghi ngờ.

Phân công xong, nó cùng 2 thằng đầu trâu mặt ngựa bước ra ngoài, nhảy lên 3 chiếc xe phân khối lớn.

_THẮNG TIỀN BỆNH VIỆN!!!

_RỒ

_RỒ

_Bác sĩ. Cấp cứu cho cô bé này với ạ. Cô ta bị thương!!!

Hoàng hốt hải chạy vào bệnh viện, hắn nín lấy cái áo trắng tinh của ông bác sĩ, làm vấy máu lên đó. Hắn khiến cho ông bác sĩ cũng hoảng theo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Há?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

5' não loạn trôi qua.....

_ Cô bé đó không sao rồi. Chỉ cần băng bó và truyền máu thôi. Cần nghỉ ngơi 1 tuần. Còn cậu, cậu mới là người có sao đấy. Xem người ngọm cậu kia. Cậu làm gì mà 2 người ra nông nổi như vậy hả? Cô Mai, chăm sóc cho cậu ta giúp tôi. Sau đó đưa vào phòng 211.

_ Dạ - cô y tá ngoan ngoãn nghe lời.

_ Hai đứa đứng bên ngoài canh cho chị, rồi chưa?

_ Dạ-Kang và Jun đồng thanh.

Nó đẩy cánh cửa phòng 211...

_ Hô lê mọi ng, tui đem đồ ăn đến cho mọi người nè.

Nó cười tươi như hoa, tay giơ cao ổ bánh mì thịt cho Hoàng, cháo trắng cho Như và một bó hoa Tulip

_ Đồ ăn cho tui tui thì tui tui nhận, nhưng mà.....đem hoa vô chi zậy bà? - Hoàng nhăn nhó

_ Dốt vừa thôi! Ông có thấy cái phòng này nó trắng bóc như heo bị lột sạch lông hôn? Dem hoa vô cắm cho nó có màu sắc tí chứ. Hồng lẽ ông định ở trong căn phòng trắng tinh như áo bẩn xài OMO?

_ Đc rùi. Tui thua bà luôn đó. Bé mồm lại tí. Ko thấy ở đây có 3 người bị thương cần dưỡng bệnh à?

_ Dạ, em biết rùi - Nó thều thào, hai tay khoanh lại - em xin lỗi bác ạ

_ Dờ hoi.....

_ Mi dám..... - nó trừng mắt, rồi thở dài, nó thở dài tức là nó cho qua chuyện rồi đấy ạ - mà nè, tui quên hỏi ông, Bảo đâu mà sao lúc tui tới thấy có ông với Như thôi zậy?

_ Thăng khốn đó á? Hấn sợ quá chạy về trước rồi còn đâu? Nam nhi gì mà hèn hạ chết được.

_ Vậy sao? - nó hơi ngạc nhiên trước hành động của Bảo, nhưng rồi lại há mồm ra hỏi tiếp - mà sao ông xử tui trâu bò đó nhanh zậy? Tui thừa biết ông giỏi võ, nhưng mà....ông đâu có khỏe tới mức mà cầm cự đấu lại được tui nó? Đông lắm mà?

_ Ô hơ. Tui mà lì. Để tui kể bà nghe nhá. Tui đang mệt, sắp khụy đến nơi. Thì đột nhiên tui cảm thấy 1 luồng sức mạnh tràn trong người tui. Tóc tui biến thành màu vàng, tay chân tui cuộn cuộn cơ bắp. Tui...

_ Để tui đoán nhá: sau đó thì ông tung chiêu KAME JOKO ra, thăng địch bay dính vách. Phờ hơ?

_ Ủa... tui tưởng bà đang bắt tình nhân sự mà Như - nó há mồm ra ngó Như trân trân

_ J hả? Bị con dao đâm sượt qua đùi mà. Làm j tới mức bắt tình nhân sự? Ba má bà sanh ra cho bà, tặng cho bà cái não mà giống như để trang trí hay sao ák. Bộ hông biết suy nghĩ hả?

_ Xi. Làm như bà hay lắm. Mà Hoàng ơi. Bộ ông tung chiêu thiệt hả? Sao cái chiêu Ka Ko j j đó, tui nghe quen quen Hoàng ơi.

_ Lay cụ. Đến cái này mà còn không biết à? Tên đàn em của bà mới vừa chém gió đấy. Cái vụ tóc vàng j j đó là lúc mấy thằng Xayda biến hình, còn Kame Joke là tuyệt chiêu của Sơn gô ku đó.

_ Ô.....Là cái j thía- Nó lộ mặt ra nhìn Như đang nhăn nhó, Hoàng đang loay hoay tìm cái lỗ nào đó để....chui xuống trốn

_ Thui thui. Đẹp. Có giải thích đến mấy bà cũng chả hiểu đâu.

_ ...Xi. Làm như mình hay lắm. Thông minh quá, thông minh đến mức nào chả biết, lại bị 1 thằng tép riu chém trúng, đúng là.....Chỉ giỏi cái mồm

_ Hey, làm rằm **** rùa j tui đó?

_ Giề? Tui nói j bà đâu? Bộ làm j xấu xa nên mới cảnh giác hả? - nó bĩu môi đốp lại Như - Mà rốt cuộc ông giờ cái trò j lúc đó hả?

_ Đơn giản thui. Nhưng mà tui nói cái này ra...sợ mấy bà cười...

_ Thì cứ nói đi. Nói ra rùi mới biết chuyện của ông có đủ tố chất hài tới mức làm tui tui cười được hay ko chứ.

_Hứa ko cười thì tui mới kể.

_Đc rùi. Kể đi cụ.

_Mấy bà hông biết đó thui. Chớ tui xuất thân từ 1 gia đình chuyên trừ yêu, có thể liên lạc với người cõi âm. Tranh thủ lúc tui kia nghỉ giải lao, tui lấy phấn, í lộn,... lấy máu trên người tui, vẽ vòng tròn pháp thuật, gọi âm binh lên. Thế là tui chả tốn giọt mồ hôi nào mà cũng thắng. Kakakakakaka

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Há?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

.....Im lặng.....thiệt là lâu.....

_Nè, Hoàng. Tui nhớ, nhà ông ở trung tâm thành phố. Chớ có ở kè kho đạn đâu mà ông nỏ dữ vậy? Mới nghe tới chuyện ông lấy máu vẽ cái j j đó là tui thừa biết ông chém nãi h rầu.

_Ồ ờ. Tui cũng thấy khó tin sao sao á. Bộ nghề của ông là võ sĩ đạo hờ Hoàng? - nó cũng lên tiếng móc mĩa Hoàng

_Hơ hơ. Tui tưởng tui mình là bạn. Hóa ra.....

_Thôi ạ. Cho tui xin. Có ra nước mắt đâu mà rặn? Rặn 1 hồi không khéo nó chảy ra nước mắt mà phải phiền đến cô lao công thì khổ. Với cả ở đây cũng chả có đồ để mà thay đâu nhá - Cái miệng của con nhỏ Băng này thú vị gê cơ

_Ồ hơ. Cụ nghe rõ chưa ạ? Nghe rồi thì đừng có rặn nữa nhá - Như phụ họa

_Hai bà ko tin thì thui. Hừ. Anh hùng chính nghĩa ko cần phải có ng tin. Anh hùng luôn luôn thầm lặng bảo vệ mọi người mà ko cần người ta cảm ơn này nọ - Hấn vênh mặt tự hào

_Anh hùng con khi j. Là nhờ con dao bấm trong túi ông chớ đâu. - Như giở tay ra chỉ về cái quần của Hoàng, đúng là có con dao bấm trong ấy thật

_Uà. Tui nhớ lúc ông vô cứu tui ôg đâu có đem theo đồ chơi đâu? Sao h' lòi ra món này? - Nó giựt phát con dao, xem xét kỹ lưỡng - Woa, hàng xịn nha, coi nè. Bền muốn chết, mới nhìn thui mà có cảm giác con mắt mình mún đứt làm đôi luôn á. Coi thử đi Như.

Như ngắm ngía con dao 1 hồi, rồi gật đầu đồng ý - Hàng này xịn thiệt đó, coi nè, có khắc chữ bạc ở dưới đây nè. Ai tình mắt ngó giùm đi. Tui mệt quá, nhìn hông rõ

_Đưa đây - nó giựt con dao, sấm soi 1 hồi - Nè, tui thấy được chữ..B.....O.....mèn oi. Ông xài cái kiểu j vậy hả? Máu khô che hết chữ ời, sao đọc?

Nè Như, đoán thử coi tên ai mà có "B" với "O"?

_Để coi...Không phải là nhiều lắm sao? Beo nè, Boo nè, Bio nè, Bao nè,....ơ....

.....2 đứa con gái nhìn nhau.....

_Như ơi...thêm dấu vô....hình như nó ra cái tên j đó mà.....mình quen lắm á....

_Bạo...Báo...Bào....Bão.....BÃO????!!!!!!

.....Nhìn nhau tập 2.....

Nó và Như nhìn về phía Hoàng, nờ 1 nụ cười gian và đều hết mức có thể

_Ồ hay,....2 ng làm j ngó tui muốn lời 2 con mắt ra vậy? Bộ tui đẹp trai lắm àk?

_Mi....con dao này là của Báo đưa mi đúng k? Người ta cho mi mượn dao rùi mới bỏ đi, vậy mà dám kiu người ta là "thằng khôn" hả? Tên này, đánh chết cũng ko chữa cái tật độc mồm độc miệng mà- Nó xáp tới, đá Hoàng tới tấp

Hoàng giở tay lia lịa, gạt bỏ cái chân tàn bạo của nó qua 1 bên.

Như nằm trên giường bệnh, nhòm cái điệu bộ con nít của Hoàng, bắt giắc mỉm cười thật tươi

Hoàng bắt gặp nụ cười và ánh mắt triu mến của Như đang chiếu tướng hấn,hấn chưa bao h thấy ai cười đẹp như vậy.....thế là.....anh ý đơ trong vòng...5

cá tính hơn chứ. Mày thích con gái có cá tính mà....còn nữa, 2 băng nhóm đã làm bạn với nhau rồi mà

Bảo tức đến sùi bọt mép khi nghe Minh nói:

_ Tao biết mày đang làm gì...Mày đang cố bắt tao quay về với con nhỏ đó...Tao xin lỗi..chuyện đó là bất khả thi...

Bảo vò đầu bứt tóc,la hét om sòm....trong khi Minh im lặng suy nghĩ...

Ngày mai...Minh phải đi học....Băng cũng sẽ đi học dưới lớp vỏ là 1 người con gái xấu xí tên Hân...Minh muốn xin lỗi...muốn quen lại với Băng..Nhưng..chuyện đó..như Minh đã nói với Bảo....

BẤT KHẢ THI.....

_BỐP....

_ÉC.....

Ngày hôm sau.....

_ Cô xin thông báo với các em.Hôm nay lớp chúng ta có thêm 1 bạn học sinh mới nữa,bạn ấy là học sinh trao đổi tiếng Pháp của trường ta.Các em hãy chào đón bạn ấy thật nồng nhiệt nhé!!!!

Bà cô mê trai nói hăng đến mức nước bọt bay vèo vèo còn hơn cả phi cơ....ón....

Phía cánh cửa đang được mở toang, 1 người con trai bước vào,tóc vàng hoe, đứng một....

_ Bonjour!

Hắn giơ 1 tay lên và chào mọi người

Cả đám con gái trong lớp đập bàn,reo hò vang dội cả 1 cái hành lang, có thêm bà cô mê trai phụ họa

Còn đám con trai thì quay mặt sang chỗ khác,làm ra vẻ như ko quan tâm gì đến cái thằng học sinh trao đổi gì gì đó mới đến

_ Thật nhạt nhẽo

_ Có j hay đâu chứ

_ Mấy đứa con gái cứ làm quá lên

_ Đẹp trai cái nổi j, cứ như con gà mới luộc xong ý

Bla bla bla....

Mỗi chàng có mỗi ý kiến khác nhau.Nhưng chung quy thì xem ra các chàng chẳng ai có cảm tình với cái tên mới đến vì 1 sự thật khó có thể chấp nhận nhưng đây là sự thật:

Tên đó đẹp zai hơn các chàng cùi nĩa nhà ta

_ Charlie Malitan. Cứ gọi tôi là Charlie.

Đám con gái lại hò reo, bà cô thì cầm điện thoại chụp lia chụp lịa. Hiếm có cơ hội dòm trai đẹp miễn phí như

Cuối lớp...có 2 người ko quan tâm gì đến mọi chuyện diễn ra.....1 thằng con trai với vẻ mặt lạnh lùng..và 1 đứa con gái xấu xí...

Bà cô xem chừng ngấm zai đẹp như zậy là đã đủ.Hơn nữa,chiến lợi phẩm của bà ta hôm nay coi bộ...ngó đến lòi con mắt cũng ko hết.Với cả...sau này còn được thấy dài dài mà...

Bà zà cười tít mắt,gập cái điện thoại lại,đập bàn hô lớn

_ Đủ rồi,đủ rồi các em! À,vì hiện tại lớp chúng ta hơi thiếu chỗ,nên cô đề nghị em Hân đi xuống dưới hàng cuối cùng ngồi nhé...Đúng rồi,chỗ đó đó em, cái bàn kế bên bàn bạn Minh đó.

Quay sang tên người Pháp,bà hỏi

_ Charlie,em muốn ngồi đâu?

Tên người Pháp ngó quanh quất 1 hồi,mắt hắn chạm phải Minh....lóc lên 1 cái

Hắn xách cặp, rào bước đi giữa những cặp mắt ngưỡng mộ có, ganh ghét có. Đến giữa Minh và Hân, hắn quay sang Minh, cười thật tươi

_Bonjour, vous...

Minh giật mình...nãy giờ Minh ko để ý gì hết....Minh quay sang dòm tên người Pháp lúc này đã yên vị kế bên Hân

Ko thể nào, ko thể là cái tên chết tiệt này được...Ko thể.....

_Vous. Cho em mượn cây bút đi.

Charlie quay sang Minh, mỉm cười thân thiện.

Minh nhìn Charlie = đôi mắt tóe lửa, quăng cây bút chì sang cho Charlie, hắn lại lơ đãng nhìn lên bà cô già nua.

Charlie có vẻ hơi ngạc nhiên trước thái độ của Minh. Suy nghĩ 1 cái gì đó, hắn mỉm cười chua xót, nhặt cây viết chì đã bị gãy mất ngòi, chuốt lại cho nhọn.

Nó đã nhìn thấy hành động đó của Minh...Nó tự hỏi...Đó có phải là Minh ko? Cho dù Minh lạnh lùng như thế nào đi chăng nữa...Minh cũng chưa 1 lần nào đối xử với bạn bè như vậy, huống chi là với học sinh mới đến...

Nó nhìn Charlie tò mò

Charlie cũng ngừng tay, nhìn nó. Ngạc nhiên 1 thoáng...rồi mỉm cười

_Làm gì nhìn tui dữ zậy, cô bé xấu xí?

_Xi. Có lộn hông? Ai thèm nhìn ông.

Nó quay phắt mặt đi. Charlie nhìn nó...lại cười. Nó bắt gặp nụ cười của tên khỉ vàng, đỏ mặt

_Người đâu cười quái. Cười như con đười ươi í.

Charlie ko nói j nữa. Nụ cười trên môi tắt hẳn. Nó chột dạ...ko biết tên khỉ vàng có tự ái vì lời nói vô tâm vừa rồi của mình ko...

Charlie trả lại Minh cây bút chì. Ko ngần ngại, vừa cầm lấy cây bút, Minh ném thẳng ra ngoài cửa sổ. Rồi móc chai Green Cross trong túi ra, kì cọ đôi tay thay vì chỉ chà chà 2 tay vô nhau như mọi khi.

_Thật bẩn thỉu!

Minh bực bội rửa thảm. Nhưng Charlie nghe được. Hắn buồn bã tập trung vào bà cô. Nó lại tò mò nhìn hắn..

Kìa...Hắn khóc...tại sao hắn lại khóc? Ko lẽ...câu nói của mình...thật sự rất là vô tâm sao? -Nó nghĩ như vậy rồi há mỏ ra định nói sorry

Nhưng Charlie đã chặn họng nó, ko rời mắt khỏi bà cô, ko ngừng chảy nước mắt...Hắn hỏi nó...mà như là đang tự nói với mình

_Thật sự...tôi đáng ghê tởm đến như vậy sao?....

_Xin lỗi...Tui xin lỗi...Tui chỉ nói là hông thèm nhìn ông thui mà...đâu có nói ông như zậy đâu....nín đi..khóc quái...người ta nhìn vô nói tui ăn hiếp ông đó....

Charlie lại cười...hắn đã thôi khóc...nhưng...nụ cười của hắn...thật là khiến người ta phải đau lòng...

Hắn sở hữu cả nụ cười dịu dàng sát gái...cả nụ cười đáng cay làm chạnh lòng bất cứ ai nhìn thấy...

Nó ko hiểu j hết...nhưng ko sao...hắn đã thôi khóc...zậy là đc rồi.

Tan học...

_Ey! Moche fille! (này! Cô gái xấu xí!)

Charlie chạy đến, đặt 1 tay lên vai nó, gấp người thờ hồng hộc.

_Zi zậy Charlie? Làm j mà chạy như ma đuổi zậy?

Nó chun mũi, nhăn mặt nhìn Charlie khó hiểu. Hắn đứng thẳng người dậy, cặp mắt xanh long lanh nhìn xoáy vào mắt nó, nhăn răng cười toe toét.

_Cùng về nha.

Nó ngáy người nhìn Charlie 1 hồi,tự nhủ: Cặp mắt đẹp thật...nụ cười cũng đẹp....

_Ey,Hân...bị gì vậy?

Nó chợt tỉnh hẳn con mê...traị, lắc đầu để rũ bỏ cái suy nghĩ lúc nãy

_Ồ ,ờ. Được chứ. Nếu đằng ấy hông ngại cái vẻ xấu xí nhứt trần đời của tui,thì xin mời đi theo.

Nó đi trước dẫn đường, Charlie hồ hởi xốc ba lô lên vai,chạy theo.

Ra đến cổng trường, như quên 1 cái gì đó, Charlie quay người lại, cười híp mắt, vẫy chào tạm biệt...với 1 người con trai đứng phía cuối sân, đôi mắt đắm chiều nhìn ra cổng

_Quitter momentanément, vous. (Tạm biệt,anh trai!)

Rồi hân lại co giò chạy theo nó lúc này đã đi được 1 quãng xa. Cái giọng Pháp của hân vang khắp đường phố

_Ey! Fille!!!Attendez-moi!!! (Này! Cô gái! Chờ tôi với)

Và...cũng vang ong ong trong lỗ tai của 1 người con trai..

_Đừng bao giờ gọi tao là "vous"...tao không phải là anh mày, mày cũng không có đủ tư cách để làm em tao, Charlie.

Người con trai bức dọc,nói thầm như thế, rồi tung cước đá văng viên sỏi dưới đất, lạnh lùng bước đi. Anh ta lạnh đến mức, những bước chân của anh ta...tưởng chừng làm đóng băng mặt đất sau mỗi bước đi.

Lúc Charlie đuổi kịp nó, cũng là lúc nó đặt chân đến trước sân nhà.Charlie thở hắt hắt. Lấy tay che mắt cho khỏi bị ánh mặt trời hoàng hôn làm chói mắt, hân ngẩng lên nhìn ngôi nhà của nó, khề huýt sáo 1 tiếng.

_Si beau...Si beau...(Đẹp thật, đẹp thật)

_Tới nhà tui ời, ông zìa đi!

_Hân à, tui có 1 đề nghị như vậy. Hân dạy tui tiếng Việt mỗi ngày, thay vào đó, tui sẽ kèm cho Hân tiếng Pháp. Hân học yếu tiếng Pháp, đúng hông? Tui nhìn thấy bảng điểm của Hân rồi. Đồng ý hén!

Hân nói như vậy rồi lại nhìn nó mà cười.

Nó không phải cân nhắc lâu, tại vì nó yếu môn tiếng Pháp thiệt.

_Ok!Nhưng ông phải đứng đây,chờ tui zô nhà xin pama đã.

_Parafer! (OK)

Nó chậm rãi, rảo bước vô nhà. Ngôi nhà hôm nay thiệt là yên ắng...yên ắng 1 cách lạ thường..

Nó bước vào phòng khách. Thật tiện, ba má nó đang ngồi trong phòng khách, đỡ phải đi kiếm đâu xa. Hìhì.

_Thưa pama kon mới zìa.

Pama nó zật mình. Mím cười gượng gạo chào nó.

_Con có đem bạn zề. Là học sinh trao đổi tiếng Pháp. Bạn đó nhờ con dạy tiếng Việt. Con cho bạn đó lên phòng học nha!

Má nó phẩy tay,ra ý kêu nó muốn làm gì thì làm. 2 ông bà già lại cúi gằm mặt, nhìn cái bàn kính 1 cách trầm tư, 2 người đang suy nghĩ gì đó.Nó không quan tâm.Nó chạy ra ngoài,kêu Charlie vô.Trước khi nó bước ra khỏi cửa, nó còn kịp nghe câu hỏi của papa nó:

_Băng à...chuyện của con với Mính...ra sao rồi?

Nghe nhắc tới Mính, nó hơi khựng lại, nhưng vì không thiết gì trả lời câu hỏi của pa nó, nó co chân chạy tiếp. Bỏ lại câu nói chìm vào khoảng không gian im lặng sau lưng mình.

Khi nó trở lại cùng Charlie, pama nó đã đi nơi khác.

_Charlie lên phòng tui trước đi. Phòng thứ 2, bên trái, tầng 2. Tui lấy nước rồi lên liền.

Charlie ngoan ngoãn đi theo sự chỉ dẫn của nó. Lên đến nơi, hân mở cửa. Căn phòng của nó...đẹp thật...tường hồng, khăn trải giường màu hồng, cả bàn học,tủ quần áo cũng màu hồng. Mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng, hợp lý. Nhưng rồi...hân đã nhìn thấy thứ không thuộc về căn phòng nó....

Charlie liếc cái thứ đó, lòi ra cái máy chụp hình của mình, nhìn chăm chú vào 1 vài tấm hình đã chụp...rồi như vỡ lẽ, hần mỉm cười, nhẹ nhàng khép cửa lại, bước ra ngoài hành lang đợi nó lên.

Hần không phải đợi lâu, tiếng những cái ly thủy tinh chạm nhau lanh canh báo cho hần biết là nó đã lên tới nơi.

Gương mặt xấu xí lộ dần khi nó nhích bước lên từng bậc cầu thang.

_Sao chưa vô? Đứng đây làm gì? Cửa phòng có khóa đâu.

Nó nhăn mặt nhìn hần. Hần không nói gì, chỉ mỉm cười. Nó đi tới trước mặt hần, ngừng chân, mặt đối mặt đối mắt đen của nó bắt gặp đôi mắt đối diện, và đôi mắt mang màu xanh hy vọng ấy nhìn xoáy vào nó, dường như đôi mắt đó có thể nhìn thấu tâm can của nó...

Im lặng, hần cứ đứng đó nhìn nó. Chờ đợi...chờ nó mở miệng trước....và rồi, nó mở miệng

_Làm gì nhìn hoài zậy hả? Có thấy tay tui đang run hông?

Hần sững sờ trước thái độ...sùng sộ của nó, gật đầu 1 cách khù khờ

_Có biết tại sao tay tui run hông?

Lắc đầu

_TẠI NẶNG ĐÓ!!! Óc bà đầu vừa thui!

_Ờ....

_Còn ờ gì? Có biết đỡ giùm cái khay hông hả? Ông có phải người Pháp hông? Cái tính ga lăng của dân Pháp đâu rồi hử?

Hần miễn cưỡng đưa tay đón lấy cái khay nước trên tay nó. Yên lặng, đứng nép qua 1 bên, nhường nó vào trước. Nó vừa đặt chân qua ngưỡng cửa, sực nhớ ra 1 điều quan trọng, liền đóng sầm cửa lại trước mặt hần trong khi mũi hần chỉ còn cách cánh cửa chừng 2 phân. Hần bật lùi ra xa, khay nước lung lay suýt rớt. Chỉnh lại cái khay, hần đứng thẳng dậy, ngó dăm dăm vào cánh cửa, làm như khuôn mặt của nó đang đối diện với hần, và cánh cửa giữa nó và hần không tồn tại.

_Chờ 1 chút, phòng tui bừa quá, tui dọn xong là cho ông zô liền, chờ chút nha.

Nó bối rối, lúng ta lúng túng vơ đại mấy cái thứ mà nó bày trên bàn, quẳng vô trong tủ.

_Thiệt tình...may là hần hông thấy...

Hần đứng bên ngoài, bình tĩnh, im lặng chờ đợi....

Cánh cửa chọt mở ra. Nó đứng đó, tóc rối bù. Hần bước vào, đặt khay nước lên bàn học. Để ý thấy những thứ mà hần nhìn thấy lúc trước, đã bị nó dẹp đi mất

_Quả nhiên...- hần lăm bằm, nó hông để ý.

Ngồi trên chiếc giường êm ái, nó lúi húi ngồi xuống kế bên

_Bắt đầu học há. Tui dạy cho ông trước.

15' trôi qua

Trong 15', hần chả học được gì mới. Vì thực chất...hần đã biết gần hết tiếng Việt rồi..."Dạy tiếng Việt" chỉ là 1 cái có, để hần tìm hiểu cho rõ mọi việc.

Hần ngừng ghi chép...ngước lên nhìn nó, nhìn vào cặp mắt đen lấp lánh

_Hân...Hân có xem tui là bạn thân ko?

_Ờ...ờ...tui nghĩ là có...

_Chắc chắn chứ đừng nghi.

_Ừ thì có...

_Hân sẽ cho tui được phép tiếp cận những bí mật của Hân chứ?

_Ờ...-không hiu sao tự dưng nó lại có cảm giác bất an....

Nhẹ nhàng...dịu dàng...hắn đưa tay lên má nó...vuốt nhẹ...

Tim nó đập mạnh...

_Ồ ơ....làm gì...

Câu nói của nó bị cắt ngang

_Tháo mặt nạ ra đi!

_Ông đang nói j zà?

_Hân...à ko...Băng ko nghe tui nói gì àh? Tui nói Băng tháo mặt nạ ra đi. Tui là bạn thân của Băng mà. Băng ko việc gì phải giấu diếm hết.

_Ông nói gì tui hông hiểu- nó nhăn mặt ra vẻ khó hiểu thực sự...nhưng nó ko giấu được vẻ sợ hãi mà trái tim đang động thình thình trong lồng ngực nó đang tỏ cáo. Sao lại bị lộ được? Không thể nào lộ được....

Hân nhẹ nhàng ngồi trở xuống chiếc giường. Lấy trong ba lô ra 1 bịch khăn giấy ướt, rút ra 1 cái...hân nâng cằm nó lên...lau khuôn mặt nó...nhẹ nhàng nhưng nhanh chóng...từng mảng phấn trang điểm đã từng biến nó thành 1 cô gái xấu xí, nay theo mỗi cử động nhịp nhàng, dịu dàng của đôi tay hân...bị bôi đi mất, để lộ ra khuôn mặt trắng trẻo...xinh đẹp

Hân quăng đi cặp kính ngó của nó...dùng cây lược của nó, chải lại mái tóc của nó...Nó bây giờ đã trở lại là chính nó...Thật ngạc nhiên là nó đã không chổng cựa tí nào hết...nó cứ để hân muốn làm gì thì làm..

Hân đưa tay lên vuốt má nó...luồn những ngón tay vào từng lọn tóc của nó...và nhẹ nhàng đặt lên môi nó 1 nụ hôn...

Nó tưởng như còn nghe lời thì thầm của hân...

_Tôi.....

đã.....

biết.....bí.....mặt..... của em....

_Sao...sao...sao ông biết?

Nó lắp bắp hỏi hân khi 2 người buông nhau ra. Nó có thể cảm nhận được trái tim nó đang động tình thình trong lồng ngực...Trước câu hỏi và vẻ mặt thộn ra trông đến ngớ ngẩn, hân chỉ mỉm cười, lời từ trong cái ba lô ra chiếc máy ảnh xịn, đưa cho nó.

_Đưa tui cái này chi? _ mặt nó trông còn ngu hơn lúc nãy, dòm hân khó hiểu.

_Bật chế độ view đi.

Nó làm theo lời hân...Nó chăm chú nhìn những tấm ảnh trong máy.

_Tui vẫn ko hiểu _ cuối cùng nó thấy cái máy ảnh lên giường, nhún vai, nhìn hân, tỏ vẻ chịu thua hoàn toàn _ tự dưng đưa cho tui cái máy, kiu tui bật view...tính khoe hình hả?

Hân thở dài trước sự ngu ngốc của nó, lấy lại cái máy ảnh, chỉnh cho nó xem 1 pic

_Nhìn cho kỹ nhé. Trong pic này, Băng thấy gì?

_Ồ...1 căn nhà...có 1 người trên tầng ba.

_Giới tính của người đó?

_Nữ

_Người đó đang làm gì?

_À...trông như là đang trang điểm...

_Ko...người này ko trang điểm, mà là đang xóa bỏ lớp trang điểm.

_Thì sao?

_Băng có thấy người này hơi quen quen ko?

_Ờ...Ko...

Hình như hần hơi bực vì nó...ngu hơn hần tưởng, hần zoom lại cái pic, khuôn mặt của người trong hình rõ hơn và to hơn.

_Thấy quen chưa?

_Ờ...hình như là...tui...mà sao lại chụp hình tui? Ông theo dõi tui hả? Hay có ý đồ?

_Trước khi nhập học, tui tranh thủ dạo phố 1 chút. Lâu lâu mới về nước 1 lần mà. Vô tình chụp phải Băng thôi.

_Ờ....zậy sao ở đây có nhều hình tui zậy? Còn khác ngày nữa. Mỗi ngày 3,4 pic. Giải thích sao đây?Ko phải theo dõi thì là gì?

_À, chụp hình chán rồi tui ghé vô 1 quán nước gần đó uống ly cafe, hình như là đối diện nhà Băng. Tui đã hơi ngạc nhiên... người con gái xấu xí lúc nãy bước vô nhà khi bước ra mua đồ bỗng đứng trở thành 1 người khác.Khác xa người kia.Lúc đầu tui nghĩ người đó là chị của Băng. Nhưng rồi cô chủ quán nói 1 chút về gia đình Băng. Nhà Băng chỉ có 3 người.2 vợ chồng và 1 cô con gái.Vài ngày sau tui tiếp tục đi trên con đường này, chụp hình người con gái xấu xí mà vài ngày trước tui được biết là tên Hân. 1 vòng tuần hoàn...Hân xấu xí bước vào căn nhà đó...và trở ra là cô gái xinh đẹp mà cô chủ quán gọi là tiểu thư Băng. Ngày nào cũng như thế.Tui chỉ biết Hân và Băng là 1 người;Băng cải trang thành Hân. Vậy thôi. Đó là những gì tui biết.

Căn phòng im lặng.....

Vậy là lộ rồi..... Nó nói nhỏ xú, đưa tay lên, sờ vào môi, nơi mà Charlie và Minh...đã từng hun nó

Charlie chào ba mẹ nó rồi ra về, không quên nháy mắt với nó một cái. Nó đỏ mặt, né cái nhìn tò mò của nhị vị phụ huynh, chuồn lên lầu. Nằm phịch xuống chiếc giường êm ái, nó lẩm bầm

_Hay thật...hần hôn...thật nhẹ nhàng,dịu dàng...nụ hôn của nước Pháp là như vậy sao? Minh...khoan đã! Minh đang nghĩ cái gì vậy chứ? Đây đâu phải lúc để nghĩ đến hần? Chết tiệt! Bài tập của mình!!!!

Nó lắc đầu mấy cái như để hất cái hình ảnh của Charlie còn đang lờn vờn đầu đó trong não. Lôi đồng tập vở ra, ngồi vào bàn và hí hoáy viết. Viết cái gì thì không biết...nhưng...5' sau, dòm lại trang giấy tập, chỉ thấy cái tên "Charlie" được vẽ theo kiểu cách đường phố to đùng.

_Ash!! Cái gì thía nài?????????

Nó hần học lấy cục gôm bôi cái chữ đó._Ko...người này ko trang điểm, mà là đang xóa bỏ lớp trang điểm

_Thì sao?

_Băng có thấy người này hơi quen quen ko?

_Ờ...Ko...

Hình như hần hơi bực vì nó...ngu hơn hần tưởng, hần zoom lại cái pic, khuôn mặt của người trong hình rõ hơn và to hơn.

_Thấy quen chưa?

_Ờ...hình như là...tui...mà sao lại chụp hình tui? Ông theo dõi tui hả? Hay có ý đồ?

_Trước khi nhập học, tui tranh thủ dạo phố 1 chút. Lâu lâu mới về nước 1 lần mà. Vô tình chụp phải Băng thôi.

_Ờ....zậy sao ở đây có nhều hình tui zậy? Còn khác ngày nữa. Mỗi ngày 3,4 pic. Giải thích sao đây?Ko phải theo dõi thì là gì?

_À, chụp hình chán rồi tui ghé vô 1 quán nước gần đó uống ly cafe, hình như là đối diện nhà Băng. Tui đã hơi ngạc nhiên... người con gái xấu xí lúc nãy bước vô nhà khi bước ra mua đồ bỗng đứng trở thành 1 người khác.Khác xa người kia.Lúc đầu tui nghĩ người đó là chị của Băng. Nhưng rồi cô chủ quán nói 1 chút về gia đình Băng. Nhà Băng chỉ có 3 người.2 vợ chồng và 1 cô con gái.Vài ngày sau tui tiếp tục đi trên con đường này, chụp hình người con gái xấu xí mà vài ngày trước tui được biết là tên Hân. 1 vòng tuần hoàn...Hân xấu xí bước vào căn nhà đó...và trở ra là cô gái xinh đẹp mà cô chủ quán gọi là tiểu thư Băng. Ngày nào cũng như thế.Tui chỉ biết Hân và Băng là 1 người;Băng cải trang thành Hân. Vậy thôi. Đó là những gì tui biết.

Căn phòng im lặng.....

Vậy là lộ rồi..... Nó nói nhỏ xú, đưa tay lên, sờ vào môi, nơi mà Charlie và Minh...đã từng hun nó

Charlie chào ba mẹ nó rồi ra về, không quên nháy mắt với nó một cái. Nó đỏ mặt, né cái nhìn tò mò của nhị vị phụ huynh, chuồn lên lầu. Nằm phịch xuống chiếc giường êm ái, nó lẩm bầm

_Hay thật...hần hôn...thật nhẹ nhàng,dịu dàng...nụ hôn của nước Pháp là như vậy sao? Minh...khoan đã! Minh đang nghĩ cái gì vậy chứ? Đây đâu phải lúc để nghĩ đến hần? Chết tiệt! Bài tập của mình!!!!

Nó lắc đầu mấy cái như để hất cái hình ảnh của Charlie còn đang lớn vồn đầu đó trong não. Lôi đồng tập vở ra, ngồi vào bàn và hí hoáy viết. Viết cái gì thì không biết...nhưng...5' sau, dòm lại trang giấy tập, chỉ thấy cái tên "Charlie" được vẽ theo kiểu cách đường phố to đùng.

_Ash!! Cái gì thía nài?????????

Nó hẳn học lấy cục gồm bôi cái chữ đó.

_Mình đang nghĩ đến hần sao?...Mình.....đã yêu hần sao? Không thể nào...sao lại nhanh thế được? Hần chuyển đến chưa được 1 tháng kia mà...sao mình lại..

Chợt con dê của nó báo có tin nhắn. Nó chớp lấy. Là 1 số điện thoại lạ hoặc không có trong danh bạ...

_Có thể là ai nhỉ? Mình chẳng?

Nó đọc 1 lèo tin nhắn:

_Cau da cho to hơn mà không day to ra, o Pháp, như thế là cau yêu to day^^ (Cậu đã cho tớ hôn mà không đẩy tớ ra, ở Pháp, như thế là cậu yêu tớ đấy^^)

_Ày....kiểu này thì chỉ có thể là cái tên khi đó thôi...gan thật...ta mà yêu mi á? Mò...

Nó nói mà mặt đỏ cả lên, nó nhăn lại:

_Co dien hok? Tui khong day ong ra vi luc do tui hoi ngo ngang thoi. Ai cho ong hơn tui chứ? (Có điên hok? Tui không đẩy ông ra vì lúc đó tui hơi ngờ ngàng thôi. Ai cho ông hôn tui chứ?)

Chưa đầy 2' sau đã có hồi âm:

_Nay,to thích cau lam day. Neu cau chua chap nhan tinh yeu cua to, to se doi. Bay gio cau di ngu di. Khuya roi.g9.x.x.x(Này, tớ thích cậu lắm đấy. Nếu cậu chưa chấp nhận tình yêu của tớ, tớ sẽ đợi. Bây giờ cậu đi ngủ đi. Khuya rồi.g9.x.x.x)

_Tên hâm...

Nó quạu quọ quăng con dê sang 1 bên, dẹp tập vở vô cặp

_Kệ, mai vô mượn Funny chép cũng đc.

Nó thả người xuống giường, cảm nhận cái lò xo đang nảy bật êm ái phía dưới...Cùng 1 lúc, nó nghĩ đến nhiều thứ: Minh, tên hâm kia, đồng bài tập, khoảnh khắc Minh hôn nó, nụ hôn của tên khi hâm...Rồi nó chìm vào giấc ngủ

_Cậu chủ, có cậu hai đến thăm

Minh vừa bước ra từ nhà tắm, nghe cô giúp việc nói thế, liền nhăn mặt, lăm bằm cái gì đó không ai nghe rõ, nhẹ nhàng bước xuống phòng khách, chân không gây tiếng động..

_Mày đến đây làm gì?

Chưa xuống đến nơi, Minh đã hẳn học.

_Kìa, anh trai, có cần nghiêm trọng hóa thế không?

Khuôn mặt của Charlie hiện rõ dần khi Minh ló mặt qua khỏi bức tường ngăn giữa phòng khách và nhà bếp.

_Đã gần 10 năm rồi còn gì...Em về thăm mà anh không vui à? Không nhớ em sao? Vous...?

Charlie nói mà không quay nhìn Minh, cậu đang lặng lẽ ngắm soi mấy món đồ cổ, nói nhỏ:

_Mấy thứ này không thay đổi gì cả....

_Tao không cần mày thăm. Mày không nhớ mày và ***** đã hại gia đình tao như thế nào sao? Giờ còn trơ trên vác mặt đến đây à?-Minh lớn tiếng

_Em rất thông cảm...Dù sao cũng đã 10 năm.Nếu cái đầu của anh bị lão hóa sớm, không còn minh mẫn nữa, thì em xin nhắc lại: 10 năm trước, chính ba đã chọn mẹ em, ba đã xem mẹ và em là 2 thành viên mới trong gia đình.- Charlie nói chậm rãi, giọng to dần.

_Mày dám nói tao không còn minh mẫn á?-Minh hét lên, không còn tự chủ, xông đến, nắm đấm giờ cao

Charlie vẫn bình chân như vại, chờ Minh xông đến

_Ken...

Từ góc nhà, 1 con chó nòi Rotweiler thuần chủng to sụ phóng ra, rống nó ngoạm chính xác vào tay Minh, nhưng chỉ ngoạm vào tay áo, nó ghì tay Minh xuống, bắt Minh phải khom xuống theo nó.

_Nếu anh vẫn chưa xem em là 1 người nhà...thì em xin phép, với tư cách là 1 người đứng xa lạ hoàn toàn,em sẽ cướp lấy Băng, người yêu của anh!

Nghe đến tên Băng, Minh có hơi nhăn mặt,có cái gì đó...nhói lên trong lòng anh...

_...Cô ấy không còn là người yêu tao nữa. Mày muốn làm gì thì làm..

Minh cúi gầm mặt, cổ gấu cặp mắt hơi ngấn nước...

_Xéo đi, đem con chó chết tiệt của mày về nhà.

Nghe thấy mình bị ghép với 2 chữ "chết tiệt", con chó ở góc nhà hơi gầm gừ với Minh. Charlie lặng lẽ bước ra ngoài,lễ phép cúi chào bác quản gia và hai cô giúp việc, Ken oai vệ bước theo sau.

Minh vẫn đứng yên tại chỗ, nghĩ đến Băng...

_Thật sự...mình sẽ mất Băng sao?...Cô ấy...sẽ thuộc về tên đó sao?...Minh..mình không muốn như thế chút nào!!!

Minh động nắm tay vô tường, nhưng khác với những gì anh tưởng tượng, thay vì bức tường bị vỡ như trong mấy bộ phim mà anh xem,bức tường bình yên vô sự... Minh đứng đó, tay nhúc nhích, tai ù cả lên vì tức giận, anh thấy choáng váng...1 chút nhớ...là nhớ Băng sao?...Bên tai anh vẫn còn vang vọng những câu chào:

_Thiếu gia về ạ!

và tiếng cánh cửa chiếc xe hơi đóng sầm lại...

_Nè! Rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra giữa 2 người vậy hả? Tại sao lâu nay Minh với bà làm mặt lạnh với nhau? Khai ra mau!

Nó không nói gì,chỉ nhún mày bực bội, đầu cúi gầm,tay chép lia chép lịa mấy bài đại số, trong khi Hoàng và Như nhảy lo chơi xung quanh. 2 đứa nó nhún nhẩy 1 hồi, nó bắt đầu cúi

_2 đứa chúng mày cầm ngay!!! Thấy tau chưa đủ khổ àh?

Cả 2 đứng hình 1 hồi...

_Không nói thì thôi, có cần phải giờ thối khủng long bạo chúa ra như thế không? - Như dẩu mỏ

_Thôi. Cho chị 2 bí mật. Chuyện tình cảm của 2 người mà. Quan tâm làm gì? Dù sao thì chúc chị 2 và anh zai vẫn sẽ là 1 đôi nhá. - Hoàng đá lông nheo với nó rồi kéo tay Như lùi đi.

Nó khẽ thở dài rồi lùi tập ra chép bài tiếp. Vừa được mấy dòng thì...

_Hân ơi Hân! Hân ơi là Hân! Hân ơi ời!

Nó ngược lên nhìn mặt cái đứa vừa phá hoại bầu trời bình yên mà nó mới hưởng được 5 phút...Là Băng...Người cùng tên với nó. Tự nhiên nó linh cảm có chuyện chẳng lành...

_Nè Hân...Bà có thấy thằng em tui đâu hông? Tuấn Anh í. Gần 1 tuần nay nó không về nhà...tui lo quá...lần cuối cùng tui thấy nó là khi nó đi chung với bà...tui nghĩ bà có manh mối gì đó...

Nó giật thót cả người, 2 chân nó đập vào nhau...Và nơi cái cổ của nó,cục hầu mắc nghẹn ở đó luôn...Nó không nói được gì hết...

_Hân, bà có nghe tui nói hông?

Khó khăn lắm nó mới đưa cục hầu về đúng vị trí, mở đường cho lời nói run run yếu ớt của nó.

_Ồ...tui không biết..bữa đó...đi chơi xong là nó về nhà mà...

_Vậy sao?...Nếu biết gì nữa thì phone cho tui nha...

Ồi...tìm nó như muốn rút ra ngoài luôn...Có thể nó sẽ ko bị tra hỏi lần nữa...Nhưng...nó thấy cắn rứt lương tâm quá...vì nó mà Tuấn Anh mới thế...nó thấy có lỗi với Băng...Thôi thì...

_Từ từ tính vậy...

Nó nhủ thầm rồi lại cắm cúi viết.

_Hey! Good morning!

Lần này thì nó thực sự cáu rồi đây...

_4 god sake!!!(chúa nhân từ) Sáng giờ tui bị hành chưa đủ sao?

Charlie cười hi hi, ngồi xuống kế bên nó

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

_Bớt giận...

_Ừa? Sao bữa nay hồng xài tiếng Pháp nữa mà chuyển qua Ing-lít ời?

_Hi hi.Sợ nói tiếng Pháp Băng hồng hiểu.

_Suyt!!! Bé bé cái mồm thôi! Mi muốn thân thể ta bị lộ hết à?

_À à, phải rồi phải rồi. - Charlie nhỏ giọng - À,sáng nay bị gì mà mới gặp Charl đã la thất thanh dữ vậy?

_Không có gì!Nó bực dọc đáp,lại cắm cúi viết viết

Charlie nhìn nó,đắn đo 1 hồi rồi giật lấy mấy cuốn tập của nó.

_Éy! Làm cái trò khi gì vậy hả?

_Chép bài. Không thấy sao còn hỏi?

_Tui có nhờ ông chép hông?

_Hông - Hấn đáp lời tỉnh bơ

_Zậy thì trả tập cho tui!

_Đang chép sao trả?

_Đừng có chép nữa!!!

_Why?

_Tui không cho!!!

_Lạ thật...chép bài giúp người yêu của mình cũng không được sao?

_Tui không phải người yêu của ông!!!

_Ồ...vậy thì là người mình yêu!!!

.....Cuộc đấu khẩu của cả 2 khiến cho cả trường chú ý.....

Reng...Reng...Reng

_Híc...thôi rồi...

Nó giật lại cuốn tập, thất thểu bước vô hàng..Charlie bước theo sau

+Trong lớp+

_ Hôm nay, mời Hân, Phúc, Huệ, Vĩnh lên nộp tập bài tập cho cô kiểm!

Giọng bà cô oang oang khắp lớp. Nó rưng rùi...

_ Thôi rồi...tất cả chỉ tại tên hâm đó mà mình chép không đủ bài...ông trời ơi...bộ kiếp trước con nợ hắn sao???

Nó bước lên bàn giáo viên mà chân tưởng như đeo tạ, liếc ai kia 1 cái thiệt là bèn khi quay về chỗ.

5' sau...

_ Cô trả tập cho các em. Cô tuyên dương Hân, người duy nhất làm bài tập đủ trong những bạn mà cô kiểm tập!

Nó há mồm, cứng người, không tin vào tai mình.

Lật cuốn tập ra, nó há mồm tập 2: Hắn chép bài cực đầy đủ cho nó chỉ trong 1 thời gian ngắn mà nét chữ lại rất giống nó. Nó quay sang hắn, ngạc nhiên tột độ. Hắn nhìn nó cười hiền

_ Khi được người ta giúp thì mình nên làm gì nhỉ?

_ Messi!

_ À, không cần nói cảm ơn đâu. Chỉ như thế này - hắn hôn nhẹ lên má nó - là đã đủ rồi

Nó đỏ mặt...Kể cả hắn, người chủ động hôn nó, cũng đỏ mặt...

Buổi sớm, ánh mặt trời chói chang chiếu vào lớp học, nơi có 2 ông mặt trời con con phía cuối lớp...

Nó đang ngồi trong phòng, đeo headphone, mặt nhăn mày nhíu, cả ngày hôm nay nó đã có đủ chuyện không lành rồi, thế mà...

_ Con khi điên!!! Mi có chịu trèo xuống khỏi ban công nhà ta không hả? Hay muốn ăn guốc bay?

Ở ngoài ban công vang lên tiếng cười hi hi nghe dễ thương phết

_ Bộ ông tính ở ngoài đó đến sáng luôn àh?

_ Để coi...Nếu như Băng chưa cho tở vào thì...à, đúng là tở sẽ ở đây đến sáng đó.

Nó nghe mà tức sôi máu

_ Muốn nghỉ ngơi cũng không được nữa là...

Tình hình là có 1 con khi Pháp lông trắng, trên đầu có chùm lông vàng, hiện đang nằm dài trên...thành ban công nhà nó, đầu dựa vào tường.

_ Này! Tui không muốn bạn bè của tui mang tiếng là ăn trộm, đêm hôm khuya khoắt tự dưng leo lên đây làm gì cha nội?!!! Hàng xóm người ta dị nghị thì sao hả?

_ Thì kệ người ta. Tở mang tiếng chó có phải Băng mang tiếng đâu.

_ Trời ơi là trời!!!! Bây giờ, ông mà không leo xuống, tui đẩy xuống, té ráng chùi!

_ Thôi nào...Tở thừa biết Băng của tở không phải người bạo lực và ác độc đến như vậy.

Con khi cười cười. Còn nó tức anh ách

_ Được thôi! Tui sẽ chứng minh!

Nó lùi lại 2 bước, lấy đà vùng chân đá vô mông con khi 1 cái bốp. Con khi mất thế, lạng choạng định té, mà rồi...con khi rớt xuống, mắt hút vào màn đêm, cùng lúc con khi rơi xuống vang lên 1 tiếng bốp, sau đó là những tiếng rít rít chói tai.

Nó hết hồn, nhào người ra ban công

_ Charlie!!! Ông đâu rồi??? Charlie!!!

_ Đây nè! Làm gì kêu dữ vậy? Không sợ hàng xóm dị nghị là nhà của tiểu thư có người điên àh?

Charlie thò đầu ra. Thì ra, Charlie đã nhanh tay chop lấy cái ống nước trên tường, đu xuống. Cái tiếng động "bộp" với "rít rít" là từ đó mà ra.

_Her...Đúng là khi mà. Leo tài quá còn gì nữa. - Nó khoanh tay trước ngực, vênh mặt.

_Kéo tớ lên với...

_Không! Đu được vô cái ống nước rồi thì tuột xuống dưới đất luôn đi, đây không tiếp ai kia.

Charlie nhìn khuôn mặt của nó lần cuối, rồi tuột xuống đất.

_Ken! Ta đi thôi.

Ken cọ cọ mũi vào chân Charlie, vẻ như đang luyến tiếc...

_Hừm? À, không về nhà đâu. Chúng ta đi mua đồ tí rồi quay về nhà cô chủ mà.

Trong bóng tối, người và chó cùng nhau bước đi. Nó hơi thấy tội tội cho Charlie...Dù sao nó cũng có lỗi, nếu lúc này Charlie không nhanh tay bám vào ống nước thì đã tan xương rồi...Ồi...

_Đáng ra mình nên xin lỗi hần...Nên kiểm tra xem hần có bị thương tích gì không...Kèo mai hần vào lớp, kể xấu mình với mọi người thì khôn..Haizz, thôi kệ. Xét cho cùng hần cũng chả bị gì nặng nề, lần sau mình sẽ lưu ý

10 phút sau...

Cộc cộc cộc...

_Con gái à, mama đây. Bạn con gửi quà nè.

_Uà, hôm nay có phải sinh nhật con đâu mà lại...

_Cứ mở ra thì biết.

Nó mở cửa, thứ đầu tiên đập vô mắt nó không phải là khuôn mặt của mama nó, mà lại là 1 bó hoa hồng to sụ, nó để ý thấy mẹ nó phải bấu cả 10 ngón tay vào bó hoa để cầm chắc.

_Mẹ đưa con đỡ phụ cho.

Nó đỡ lấy bó hoa, đóng cửa lại.

_Người nào tặng hoa hần phải dư tiền dư của lắm đây. Hừ, tiền không xài hết thì cứ đưa ta xài, việc gì phải phung phí như thế này chứ.

Nó sắn qua sắn lại mấy bông hoa, tìm thấy 1 miếng giấy nho nhỏ. Nó bữu môi:

_Hừ! Bắt chước phim Hàn cơ đấy! Hừm? "Cho anh gửi bó hoa hồng 50 bông này nhé! Còn 50 bông nữa, anh sẽ tặng em sau. Con khi vàng đáng yêu của em đây"

Nó giận sôi người. Nó đã biết tên nào bày trò này rồi. Vừa hay, bên ngoài có tiếng xe hơi đóng sập lại, nó thừa biết cái kiểu đóng cửa xe đó, thừa biết tiếng động cơ xe là của ai, nó cầm bó hoa chạy ra ngoài ban công.

_Đáng yêu cái con khi mốc xi!!!

Rồi thẳng tay ném luôn bó hoa vô mặt Charlie đang đứng phía dưới.

Bó hoa chạm trúng mặt anh chàng, rớt xuống đất. Nó đóng sầm cửa ban công lại, kéo màn.

Charlie mua hoa hồng...chưa cắt gai. Thành thử khi những bông hoa chạm vào da cậu, hơn chục cái gai đã dính cứng luôn trên mặt cậu. Charlie nheo mắt nhìn lên nơi nó vừa biến mất. Sờ vào mặt, rút từng cái gai ra, quăng xuống đất. Máu chảy thành dòng trên mặt cậu ấy. Cậu ngã phịch xuống đất, dựa lưng vào bức tường nhà nó. Ken từ xa chạy lại, rên ư ừ, thè lưỡi liếm hết những giọt máu trên mặt Charlie. Charlie đưa tay sờ con chó, rồi sực nhớ ra, anh đưa tay lên mặt:

_Chắc, quên mất cái thứ đáng nguyên rủa này.

Đó là 1 mảnh vỡ của ống nước. Khá to. Nó găm vào lòng bàn tay Charlie lúc cậu tuột xuống. Vậy mà Cậu không đau, không bật ra tiếng rên đau đớn nào... Vì

_Her...Không đau vì quá đau. Mà đã nghe bài hát đó chưa Ken?

Nói rồi, cả chủ lẫn tớ bước lên chiếc xe màu đen. Chạy vút đi.

Nó lại cái trang đi học. 1 ngày bình thường hết sức bình yên đối với nó. Hoàng và Như không quấy nó, và cho đến giờ, tên hậu duệ của Tôn Ngộ Không vẫn chưa xuất hiện. Bỗng thời không khiến cho nó cảm thấy cần rút lương tâm bằng cách lạng qua lạng lại trước mặt nó với 1 bộ mặt vô cùng thê lương và câu nói cửa miệng luôn luôn là : Có ai thấy Tuấn Anh em tui đâu hông? Nó nghe loáng thoáng là cha mẹ Băng đã cho đăng tin tìm Tuấn Anh ở khắp mọi nơi nhưng không có kết quả khả quan. Bởi vì nó đã đăng kí cho Tuấn Anh nhập viện = tên Hoàng Anh, Tí nị cũng đã sửa lại đôi chút khuôn mặt của Tuấn Anh, phòng khi tên Nam lại đến phá quấy. Nó thông thả thưởng thức sự bình yên đến khi vào lớp.

Kì lạ, hậu duệ của Tôn Ngộ Không hôm nay bị bệnh hay sao mà không thấy vào lớp. Có khi nào núi Hoa Quả Sơn bị sụp, bít luôn đường ra của tên khi trời đánh kia hông ta?

_Được zậy cũng mừng à - Nó lẩm nhẩm khi nghĩ đến cảnh tên khi nhảy loi choi trong hang động, cố tìm lối ra, trong khi nó đi ăn kà rem với Như và Hoàng - Ôi...Hạnh phúc sao đâu á...

Đúng lúc đó...

_Xin lỗi...Ở đây có em nào tên Hân không ạ?

Nó giật thót, nhìn về phía cửa. Chú giao hàng đang cầm 1 bó hoa hồng...to y như bó hoa mà hôm qua tên kia tặng cho nó. Nó thấy lạnh xương sống...Nó đi lên nhận bó hoa mà lòng như lửa đốt, mắt nó liếc chùng xung quanh, sợ bị đột kích,lúc nó trở về, nó cảm giác rõ là có rất nhiều sát khí xung quanh nó...Nó ngồi xuống ghế...vừa mới ngồi xuống thôi...

_Hân ơi! Cửa ai tặng đây?

_Ai vậy? Ai vừa ngu mà mắt vừa lé thế hả???

_Trời ạ...Bộ con gái trên đời này chết hết rồi sao?

Bla bla bla

Nó nghe mấy con nhỏ mở nhộn kia chỉ choé với nhau mà tức ói máu. Nó liếc qua bó hoa, cũng lại thấy 1 mảnh giấy nhỏ.Không cần nhìn mảnh giấy, nó cũng thừa biết tên nào bày trò này.

_Em Hân! Cửa ai tặng em đây? - Bà cô già nua đứng trên bục, nhướn mày dòm xuống hỏi.

_Ồ...Ồ...

_Nói đi Băng...

_Nói đi, nói ra tui tui mới biết thằng nào vừa đui vừa ngu thế chứ.

_Là tôi!

Cả lớp giật thót, quay về phía cửa.

_Ồ...Charlie!

_Là Charlie đó bà con...

_Chết rồi...

Charlie bỏ ngoài tai những lời nói thì thầm kia, ung dung bước đến chỗ Hằng, con nhỏ vừa phát ngôn 1 câu hết sức dễ ghét.

_Hằng ơi, bạn có thấy mắt mình sáng ko?

_Ồ...Ồ...Sáng, sáng lắm

_Bạn thử chơi trò đoán ngón tay với mình xem

Hằng giơ 3 ngón tay lên, ko hiểu Charlie đang muốn làm cái gì.

_3 ngón! Đúng ko?

_Đúng.

_Mắt mình sáng, nhìn rõ thế,vậy mà có ai đó nói mình đui đó.

_Ồi...ai vậy? Ai mà...Nói sai trăm trọng thế? - Vừa đáp, Hằng vừa ngó quanh quất,tìm sự trợ giúp từ mọi người.

Charlie tiếp tục tiến về phía thằng Hùng. Móc trong túi ra cuốn sổ liên lạc.

_ Hùng ơi, xem này. Học kì 1 mình đứng hạng mấy?

_ Hạng Nhất...-Hùng đáp bằng cái giọng run run sợ sệt. Tên này cũng đã phát ngôn 1 câu vô cùng...nặng

_ Thế mà có người nói mình ngu đấy.

_ Ồ... Thế hả? Chắc người đó đánh giá sai bạn rồi...

Charlie mỉm cười, bước lên bục.

_ Mình nghe nhiều người nói xấu mình lắm cơ. Mà những điều họ nói đều sai hết. Như vậy, mọi người có công nhận: Những người đó là những người ác mồm ác miệng, vu khống nhằm hạ thấp giá trị của người khác ko?

_ ...Công nhận... - Cả lớp đồng thanh bằng cái giọng xiu xiu. Dĩ nhiên là trừ Minh và Hân ra rồi. 2 người này chẳng để ý gì đến chuyện đang xảy ra hết.

Thực ra Charlie định **** nặng hơn kia. Nhưng vì hân đang gây dựng hình ảnh 1 tên con trai ga lăng trong mắt mọi người nên ko tiện. Hân ung dung bước về chỗ, ngồi xuống cạnh Hân, cười hi hi. Nó đau khổ, liếc qua Minh tìm 1 sự cảm thông nho nhỏ giữa 1 đồng sát khí xung quanh, nhưng nó đau lòng hơn...khi Minh bắt gặp ánh mắt của nó, đã nhủ mày, úp mặt xuống bàn đánh 1 giấc ngon lành.

_ Cô xin thông báo : 2 ngày nữa, trường tổ chức cho các em đi Sapa chơi 1 tuần...

Chưa nói dứt câu, cả lớp đã oà lên, quăng tập, quăng bút, thậm chí có tên còn lột áo quăng luôn cơ...

_ IM NGAY CHO TÔI!!! EM KIA! MẶC ÁO VÀO! Như cô đã nói, chúng ta sẽ được đi Sapa 1 tuần. Các em xin phép cha mẹ đi nhé. Bây giờ, vào bài học.

Tối hôm đó. Tại nhà nó...

_ Trời ơi là trời!!! Đừng có đu lên nhà tui nữa!!! Tường tróc hết sơn là tại ông đó! Biến đi cho tui nhờ!

Trước sự giận dữ của nó, Charlie cứ cười hi hi

_ Thiệt là.. Tức ói máu!

_ Thôi. Đừng ói. Ói cơm thì được, ói máu thì ko được đâu. Người đã ồm cả tong cả teo thế rồi, ói ra hết cho quy tiên sớm àh?

_ Mi...Mi dám...-Nó quắc mắt nhìn Charlie, thật sự...thật sự...con mắt của nó bây giờ...rút là...rút là...

_ Giống chó Chi hua hua quá Băng ơi...Lúc Băng tức lên, 2 mắt Băng nó lòi ra 1 cục như zầy nè - vừa nói, Charlie vừa đưa 5 ngón tay lên, chụm lại, để lên 2 con mắt mình hoạ - giống cái con...Uí da!

Chưa dứt lời, hân đã lãnh đủ 3 cái đá, 4 cái đấm

_ Híc...dữ quá...dữ như vợ của Sherk ý...vợ của Sherk ít ra còn hiền hơn...đâu như ai kia...Ái! Đau người ta!

Trong khi 2 người "tình tứ" "đánh iu nhau" thì có 1 người đau khổ biết bao. Tại quán Bar do Minh làm chủ...

_ Cậu biết không Tom? Yêu người ta...mà trót làm người ta xa cách mình...khó có thể lại gần nhau lắm..

_ Này...cậu nốc nhiều rượu quá đó Minh...Nhỡ xảy ra chuyện gì thì...- Người pha rượu ở quầy Bar ra sức khuyên can Minh

_ Cô ấy tên Băng...1 cái tên rất đẹp...Đúng ko?À...hay cô ấy tên Hân nhĩ...Her her her...tôi...cũng ko nhớ nữa...À...đúng rồi. Cô bé ấy tên Hân...Cô bé xấu xí...nhưng bên trong lại rất đẹp...đẹp đến mức cậu ko thể cưỡng lại được...- Minh vẫn nói, vẫn nốc rượu cho đến khi gục hân.

Người pha rượu bần loạn, tìm sự trợ giúp.

_ Được rồi Tom Tôi sẽ đưa anh ấy về.

_ Ồ. Ra là tiểu thư. Vâng.Phiền cô...

_ Anh...Con nhỏ đó dám làm anh khổ như thế này..Em thề, sẽ làm nó khổ gấp mười lần như thế...

Cô gái ấy hôn nhẹ lên trán Minh, dìu Minh ra khỏi quán Bar...

Ngày đi chơi...

Nó ngồi thui thủi 1 mình ở hàng ghế dưới cùng. Như và Hoàng bị mấy đứa kia rủ rê ngồi trên kia với cái tụi mỗ nhon kia. Những hàng ghế trên coi bộ đã chật cứng. Thế mà bọn nó vẫn cứ chen nhau mà ngồi, công khai tẩy chay cái đứa "xấu xí mà khoái làm chuyện dẽ ỷ", "dám bỏ bùa 2 chàng đẹp trai nhứt trường", theo như tụi kia nói là nó. Nó cũng mặc kệ, Như và Hoàng lên trên kia ngồi càng tốt, nó không muốn thấy tụi nó suốt ngày cứ quần quýt nhau như sam thế, nó không thích thấy tụi nó cặp kè với nhau trước mặt nó, vì tụi nó khiến nó nhớ lại nó và Minh lúc trước. Với cả, nó không muốn ban bè của mình cũng bị tẩy chay khi bị bắt gặp đang chơi với nó.

Càng rộng càng tốt - nó lẩm bẩm, rồi đeo headphone vào, đầu dựa vào cửa sổ, lắc lư theo nhạc. Nhưng chỉ 1 lúc thôi. Nó lại nhớ tới Minh. Tiếng nhạc không còn đưa vào tai nó được nữa, nó bắt đầu suy nghĩ lan man về Minh.

Nó gật gù, hải lòng trước sự sắp xếp vô cùng hoàn hảo của mình.

Bên cạnh có tiếng động, nó quay phắt lại, đưa tay thủ thế. Ai biết được, ở cái lớp này kẻ thù của nó đâu có ít. Nó phòng thủ như vậy cũng chỉ là cẩn thận thôi.

Tên khi hăm chớp chớp mắt nhìn nó.

1 phút lặng thinh trôi qua...

Cái khuôn mặt đang thộn ra của nó chợt nghiêm lại, xụ xuống.

Êy ku! Ai cho mi ngồi đây hử?

Ờ...Ờ...Ờ trên đó hết chỗ rồi. Cô xếp tui ngồi dưới đây.

Nó bực mình thấy rõ, giật phắt đồng hành lý dưới chân hấn kéo về phía mình.

Im lặng...Im lặng...chỉ im lặng được 30 giây thôi...

Phía bên kia, tên khi cứ tạo ra cái âm thanh gì đó, nghe bực kinh khủng. Nó liếc sang tên kia xem hấn đang làm gì. Ày...nó thấy bông gòn...băng keo cá nhân...

Êy ku! Bị đứt tay hả?

Ờ...Không! Đâu có...-Hấn bới rồi trả lời, lảm rai *** tùm lùm cái đồng hồ lớn bông băng thuốc đỏ kia. Trong nỗ lực nhặt đồ, hấn vô tình để tay vướng vào dây nghe nhạc của nó, kéo luôn cái headphone của nó xuống đất. Nó ngồi yên trên ghế, không nói gì, mắt chăm chăm nhìn tên khi đang lúng túng nhặt lại đồ, miệng rồi rít kêu xin lỗi. Tự nhiên nó thấy...

Nó bỗng để ý thấy trên mặt hấn có cái gì đó...hình như...Không ngại ngần, nó đưa 2 tay đón lấy khuôn mặt của hấn, nâng lên để nhìn cho rõ. Là vết xước. Rất nhiều nữa.

Bị gì mà mặt xước nhiều thế? Oánh lộn hử?

À không...Là là...

Mắt nó neho lại. Nó đưa những ngón tay run run lên, sờ lên mặt hấn. Có 1 chỗ, không phải vết xước, mà như có vật gì đó đâm vào, rất sâu.

Là cái gì? Nói mau!

Là gai hoa hồng...

Làm gì mà bị gai hoa hồng đâm nhiều thế?

Hấn lúng túng. Hấn không muốn nói là chính nó làm hấn bị như vậy...Nó sẽ cảm thấy có lỗi, tội nó lắm. Hấn lại không giỏi nói dối. Mà nếu không nói thì nó oánh hấn chết...Chỉ còn cách nói thật thôi...

Ờ...Ờ...Là do...

Do tui đứng hông?

Ờ...Không...Không phải

Đứng rồi...Là do tui...Bữa đó tui quảng nguyên bó hoa vô mặt ông...Tui nhớ mang máng là nó có gai...Vậy mà hôm đi học ông hông nói cho tui biết...Mà sao hôm đó tui hông thấy mặt ông bị gì hết?

Tui không muốn Bảg biết...Nên lấy phấn trang điểm bôi lên để che mấy cái vết này.

Nó nhú mày

_ Lại đây. Đứng lùm đờ nữa. Nhìn ngó kinh khủng

Nó lòi hẳn lên ghế, đề hẳn ra mà đổ thuốc đỏ, dán băng keo khắp mặt hẳn...Kết quả là...5' sau không ai còn nhận ra thằng Charlie điên trai ngày xưa nó nằm ở đâu trên chiếc xe này...

Nó cảm thấy mẩn hấn hơn trước. Không biết tại sao, nhưng nó thấy tên này cũng lẳng mạn, cũng dễ thương, cũng có nét con nít chứ đâu phải lúc nào cũng kênh kiệu như mấy tên Việt Kiều mà nó biết.

Đến Sapa

_ Vì lớp ta, số lượng nam không nhiều, nên cô chia phòng như sau: 1 phòng gồm 5 người. 4 nữ và 1 nam. Đây là danh sách số phòng, em nào muốn biết mình ở phòng mấy, chung phòng với ai thì xem cái này. Bây giờ các em được đi tham quan xung quanh 15', sau đó lập tức tập trung trở về khách sạn nhận phòng.

_ Oa Oa...Đc ra khỏi cái xe quỳ kia ròi. Hầm gần chết. Nóng thấy mồ. - Nó vung tay khoan khoái với cái lạnh của Sapa - Oa oa!!! Có tuyết nữa nè Như oi...

_ Chị 2, là con nhỏ đó đó hả?

_ Ủh.

_ Có thật là nó thích thứ đó không?

_ Đừng lo. Chị đây đã tra sở thích của nó ròi. Chuẩn bị thả mồi đi.

_ Chị 2 à...Nếu sơ suất có thể làm nó chết đó...

_ Hừ! Nó chết thì càng tốt chứ sao.

_ Nhưng...

_ Không nhưng gì hết. Cứ làm theo kế hoạch đi!

Nó đang đi loang quanh, cảm nhận cái thứ trắng trắng mềm và xốp bên dưới đôi giày, chột...

_ A! Thỏ trắng! Ui...Dễ thương quá...bắt về nuôi mới được

Nó rượt theo con thỏ, không để ý rằng xung quanh, càng ngày càng thưa thớt người. Nó mệt bờ hơi tại, nó không còn cảm giác ở chân, ở tay nữa. Nó xụi lơ...Và, nó ngã xuống cái hố được tuyết phủ kín...Nó không còn sức để nhảy lên khỏi hố nữa. Cái hố sâu quá...Dưới độ sâu này, nó cảm nhận được cái lạnh của tuyết...nó là đi...

Minh đang đi dạo trong khu rừng nơi nó rớt xuống hố. Không biết tình cờ hay trời xui trời khiến mà anh cũng...lọt hố như nó. Loay hoay sao đó, anh nhận ra rằng cái hố khá sâu, không thể lên được nếu không có sự trợ giúp...

Bỗng anh thấy...

Bộp

Chân Minh chạm phải cái gì đó. Giữa trời tuyết như thế này thì khó có thể nhìn thấy cái gì. Minh cúi xuống

_ A!!!!

Nhảy lùi lại 2,3 bước, tim đập thình thịch, hơi thở dồn dập. Là người...

Minh sợ hãi, đưa bàn tay run run chạm vào cơ thể lạnh cóng nằm trên tuyết, lần tìm hơi thở còn sót lại của cơ thể ấy.

Minh chưa xót nghĩ. Chột, cậu nhìn thấy cái gì đó trên ngón tay áp út của...xác chết.

_ Hừm? Nhấn sao? Ày, cũng không có gì lạ, chắc người này đã có gia đình.

Nhưng ngày càng lạ hơn, khi Minh để ý kỹ hơn về chiếc nhẫn. Nó y như chiếc nhẫn mà lúc trước cậu tặng cho Băng. Cậu lạnh toát người, đôi bàn tay lại một lần nữa run lên, không phải vì lạnh, mà vì sợ. Cậu sợ người đang nằm vùi trong đồng tuyết lạnh giá kia là người cậu yêu quý nhất trên thế gian. Nhẹ nhàng phôi lớp tuyết mỏng bám trên mặt người đó. Theo đôi bàn tay của cậu, khuôn mặt tinh khôi của Băng dần hiện ra. Cậu tá hỏa, run hơn trước. Với tia hy vọng còn sót lại, cậu đưa tay sờ lên mũi Băng...

_ Không...không thể nào lại như vậy...

Không còn hơi thở nào thoát ra từ cái mũi bé xíu của Băng...Minh quên hẳn câu thề sẽ giết Băng nếu gặp lại cô, nhanh chóng, cậu tháo găng tay,

nón, tất, áo len, khăn quàng cổ đeo cho Băng. Nhẹ nhàng kéo Băng dậy, ôm cô vào lòng. Tay Minh ôm chặt lấy Băng, sợ rằng nếu buông tay ra, chuyện không hay sẽ xảy đến. Cậu hy vọng rằng đôi bàn tay của cậu sẽ có thể sưởi ấm cho Băng, hy vọng rằng Băng sẽ thở lại, hy vọng rằng Băng sẽ mở mắt, mừng Minh là ngốc, bắt Minh phải mặc lại quần áo...

_Đừng bỏ anh ở đây một mình...Anh là đồ ngốc...Chỉ vì em thích lập băng nhóm...mà anh đã làm em đau khổ...Khiến em xa cách anh...Anh nhớ em lắm...Này...Tình lại đi...Anh là đồ ngốc...Đúng không?...Này..Dậy đi...mừng anh là ngốc đi...

Trong tiếng rít của gió tuyết, tiếng ai thì thầm nghe thật thê lương...đầy ma mị...đầy đau khổ...Lần đầu tiên sau 10 năm...Minh đã lại khóc...từ khi mẹ mất...Minh không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ lại khóc...

_Mừng anh đi...

_Anh cho em mừng anh à?

_Ừh...-Minh vẫn tiếp tục thì thầm, trả lời câu hỏi vừa nảy 1 cách vô thức

_Vậy thì anh là đồ ngốc!

_Ừh..Anh ngốc..-Chưa nói dứt câu, đôi mắt ươn ướt của Minh chợt mở to, miệng cậu há hốc, cậu ngó xuống Băng

_Hừm?Sao ngó người ta dữ v...

Minh ôm nó chặt đến nghẹt thở. Nó không vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay cậu,mà sung sướng đón nhận cái ôm ấy.

_Lại như trước,anh nhé!

_Ừh, lại như trước.

Minh và nó ôm nhau,cười thật tươi.Trong trời tuyết lạnh giá, cả hai không còn cảm thấy lạnh nữa,thay vào đó là sự ấm áp mà họ cảm nhận được từ nhau.

_Chắc...Hạnh phúc gớm. Bộ hết chỗ bày tỏ tình cảm rồi hay sao mà phải chui xuống tận đây? - Tiếng nói của Charlie vang lên bên trên hố, làm gián đoạn giây phút mùi mẫn của nó với Minh.

_Tụi tui lọt hố chứ hông có đại gì mà chui xuống đây đâu - Nó dẫu mò nói vọng lên trên - kiểm dây thừng kéo tụi tui lên đi

_Được ròi, chờ tí, để tui đi kiểm , tui có đem theo mấy cái áo len nè, trong khi chờ tui quay lại,mặc vô cho ấm. Nhất là vous đó!

Charlie quăng xuống dưới hố 2 cái áo len thiết bị rồi bỏ đi. Minh chụp lấy 1 cái mặc vô, cậu đã bắt đầu cảm thấy cái lạnh cắt da cắt thịt xung quanh rồi.

Charlie quay về nơi mọi người đang tập trung.

_Cô ơi cô. Minh và Băng đi đâu mất rồi. Em sẽ tự đi kiểm họ. Cô và mọi người cứ chia phòng trước đi ạ.

_Không, cô sẽ chờ em quay về - Bà cô nói bằng cái giọng eo **, hy vọng sẽ làm Charlie..."mê" bả.

Charlie cười giả lả, mém nhơn ra hết mấy miếng bánh mì lúc sáng rồi vọt ra đằng sau chiếc xe buýt chờ cả lớp đến Sapa,tìm dây thừng. Lúc đi ngang qua hội hot girl của Ngân, Charlie để ý thấy trên mặt của họ ai cũng có mồ hôi.

<đồ mò="" hôi="" trong="" thời="" tiết="" lạnh="" như="" vậy="" sao?="" ngó="" dữ="">

Charlie nghĩ nhanh rồi quăng ngay cái ý nghĩ đó ra ngoài, hình ảnh Băng đang lạnh cóng dưới hố đã choán hết tâm trí của cậu. Cậu hình dung ra cảnh cậu cứu Băng ra khỏi hố tuyết sâu hoắm, Băng sẽ cảm phục cậu, sẽ khen cậu có cơ bắp khoẻ, galăng, và cậu sẽ bắt Băng trả ơn bằng 1 nụ hôn.

Charlie mỉm cười sung sướng khi nghĩ đến đó.Nhưng...Người tính hồng bằng trời tính...Đến miệng hố, khi mà thời cơ biến thành anh hùng của cậu đến gần...anh hùng té 1 cái oạch...rớt luôn xuống hố...

Bên dưới hố vang lên tiếng kêu la thảm thương của Charlie và tiếng hét kết tội của nó

_Trời ơi là trời! Ghé mắt xuống đây mà coi. Trời sinh ra tên người Pháp này sao mà không nặn cái não của hần cho hần thông minh tý. Đi mà cũng té nữa là sao???

Charlie máu mũi chảy dài, giờ tay xin tha. Nó mõi mệt với việc kêu la **** bới tên khi hằm nên ngồi xuống cạnh Minh..."duơng sức"

_Chờ đó. Ta mà khỏe rồi, ta **** típ cho mi xem - nó lằm bằm nho nhỏ trong miệng nhưng Minh nghe được. Anh mỉm cười sung sướng. Đã lâu rồi anh mới lại nhìn thấy nét trẻ con của nó

Charlie cũng cảm thấy có lỗi. Trong lúc này, hần là vị cứu tinh duy nhất, là người có thể giúp người hần yêu. Thế mà hần lại vô dụng đến như vậy.Hần ngồi thu mình trong một góc,tránh ánh mắt thất vọng của Minh và nó.

Nó dần cảm thấy lạnh...Cái lạnh cắt da cắt thịt khiến não nó gần như đóng băng.Nó không thể nghĩ tới cái gì nữa. Nó ngoẹo đầu sang một bên, tựa vào vai của Minh, dần thiếp đi. Charlie nhìn thấy cảnh đó mà tức sôi gan. Hắn không đủ can đảm để nhìn thấy người hắn yêu tình tứ bên cạnh một người con trai khác, nhất là khi người đó là anh của hắn. Hắn không kiềm chế được cảm giác ghen tỵ đang trào dâng trong lồng ngực, hắn chạy đến, hất mạnh anh hắn sang một bên.

Minh up mặt xuống nền đất đầy tuyết. Trán bị xước,chảy máu, mũi do đập mạnh quá nên cũng chảy máu.Minh lao đến, trả đũa. Một cú đấm vào má của Charlie, hắn ngã nhào xuống đất.

_Thằng khốn! Mọi mâu thuẫn khi trước, nhân cơ hội này, xử luôn một thể đi!

Minh hét lên, lại lấy đà, tay nắm lại thành nắm đấm, giơ lên cao. Charlie lại lãnh thêm một cú nữa. Hắn chối vói.

_Keng! - Có cái gì đó rơi ra từ trong áo của Charlie.

Là cái còi bằng bạc dùng để huấn luyện chó! Charlie cầm lấy cái còi, thổi một hơi dài. Âm thanh của cái còi cao vút, bay lên khỏi hố, mất hút vào tàn lá thông rậm rạp bên trên. Minh lại tung thêm một đấm, Charlie mặt mũi máu chảy tùm lum, vẫn quyết không buông rơi cái còi. Trong lúc Minh đứng thờ hồng hộc, hắn lại lấy hết sức tàn thổi thêm một hơi nữa. Từ xa có tiếng chó tru vọng lại...Charlie đã làm được! Bây giờ, cậu chờ đợi...

Minh bồi thêm một cú nữa vào bụng Charlie. Cậu quằn quai dưới đất, hộc cả máu miệng.Bên cạnh, nó vẫn ngủ ngon lành. Giấc ngủ của thiên thần...mà đến cả đạn đại bác bắn bên tai cũng không thể nào đánh thức được.Charlie chăm chú nhìn nó trong khi chịu đựng những cú đấm của Minh.

Có tiếng bước chân chạy vội trên tuyết.

_Phập!

Ken từ trên hố nhảy phốc xuống, nó đã nghe tiếng Charlie gọi. Nó nhào vào Minh, cắn ngáp nanh vào một bên vai của Minh, nhảy nhay trong vài phút rồi nhả ra, bốn chân chụm lại, đập vào Minh để lấy đà nhảy lên trên miệng hố. Minh đau đớn, ôm một bên vai, nằm phủ phục dưới hố.

Nhanh nhẹn, thuần thục và chuyên nghiệp, Ken ngoạm lấy đầu sợi dây thừng mà lúc nãy Charlie làm rớt trên miệng hố, thông xuống cho Charlie. Cậu cố thu sức tàn, đỡ lấy nó, dùng dây thừng quấn quanh bụng nó cho Ken kéo lên.

_Phịch!

Nó đã lên đến nơi an toàn. Ken lại thông xuống lần thứ hai. Charlie dọ bước tiến về phía dây thừng. Chợt, cậu ngoái nhìn lại...Minh...Nếu bỏ Minh dưới hố...Tình cảm của cậu và nó sẽ không còn gì cản trở.Nhưng...Có nên không...khi Minh là người anh em của cậu...Người anh em cùng cha khác mẹ...Người anh em mà cậu yêu quý...

_Vous...Em không thể bỏ anh ở đây được...

Lét cái thân tàn ma dại đầy vết thâm tím, Charlie xốc Minh lên vai, ra lệnh cho Ken kéo cả hai người lên.

Ngày hôm đó quả là một mội...Charlie lẫn Ken đều phải "làm việc" nặng nhọc. Charlie phải cắn răng chịu đau mà xốc Minh lên vai, đưa Minh về tận phòng khách sạn. Ôm... Vì Minh được xếp chung phòng với Ngân nên...Vừa mở cửa phòng, thấy áo Minh đầm máu, cô nàng không kiềm chế được hét toáng lên làm Charlie vốn đang chóng mặt lại thêm choáng váng, còn Ken thì...cậu phải cắn vào áo của nó, kéo nó lê lét trên đường tuyết. Trọng lượng của nó khiến răng của Ken mấy lần suýt bật ra khỏi hàm. Thế mà nó chả chịu tình "giắc nồng" cho Ken nhờ

Tối hôm đó, Minh và nó đã đi chơi đầu mất. Để Charlie ở lại một mình trong phòng. Charlie được xếp chung phòng với nó, cơ hội tốt để chiếm lấy trái tim nó...Thế mà nó bỏ cậu ở lại một mình...Cậu chưa xót nghĩ trong khi tay lấy hộp Salompas Ken mới mua về, đang ngâm trong mồm. Vừa dán Salompas lên những chỗ thâm đen trông đến tội...Cậu vừa làm bầm rứa xả ai đó.

Có tiếng người cười giòn bên ngoài. Charlie biết ngay là nó và Minh đã về, nhanh như cắt, cậu túm cổ con Ken, quăng ra ngoài cửa sổ, nhanh chân ôm hộp Salompas phóng theo sau. Cậu không muốn gặp mặt Minh và nó lúc này.

_Thế là cô nàng "dần" anh một trận àh? - giọng của nó ngày càng to hơn,gần hơn

_Ồ...Con nhỏ đó cứ lằng nhằng mãi, điếc lỗ tai

- Trong lòng dậy lên một chút tò mò và cảm giác thú vị khi nghe lén đang dâng trào, thay vì bỏ đi, Charlie ở lại, nghe lén tiếp

_Mà sao đột nhiên anh lại bị...chó cắn?

_À...à...thì lúc đó,anh kéo em lên rồi...đột nhiên có con chó rừng bay lại kiểm chuyện

-Charlie tức giận nghĩ nhưng vẫn cố kiềm nén không để mắt kiểm soát mà gằm lên giận dữ

_Woa!!! Vậy là một mình anh kéo được cả em và Charlie lên àh?

_Chớ sao? - Minh đáp lời, trong giọng nói có chút ngượng ngùng, phải rồi, đang chém gió mà, không ngượng cũng lạ

Bên ngoài, Charlie vẫn đang kiềm chế hết sức

_À này, sao 2 người ghét nhau quá vậy?

_Hừm? Ai cơ?

_Anh đó. Anh với Charlie, sao ghét nhau dữ vậy?

_Hả? Đâu có ghét gì đâu. Bình thường mà

_Xạo,lúc nào thấy Charlie, anh cũng nhìn hần bằng con mắt dữ dần, hần học bỏ đi. Chả phải ghét thì là gì

_Ừm...À...Chuyện này mai nói đi. Giờ cũng khuya rồi, anh phải về phòng, không khéo lại bị con nhỏ Ngân đũa cho một trận toi bởi hoa lá

_Ừm, về cẩn thận nha.

Đợi cho Minh đi khuất, Charlie mới bò vào phòng.

Nó đang trong phòng tắm, Charlie chậm rãi lấy một cái gối, quăng xuống nền nhà, nằm phịch xuống luôn. Ken chạy đến, nằm bên cạnh chủ, truyền hơi ấm cho cậu. Charlie bật điện thoại, xem lịch. Hôm nay là ngày 12...

Charlie hốt hoảng nghĩ rồi nhắm mắt, cố ngủ thật nhanh, vì mai cậu phải dậy sớm, mai là ngày trọng đại!

Sáng hôm đó, Charlie dậy lúc bốn giờ sang, tập tễnh, dựa vào Ken để đi cho vững. Cho đến giờ, cậu vẫn cảm thấy choáng váng. Cậu vào làng của những người miền cao, hôm nay họ họp chợ! Charlie ghé lại chỗ một cụ già nhỏ người, mua một bó hoa đẹp, một cái túi được đan bằng nhiều sợi vải màu sắc sặc sỡ, rồi lại tập tễnh bước về nơi có cái đồi thông.

Giữa những cây thông rậm rạp là hai ngôi mộ. 1 ngôi mộ khang trang, làm bằng đá Shapphire lỏng lẫ, còn bên kia, là một nấm đất, có tấm bia ở phía đầu.

Charlie tập tễnh tiến về phía cái nấm đất kia, đặt bó hoa trên đó...

_Mẹ à...Con đến thăm mẹ này...Mẹ...Mẹ có vui không? Con còn mua cả loại túi mà mẹ thích, mẹ xem này, nó có nhiều màu lắm, đẹp lắm! Mẹ...Sao mẹ không nói gì? Mẹ...

Charlie đứng trước nấm mộ, cắn chặt răng đến mức bật máu.

_Mẹ có biết...con cô đơn lắm không? Nếu như xưa kia, mẹ không chọn ông ấy...thì mẹ đã không đến nỗi này...Con xin lỗi...Vì đã không làm cho mẹ một cái mộ đáng hoàng. Con không có đủ tiền...Con thật là bất hiếu...Bố...Bố đã nhiều lần định sửa lại cái mộ của mẹ...Nhưng con quyết giữ nguyên như vậy...Mẹ muốn cái nấm đất của con hay mẹ muốn cái mộ đẹp của bố? Hà mẹ?

Lần này, không kiềm chế được nữa, cậu bật khóc, khóc thật nhiều...Khóc đến nỗi gần như hết nước mắt, cậu mới đưa tay áo, lau mặt, vòng ra đằng sau nấm đất, dựa lưng vào tấm bia

_Mẹ...Con có nhiều chuyện để kể với mẹ lắm- Charlie nói một mình bằng cái giọng nghèn nghẹt - Có một cô gái...

Cứ như thế, cậu thủ thi một mình...cho đến khi mệt lả, ngủ thiếp đi

_Đi chơi không?

_Đi đâu?

_Đi thăm mộ mẹ anh. Hôm nay là giỗ bà ấy.

_Ồh...Đi chứ

Minh dắt nó đi vào làng, ghé bà cụ nhỏ người, mua một bó hoa sắc tím, hướng về phía đồi thông mà đi tiếp.

_Gia đình anh đã từng rất hạnh phúc.Phải..."ĐÃ TỪNG" thôi...cho đến khi mẹ con Charlie xuất hiện...đó là 1 ngày xấu trời...khi mà mẹ Charlie đứng trước ngưỡng cửa ngôi nhà của anh, tay bông Charlie...thì tháng ngày hạnh phúc chấm dứt...Khi biết bố anh đã có vợ và 1 con...Bà ta cảm thấy hụt hẫng, tội lỗi hay thứ gì đó đại loại thế nên thất cổ tự tử...Tối hôm đó, mẹ anh cũng vì quá đau buồn mà lia bỏ anh mãi mãi...Anh không thể đổ lỗi cho bố, anh quá yêu ông, nên từ ngày hôm đó, anh chắt chứa lòng thù hận, anh đổ lỗi cho mẹ con Charlie. Anh đã bắt ông quản gia đưa Charlie vào cô nhi viện, đã man, nhưng anh không có quyền lựa chọn, mẹ con nó đã phá vỡ sự hạnh phúc của gia đình anh, anh không thể tha thứ.

Minh dắt nó lên ngọn đồi kia, vừa đi vừa giải thích về mối quan hệ giữa cậu và Charlie.

_...Nhưng...Lỗi không hẳn là của mẹ Charlie...Biết đâu chính bố anh đã dụ dỗ bà ấy? Bố anh đã không kể cho bà ta nghe về gia đình mình, như vậy đã đủ để chứng minh rằng ông ấy cũng phần nào có lỗi. - Nó nói bằng giọng run run như sắp khóc, tự nhiên nó thấy thương Charlie quá...

_Em nói gì?-Minh đánh giọng, trừng mắt nhìn nó, nó sợ hãi trước ánh mắt đó...Minh chưa bao giờ nhìn nó như vậy cả... - Lỗi là của mẹ con Charlie, em đừng biện hộ cho nó!

_Nhưng...

_KHÔNG NHƯNG GÌ CẢ!!!

Nó im bật, bầu không khí giữa hai người trở nên căng thẳng lạ lùng...Nó bắt đầu suy nghĩ mông lung về câu chuyện Minh vừa kể...

Đến đỉnh đồi, nó giật phắt tay mình ra khỏi bàn tay của Minh

_Em về!

Minh bước đến bên cái mộ làm bằng đá Shapphire, đặt bó hoa màu tím xuống, thì thào cái gì đó trong miệng rồi quay lưng, bước đi. Không biết động lực nào đã níu chân cậu lại và bắt cậu nhìn về phía nấm đất tối tăm kia...Cảm giác như có người đang ở đây...Minh quay phắt đầu lại

Không có ai...Cậu vòng ra đằng sau phiến đá có khắc tên người nằm dưới mộ: Madam Feviancé De Lostavoté

Và: Charlie nằm đó, đầu ngoẹo qua một bên, lưng dựa vào phiến đá đầy rêu. Miệng lắp bắp nói mớ. Charlie lúc này khác hẳn mọi ngày, cậu trông hiền lành hơn, đẹp trai hơn...và...trông khuôn mặt cậu...phảng phất một nỗi cô đơn, buồn bã đến nao nùng...Minh ngồi thụp xuống, vén cọng tóc vàng hoe của Charlie sang 1 bên để trông rõ khuôn mặt của cậu...

Minh vén tay chiếc áo somi dài tay của Charlie lên, để lộ ra một vết sẹo dài...Nó xuất hiện khi Charlie còn nhỏ, khi Minh cố tìm cách giết cậu bằng con dao ăn. Charlie chưa bao giờ biết lý do mà vết sẹo nằm ở đó.Các cô bảo mẫu trong cô nhi viện nói rằng cậu có nó vì gặp tai nạn giao thông.

Charlie chưa bao giờ biết người gây nên cho mình vết sẹo dài đó...là người anh trai cùng cha khác mẹ của mình. Là người anh mà Charlie đã cố công tìm kiếm kể từ khi được một cụ bà ngoại quốc nhỏ bé,da nhăn nheo và tội nghiệp...Hầu như bệnh nào mà giới khoa học-y được học phát hiện ra bà đều mắc phải.

_Bà ta muốn có đứa con để sau này nó còn lo cho bà lúc lâm chung đây mà - Charlie nghe các bạn cùng cô nhi viện nói như thế khi đang sắp xếp đồ đạc.

Sớm biết rằng bà lão tốt bụng kia sẽ sớm vào hòm, trở nên có ích cho thực vật, sẽ sớm...bỏ rơi mình nhưng Charlie vẫn đi theo bà. Suốt những năm tháng ở cùng bà,Charlie đã yêu thương bà hết mực.Yêu bà, không phải vì số gia tài mà sau này Charlie sẽ được hưởng trọn khi bà mất, không phải vì cậu muốn trả ơn bà việc đã đem cậu ra khỏi cái cô nhi viện đó, mà vì cậu thật sự yêu thương bà ta, bởi vì, bà có đôi mắt xanh dịu dàng giống với một người mà cậu từng biết...một người cậu rất đối yêu thương.

Khi bà cụ tốt bụng mất đi, Charlie dùng số tiền được hưởng,mua vật liệu về, tự tay làm cho bà một ngôi mộ tuyệt đẹp.Rồi cậu bỏ đi.Đi mãi, không bao giờ trở về căn nhà nhỏ bé hiu quạnh, cô đơn ấy.Hàng xóm của cụ bà phàn một câu xanh dờn khi cậu bỏ đi:

_À, bà già lên trời rồi, nên nó ôm tiền biến đây mà.Quân đồn mạt, chỉ được cái giò làm tiền. Biết đâu bà cụ là do nó giết đấy!

Charlie rớt nước mắt.Cả đời cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc giết ai,huống gì là giết bà cụ tốt bụng mà cậu mang ơn rất nhiều.Nhưng cậu không quay đầu lại để cãi cớ với người hàng xóm độc mồm độc miệng kia.

- Charlie nhớ có ai đó đã nói với cậu như vậy.

Charlie thuê nhà trọ,tự mình kiếm tiền...bằng rất nhiều cách.Kể cả ăn xin.Nếu cả ngày mà không có đồng nào thì cậu mới dùng số tiền thừa kế ăn tạm,mãi lại dùng tiền kiếm được bù vào chỗ hụt đó.Một mặt kiếm tiền,mặt khác cậu đi dò hỏi khắp nơi về Minh.Các cô bảo mẫu đã nói cậu được một người mang vào,cậu ấy tên Minh,con của đại gia Hoàng.

Cậu ngốc nghếch,vẫn cứ tìm kiếm trong khu ổ chuột.Được 10 tuổi, cậu chú ý đến từ đại gia mà các cô bảo mẫu nói.Tiếc...Nhưng phải làm, cậu dùng số tiền thừa kế để biến mình thành người giàu có,để dễ dàng tiếp cận các đại gia.Cậu dần dần trở nên quý phái,cậu mở công ty,tự mình điều hành chúng.Cậu trở nên giàu có,trở thành một giám đốc khi mới 11 tuổi.Số tuổi hiện tại khiến cậu phải học cật lực để có thể đuổi kịp các bạn đồng trang lứa.Và bây giờ,IQ của cậu cao ngất ngưỡng.Nếu muốn,cậu có thể xin nhảy lớp.

Đến một ngày,cậu đến nhà đối tác.May mắn làm sao, đó là người mà cậu đang tìm - Giám đốc Hoàng.Cậu biết được khá nhiều sự thật về mình kể từ lần đi thăm đối tác đó.Rằng cậu có cha,có mẹ.Mẹ thì đã mất,còn cha là người đang đứng trước mặt cậu và kể chuyện cho cậu.Có thêm cả anh nữa.Và rồi, cậu dọn về ở cùng ông Hoàng và Minh.Cậu hạnh phúc vô đôi.

Cho đến một ngày,cậu tha thân trong khu vườn thuộc khuôn viên biệt thự thì phát hiện ra có một cái mộ.Cậu đọc cái tên khắc trên đó:Bà Feviancé De Lostavoté.Bao nhiêu hồi ức lúc bé trở về,cậu nhớ ra mọi chuyện...

Mẹ...mẹ đang bị treo trên khoảng không...mẹ cứ xoay qua xoay lại như món đồ chơi...Mẹ xoay mặt lại, mình cứ tưởng mẹ sẽ chơi trò ú òa,mình cứ tưởng sẽ nhìn thấy đôi mắt màu xanh dịu dàng,nhưng không...MẸ!Mất mẹ trắng dã,trợn ngược.Minh khóc thét...Mọi người...Gia nhân kéo đến....và mẹ

bị người ta đưa đi...Mẹ ơi...Mẹ...

Mọi thứ chìm vào màn đêm...Charlie đứng giữa khoảng đen đó...nhìn quanh quất...có một cái bàn ăn đặt ở đằng kia...Có một đứa trẻ ngồi trong cái ghế dành cho trẻ em...Và một chàng trai...Minh...anh Minh...Một anh Minh trẻ hơn,non nót hơn...Anh ấy...đang cảm thấy bức mình...rồi anh ấy bỏ thứ thuốc trắng trắng trên tay vào một cái ly...Đút cho đứa trẻ

_Này ngốc!Đừng uống!! - Charlie hét lên. Nhưng màn đêm chộp lấy tiếng kêu của cậu,vất vào khoảng không gian đen kịt.

Và mọi việc diễn ra...Đứa bé gục xuống...Con dao ăn...Minh đang cầm con dao ăn...cứa lên tay đứa trẻ.Bất giác,Charlie kéo tay áo,nhìn chăm chăm vào vết sẹo...Không thể nào...Việc này không có thật...Nhưng...nhìn đứa bé kia...Tóc vàng,mắt xanh...là Minh chứ còn ai nữa...Không...Anh Minh không bao giờ làm việc này...Anh ấy...Không!

Minh đưa tay nhẹ đặt lên vùng cổ trắng ngần của Charlie,lần tìm cuống họng.

_Hức...hức...Minh...mẹ...Không...làm ơn...

Minh giật mình, rụt tay lại.Charlie run lên bần bật,răng cấn chặt,môi bật máu...và...khóe mắt cậu ướt đẫm nước mắt...

Đôi mắt giận dữ của Minh cụp xuống,trở lại dịu dàng như lúc trước...Một cơn gió mạnh thổi qua,Minh rùng mình. Cậu liếc sang Charlie vẫn đang run...run vì sợ hay vì lạnh thì cậu không đoán được

_Phiền phức!

Nói rồi Minh xóc Charlie lên vai,nhẹ nhàng,thẳng tiến hướng nhà nghỉ của lớp.Suốt quãng đường dài đó,Charlie cứ nói mớ mãi,đôi lúc còn siết chặt cổ hay bấu mạnh vào vai Minh nữa.

_Thằng khốn...Mày có tin tao quăng mày xuống đất không hả? - Minh nghiêng răng trào trạo, nói nhỏ.

_U'...Minh...mẹ...

Con giận của Minh bị dập tắt bởi cái giọng trẻ con đó.Thật tình,Charlie khi ngủ giống trẻ con thật...À,phải rồi...Cậu ấy chỉ vừa mới trong sinh nhật 13 tuổi thôi.

_Ngoan nào...Anh đưa em về nhé...

Minh dịu giọng,xoa đầu Charlie.

_U'... - Không biết trong mơ cậu đã mơ thấy gì,nhưng Charlie đã thôi nói mớ,thôi bấu,cào cấu cần xe điên cuồng quằn quại,và điều đó làm vết thương ở vai của Minh dịu đi rất nhiều.

_Đúng rồi...Ngoan thế nhé,anh thương...

Minh hát một bài mà lúc nhỏ,mẹ cậu hay ru cho cậu ngủ.Ừm...đĩ nhiên,Minh hát bài đó bằng tiếng Pháp.

-----trở lại với kí ức lúc nhỏ của Charl nhá-----

Ngắm thuốc ngủ,Charlie nhỏ(tạm gọi thế) bị Minh đưa vào cô nhi viện. Mọi thứ diễn ra như một thước phim,chiếu trên khoảng không gian đen kịt bao quanh Charl. Cậu chậm rãi nhìn những việc trong quá khứ,những việc mà trước kia cậu không biết. Charl nhỏ lớn lên trong vòng tay của các cô bảo mẫu trong cô nhi viện,bị những đứa trẻ khác xa lánh vì cậu có mắt xanh và tóc màu vàng. Bọn nhóc nghịch ngợm gọi cậu là thằng con của quý.Charl nhỏ chỉ biết thui thủi một mình,không bạn bè.

Chợt,như ai cầm remote điều khiển cho "bộ phim" tua nhanh...mọi thứ quay vòng vòng,Charl chóng mặt,khó thở,vết thương trên cánh tay đau nhói...

Mẹ...Sợi dây thừng...Treo mẹ...Lũ nhóc ở cô nhi viện...Charlie lúc bé chạy vòng quanh các cô bảo mẫu...Minh...

_Mọi thứ khó hiểu quá...mẹ ơi...

Những hình ảnh của quá khứ...chạy nhanh qua mặt cậu, xâm nhập vào trí não cậu. Dường như nơi trung tâm bộ não của cậu đã quá tải thông tin,nó muốn nổ...Những hình ảnh vẫn cứ thế,chạy mòng mòng,mòng mòng,xoay quanh cậu,cậu không thể nhìn rõ một trong số những hình ảnh đó,chúng chạy nhanh quá...

Có cái gì đó lướt qua mặt cậu,trông quen quen,cậu nhìn kỹ...Hân...Băng...NÓ!...Người cậu yêu nhất...Mọi thứ trở nên vô nghĩa,không còn quan trọng nữa,trước mắt cậu giờ chỉ còn khuôn mặt của nó,nụ cười của nó mà thôi...

Charl vừa ngủ dậy. Cậu đang ngồi trên giường,tự hỏi ai đã đưa cậu về khách sạn.

Cạch - Cánh cửa bật mở. Minh bước vào

_ Ngủ ở nơi đặt mộ người khác là vô phép lắm đấy. Biết không?

Charl trở mắt nhìn Minh

_ Nhìn gì? Tôi đưa cậu về đấy!

_ Ồh...

Minh khẽ liếc vết sẹo dài trên tay Charl. Nhẹ nhàng, cậu ngồi xuống cạnh Charl

_ Xin lỗi... - Minh đưa tay nắm chặt cánh tay của Charl, nơi có vết sẹo và nhìn Charl bằng ánh mắt... ồm... nói sao nhỉ... tội lỗi? Hối lỗi? Tội nghiệp? Haizzz, tóm lại là ánh mắt của 1 chú cún.

_ Vì vết sẹo này àh?

_ ...Uhm...

_ Hi, ngọc àh. Anh không biết là em đã biết từ lâu rồi àh? Em không giận hay buồn gì anh hết á... - Charl đáp lời, với cái chất giọng Pháp đượm buồn

_ Không, anh biết. Nhưng anh cũng biết, sâu thẳm trong tim em, em vẫn ghét anh. Đúng không? Chính vì vậy mà anh xin lỗi. "Hãy xin lỗi và làm lại từ đầu, mọi lỗi lầm sẽ được tha thứ". Mẹ anh nói vậy đấy. Và giờ thì anh xin lỗi và anh sẽ làm lại từ đầu, làm 1 người anh cùng cha khác mẹ tốt - Minh nói, khẽ ôm đầu Charl vào lòng

_ Hức.... Đừng nhắc đến "mẹ"... Em nhớ mẹ em lắm... - Charl khẽ nấc lên, và cái điệu bộ con nít của cậu ta lúc đó thật tình dễ khiến cho người ta mềm lòng

_ Ừm... nín nào... Anh ở đây này. Anh ở ngay đây... Anh sẽ thay mẹ chăm sóc cho em...

_ Thật sao? - Charl nói, đã nín khóc

_ Ừ, thật

_ Em muốn ** sữa...

Minh vội đẩy Charl ra

_ Người tao làm gì có sữa!!! - Khiếp, mới anh em đấy giờ lại mày tao

_ Ừ... em muốn... - Charl rống lên, giọng như sắp khóc đến nơi

_ Không! Răng mày bự như răng khủng long zoi, ** cho nát hết ngực người ta àh?

Cuộc đấu khẩu giữa hai anh em mới đoàn tụ vẫn cứ diễn ra như vậy đấy.

Nó tìm lên 1 ngọn đồi khác để cảm nhận 1 cách rõ rệt những cơn gió núi

_ Ừm...

Nó buông thông cơ thể, gió thổi từng cơn, gió lướt qua tóc, qua quần áo. Cảm giác thật kì lạ...

_ Tìm ra em rồi nhá - từ trong bụi cây, một chàng trai nhảy ra

Nó hơi giật mình. Là NAM!!!

Sau cuộc đấu khẩu vui vẻ, Charl đi vòng vòng quanh khách sạn. Với một tinh thần phấn chấn, vui vẻ đến lạ lùng. Phấn chấn đến độ cả dãy khách sạn của những học sinh trường Royal, cậu lần lượt đi từng phòng và gõ cửa chỉ để nói:

_ Hello!!!

== "...Cả dãy phòng ai cũng bảo cậu là thằng hâm cho dù trước đó họ đã thần tượng cậu biết bao nhiêu. Charlie thích thú với cái trò khi đó. Đến phòng của Ngân, Charl đột nhiên muốn nán lại tí. Nó hay nhắc đến Ngân với cái giọng khinh bỉ và pha chút ghét bỏ. Charl muốn tìm hiểu cô nàng này tí.

Cộc...cộc...cộc

Ngân mở hé cửa, lộ ra khuôn mặt tiều tụy, hốc hác. Cô ta vừa hay tin nó còn sống sờ sờ và cái bấy kia của cô chẳng có tác dụng gì ngoài việc hàn gắn mối quan hệ của nó và Minh. Cô tức sôi gan và từ hôm qua đến giờ, việc duy nhất cô ta làm là nghĩ thêm nhiều cách thật độc địa, thật nguy hiểm, cô ta muốn nó phải chết hoàn toàn

_ Gì? - Ngân hỏi Charl với cái giọng cộc lốc khó nghe.

_À,cho vô chơi tí!

Ngân miễn cưỡng mở rộng cánh cửa,cho phép Charl bước vào

Charl tự nhiên, không khách sáo, ngồi phịch xuống giường. Cậu cứ ngồi đó, lặng lẽ ngắm Ngân pha cacao

- Charl nghĩ, trong khi đưa tay đón lấy ly cacao nóng hổi của Ngân.

Ngân cũng cầm 1 ly cacao,ngồi xuống cạnh Charl. Đột nhiên, cậu thấy tim mình đập thật nhanh

<ôi mẹ="" oi...con="" gõ="" cửa,uống="" cacao="" và="" ngồi="" cạnh="" hoa="" khô="" của="" trường...mẹ="" phù="" hộ="" cho="" con="" đây="" àh?=""> - Charl sung sướng nghĩ.

Một lúc lâu sau,lấy lại được nhịp tim,cậu áp úng nói

_Ừm...Tôi...Tôi có nghe B...Hân nói về cô...một chút...

Ngân nghiêng đầu, tỏ vẻ muốn nghe tiếp.

_Cô là người xấu...Cô bày ra nhiều trò để hại cô ấy...

Ngân không phụ nhận,vẫn nghiêng đầu lắng nghe,đôi môi khẽ cười nham hiểm

_Cái hồ tuyết...cũng là do cô đào àh?

Ngân khẽ gật đầu

_Những việc cô làm là sai trái,là vô nhân đạo

Những từ đó khiến Ngân hơi khó chịu tí.Người ta có thể thấy đôi môi cô ta đang mím chặt lại

_...Là thất nhân,ác đức, vô nhân tính! – Charl không...’nắm rõ tình hình quân địch’, vẫn cứ huyền thuyên một mình

_Nếu vì Minh mà hại một người con gái, có đáng không?

_Cậu im đi!!! – Cuối cùng là...vượt quá sức chịu đựng của nàng

Ngân dọm bước định đi thì Charl đã nắm lấy tay cô ta,kéo ngược xuống. Nhưng thay vì ngã xuống giường, Ngân lại ngã xuống đúng ngay ngực của Charl.Tới lượt tim ngân loạn nhịp.

Charl không đẩy Ngân ra,thay vào đó cậu ta lại siết mạnh vòng tay,ôm lấy Ngân thật chặt.

_Đừng làm những điều đáng sợ đó nữa.....cậu là người tốt.....đúng không? Một cô gái tốt...

Ngân như bị cảm hóa bởi giọng nói dịu dàng đó. Trong phút chốc,cảm giác tội lỗi len lỏi trong cô. Những giọt nước mắt hối hận tuôn trào.

_Nhưng...Minh và Hân sẽ không tha thứ cho những gì tôi đã làm...

_Hãy xin lỗi và làm lại từ đầu,mọi lỗi lầm sẽ được tha thứ

Tâm hồn tội lỗi của Ngân như được xoa dịu phần nào,cô nhắm mắt, nép sát vào người Charl hơn,để cảm nhận hơi ấm của cậu, hơi ấm mà cô đã từng cảm nhận được lúc ở cạnh Minh.

_Anh nhớ em lắm đấy...- Nam khẽ nâng tóc nó lên,hít hà hương thơm tỏa ra từ mái tóc của nó

Nó sợ hãi quá độ,cứ đứng trân mình tại chỗ,để mặc Nam làm gì thì làm

_Anh đến...đây làm gì.....? – Nó hỏi bằng cái giọng run run,nó bắt đầu nhớ lại những việc Nam đã từng làm với nó

_Không phải anh nói rồi sao? Anh nhớ em – Nam đáp, vẫn không rời tóc nó – À,thực ra,anh có cái này muốn cho em xem – Nam cười nhẹ

_Em có biết không? Anh không phải là kẻ giết người... - Nam khẽ nói,gọng đượm buồn.

_Nói...Nói dối...Chính mắt tôi thấy...Anh đẩy anh hai xuống mà...

_Không đúng! Anh đã thấy trước vạt đất mà chân anh ta đang đạp lên chuẩn bị sụt,nên anh nhào tới trước để túm lấy áo của anh ta.Anh đã muốn cứu anh ta! Anh không giết anh ấy! – Nam hét lên,gọng nghe uất ức đến phát tội

Nó xoay người, đối mặt với Nam.

_Đừng có biện hộ!!! – Nó nói, giọng nghiêm và đánh lại, nỗi sợ trong nó bay biến đi đâu mất, giờ chỉ còn sự căm giận, hận thù đang trỗi dậy dâng trong lồng ngực.

Nam mỉm cười đau khổ.

_Khi... Anh đã biết trước em sẽ không tin anh... nên... em cầm lấy này.

Nam đưa 1 mảnh giấy nhỏ vào tay nó.

_Đành rằng anh không giết anh ta, nhưng ngày hôm đó... anh cũng đã làm chuyện có lỗi với em... anh đã trốn tránh pháp luật cho đến ngày hôm nay, anh sẽ kết thúc chuyện mà anh đã bắt đầu... tha thứ cho anh nhé... - Nam khẽ đưa tay vào túi áo, lôi ra một khẩu súng đã được lên đạn sẵn, nhẹ nhàng đi cây súng vào thái dương mình.

_Tạm biệt Zenny, anh mong em hạnh phúc... tạm biệt... anh yêu em...

ĐOÀNG!!!!

Nó không kịp phản ứng... viên đạn đi quá nhanh và... thân thể của Nam ngã xuống cũng thật nhanh... Anh ta ngã ra khỏi rìa đồi... rơi xuống vực thẳm...

Nó thất thểu đi về phòng, vẫn còn sốc vì việc hồi chiều. Mọi việc vẫn như cũ... mọi người vẫn sinh hoạt, nói chuyện, vui đùa bình thường... riêng Ngân và Charl có vẻ vui và yêu đời hơn trước... haizz nó không quan tâm nữa... nó đang nghĩ vẫn vơ về Nam... anh ta ra đi thật nhanh... và cái khoảnh khắc khi anh ta rơi xuống, mắt hút dưới vực, sâu trong lòng nó... nó không còn giận hay oán trách gì anh ấy... anh ấy đã biết lỗi... đã thành thật xin lỗi nó... vậy có gì... anh lại ra đi vội vàng đến như vậy?... ..

Nó moi trong túi ra mảnh giấy nhàu nát Nam đưa nó trước khi anh bóp cò súng...

_Em àh... Anh xin lỗi... Em còn giận anh không đấy? Hà... Anh đang đùa với ai thế nhỉ... hẳn là em giận anh lắm rồi...

Ừm... Đừng giận nữa nha. Anh không giết anh trai của em... Anh thề đấy! Anh đã cố túm áo của cậu ta nhưng không được... Anh rất tiếc... Em đừng hiểu lầm anh như vậy... Đành rằng thời gian qua anh không đối xử với em tốt... Anh đã không là một người bạn trai tốt... Ừh, anh biết...

Nhưng khi thấy em đi cùng Minh... Anh đã ghen đấy Zenny àh... Anh chỉ muốn em là của riêng anh... Anh không muốn chia sẻ... Ừm... anh hơi ích kỉ tí... Nhưng anh nghĩ, khi yêu ai cũng thế, em nhỉ?

Anh biết những việc trước đây anh từng làm nó tội tệ, đồi bại và hèn hạ như thế nào... Và anh cũng biết... em sẽ không nghe anh giải thích chùng nào em chưa động vào mũi anh 1 đám thật mạnh. Hi, Zenny anh biết là người mạnh mẽ, hẳn là cú đấm của em cũng phải mạnh ngang ngửa Mike Tyson...

Anh biết em sẽ không tha thứ cho anh... nên anh đã thuê một đội tìm kiếm cứu hộ chuyên nghiệp ở nước ngoài để tìm kiếm anh trai em. Và em biết không, kết quả tuy không mấy khả quan, nhưng rốt cuộc thì cũng đã tìm được anh ấy... Anh ta đang trong tình trạng hôn mê sâu... một gia đình người địa phương chỗ anh và em từng đi du lịch 1, họ đã tìm ra anh ấy và đưa anh ấy về nuôi dưỡng. Nếu không thì... ..

À, anh đã đưa anh ta về dinh thự nhà anh để tiện việc điều trị... bác sĩ nói anh ta sẽ sớm tỉnh dậy nếu được trị liệu và chăm sóc thường xuyên, đúng cách. Dưới đây là địa chỉ nhà anh: *~*~@&#)!#@(#&!@*~*~!(@#*~&(

Anh không mong gì hơn là được em tha thứ... Anh muốn em được hạnh phúc với Minh – một người tốt hơn anh cả vạn lần. Anh muốn lần tới khi gặp em, trên môi em sẽ hiện hữu 1 nụ cười thật tươi, thật hạnh phúc.

Vĩnh biệt Zenny...

Nó khóc nức lên, nước mắt rơi ướt đầm tờ giấy.

_Đề anh ta đi là giải thoát cho anh ta đấy...- Minh nói, trong khi nó đang ngồi bệt dưới sàn, khóc sụt sùi.

_Mọi chuyện qua rồi... Kết thúc rồi... Hiểu không? Đừng khóc nữa - Minh vẫn tiếp tục thì thầm vào tai nó.

Cứ như thế... nó thiếp đi trong tiếng nức... Nước mắt vẫn chảy, nhưng nó không cảm thấy đau buồn vì cái chết của Nam nữa. Nó mơ. Một giấc mơ bình yên vô đối. Một căn nhà nhỏ, nó và Minh hạnh phúc bên nhau...

_Anh này! - nó gọi Minh khi chỉ có 2 người với nhau.

-Hửm?

_Em chán cuộc sống đầm đã, máu me này rồi anh ạ.

_Ừm...

_Chúng ta không nên tiếp tục duy trì Hắc Bang và Hải Âu bang nữa...

_....

_Chào các anh em!!! - Minh và nó cùng đồng thanh nói lớn. Cả hai bang phái đang tụ tập tại một con hẻm,cùng ngược lên 2 vị lãnh tụ giờ đây cứ quần quýt nhau như sam

_Chúng ta đều là những thiếu niên,thanh niên mới lớn! Hắc không ai muốn cuộc đời mình chỉ tóm gọn trong 2 từ "Du côn",đúng không nào?

Nhiều tiếng tán đồng vang lên bên dưới.

_Từ nay,tôi tuyên bố : Bang Hải Âu và Hắc Bang Hội chính thức giải tán!!! Sẽ không còn sự thù địch,không còn đâm chém,đánh đấm gì nữa. Từ nay chúng ta lại trở thành những học sinh,những sinh viên học hành đàng hoàng.

Cả con hẻm như bùng nổ bởi hàng ngàn tiếng hét vang của hơn 100 thằng choai choai. Kết quả là cả đám mạnh ai chạy thoát thân,hòng né được...Pô-lích

Sau ngày hôm đó là chuỗi ngày hạnh phúc của mọi người. Nó và Minh hạnh phúc đến nỗi không có gì có thể xen vào giữa hai người.Như và Hoàng cũng vậy.

Tuấn Anh sớm được xuất viện và lại đoàn tụ với gia đình.Nó đã nói dối với gia đình Tuấn Anh về vết thương trên đầu của cậu bé là do cậu trượt té khi đi du lịch với trường,nó không muốn gia đình Tuấn Anh phải lo lắng và buồn phiền nhiều.

Nó và Minh lần ra được nhà của Nam theo địa chỉ anh để lại và đưa anh trai nó về nhà.Anh ta vẫn đang trong tình trạng hôn mê.

Thời học sinh của nó,Minh và những người khác trôi qua thật mau,thật yên bình.À,chắc chắn là Minh sẽ ở bên nó mãi mãi.Bởi vì,chính cậu đã thề thốt như thế trong lễ cưới của mình.Anh trai của nó nhanh chóng tỉnh lại,kịp dự lễ cưới của em gái mình.

Charlie và Ngân thi:Ngân đã sang Pháp,định cư ở bên,đồng thời sinh ra 1 thằng nhóc kháu khỉnh tóc vàng mắt xanh,y chang bố nó.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Cô Là Dân Chơi Há?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.